

aw cover 50 Children
size 19 x 24 cm

1 cm

19 cm

วรรณกรรม 50 เรื่องที่ต้องอ่านก่อนโต

วรรณกรรม

50

เรื่อง
ที่ต้องอ่านก่อนโต

สำนักเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมและประชาสัมพันธ์ กระทรวงวัฒนธรรม
โครงการพัฒนาบุคลากรดำเนินงานกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์
เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับ การประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ พ.ศ.

24 cm

หลักการของโครงการ

“วรรณกรรมชั้นดี 50 เล่มที่เยาวชนควรอ่านก่อนโต”

จากสถิติการอ่านหนังสือของเด็กไทยที่หลายหน่วยงานทำการสำรวจมา เกือบทั้งหมดเป็นการสำรวจการอ่านหนังสือเรียนและอ่านนอกรเวลาเรียน ตัวอย่างเช่น คนไทยอายุตั้งแต่ 5 ขวบขึ้นไป ใช้เวลาอ่านหนังสือเรียนนอกรเวลาเรียนและเวลาทำงาน เฉลี่ยวันละ 39 นาที โดยกลุ่มเยาวชนถือเป็นกลุ่มที่อ่านหนังสือมากที่สุด เฉลี่ย 46 นาที แต่หากเทียบกับประเทศอื่นยังถือว่าเป็นสัดส่วนที่ต่ำมาก ซึ่งจากการจัดลำดับพฤติกรรมการอ่านพบว่าใน 1 ปี เด็กไทยอ่านหนังสือเฉลี่ยเพียง 5 เล่ม ขณะที่เวียดนาม อ่าน 60 เล่ม สิงคโปร์ อ่าน 45 เล่ม และมาเลเซีย อ่าน 40 เล่ม (โครงการ 100 หนังสือดีเพื่อเด็กและเยาวชนไทย และสำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2555) เมื่อสังเกตอย่างละเอียดถึงประเภทที่อ่าน พบว่าเป็นการสำรวจจากการอ่านหนังสือเรียนที่อ่านนอกรเวลาเรียน ซึ่งเป็นความจำเป็นอยู่แล้ว ยังได้สถิติเพียงเท่านี้ ฉะนั้น หนังสือสำหรับอ่านเล่น หนังสือประเภทวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน หนังสือกลุ่มความรู้ที่ไม่ใช่หนังสือเรียน ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง จึงเกิดประเด็นในสังคมที่ว่าด้วยการอ่านว่า “จะเกิดอะไรขึ้นกับเยาวชนไทยในอีก 10 ปีข้างหน้า”

คำว่า ‘เยาวชน’ หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ใช่นักเรียน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2525) แต่ภายในเวลาเพียง 4 ปีข้างหน้า เยาวชนเหล่านี้ก็จะเติบโต จบการศึกษาและกลายเป็นผู้บรรลุนิติภาวะตามกฎหมาย เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า สถิติการอ่านหนังสือของเยาวชนในประเทศฉายให้เห็นภาพลวงหน้าสำหรับการพัฒนาประเทศอย่างน่าตกใจ

จากประเด็น ‘การอ่านน้อย’ ดังกล่าว ส่งผลให้หลายหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชนร่วมกันผลักดัน

กิจกรรมต่าง ๆ ที่เชื่อว่าจะกระตุ้น ส่งเสริมให้เยาวชนไทยหันมาอ่านหนังสือกันมากขึ้น ซึ่งอาจจะได้ผลในระดับหนึ่ง ดังคำกล่าว “เด็กไทยมีแนวโน้มว่าจะอ่านมากขึ้น” (วรพันธ์ โลภิตสถาพร นายกสมาคมผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย : เสวนากรุงเทพฯ เมืองหนังสือโลก, 23 เมษายน พ.ศ. 2556) แต่ไม่ได้มีการระบุชัดเจนลงไปว่า เยาวชนไทยจะอ่านหนังสือประเภทใดมากขึ้น

เมื่อมีการติดตามยอดจำหน่าย ‘หนังสือประเภทวรรณกรรมสำหรับเยาวชน’ จากร้านจำหน่ายหนังสือ และสำรวจยอดยืมหนังสือวรรณกรรมสำหรับเยาวชนจากห้องสมุดต่าง ๆ รวมถึงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับครูบรรณารักษ์ กลับพบว่า ยอดจำหน่ายและยอดยืม ‘หนังสือประเภทวรรณกรรมสำหรับเยาวชน’ ลดลง เมื่อหันมาดูที่ผู้ผลิตยิ่งพบว่าการจัดพิมพ์หนังสือวรรณกรรมเยาวชนชั้นดี ที่เยาวชนควรจะต้องอ่านนั้นลดลง และลดลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับ 20 ปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุผลนานัปการ อาทิ เด็กหรือเยาวชนส่วนใหญ่ซื้อหรือขอยืมแต่หนังสือการ์ตูน เด็กหรือเยาวชนชอบนิยายประเภทรักโรแมนติกแบบเกาหลี เด็กไม่ชอบอ่านเรื่องยาว ๆ เด็กไม่ชอบอ่านเรื่องยาก ๆ เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงส่งผลกระทบต่อความเป็นลูกโซ่ ตั้งแต่ เด็กไม่ชอบอ่าน ร้านหนังสือจำหน่ายหนังสือกลุ่มนี้ไม่ได้ ห้องสมุดไม่มีให้ขอยืม ครูและผู้ปกครองไม่รู้จะเลือก/หาหนังสือจากที่ใด ผู้ผลิตที่มีความเข้าใจและตั้งใจ ล้มเลิกการผลิต เด็กและเยาวชนก็ยิ่งไม่มีโอกาสที่จะได้อ่านหนังสือประเภทวรรณกรรมที่เหมาะสมสำหรับตัวเอง เราจึงมีคำพูดติดปากว่า “เด็กไทยไม่อ่านหนังสือ”

หนังสือสำหรับเยาวชน คือเรื่องที่ตั้งขึ้น ดีพิมพ์ และวางจำหน่ายเพื่อคนวัยเยาว์ ถึงแม้ว่าในความเป็นจริง มีการสำรวจพบว่า ร้อยละ 55 ของผู้ที่ซื้อ

ทำไมต้องเป็นวรรณกรรมชั้นดี 50 เล่ม ที่ควรอ่านก่อนโต

หนังสือประเภทเรื่องที่ตั้งขึ้นสำหรับเยาวชนนั้นมีอายุเกิน 18 ปีขึ้นไป (Publishers Weekly, 13 September 2555) ห้องสมุดสำหรับเยาวชนแห่งสมาคมห้องสมุดอเมริกาคำหนดให้เยาวชน คือผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 12-18 ปี จึงนิยามความหมายของหนังสือสำหรับเยาวชนว่า เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อเด็กวัย 12-18 ปี ซึ่งแนวในการแต่งเรื่องไม่ว่าจะเป็นประเด็น บริบทแวดล้อม ลีลาการแสดงออก หรือประสบการณ์ของตัวละครในเรื่อง ล้วนแต่สร้างขึ้นเพื่อดึงดูดความสนใจใคร่รู้ และเพื่อการเรียนรู้ชีวิตของเด็กที่มีอายุอยู่ในช่วงวัย 12-18 ปี หนังสือสำหรับเยาวชนจึงมีขอบข่ายเนื้อหาที่กว้างขวางมากเหลือเกิน ในขณะที่บางสำนักพิมพ์ได้กำหนดกลุ่มอายุผู้อ่านตั้งแต่ 10 ปีจนถึง 25 ปี (Cart, Michael (2554). “From Insider to Outsider: The Evolution of Young Adult Literature”) โดยมีการเรียกได้หลายแบบ อาทิ หนังสือสำหรับเยาวชน วรรณกรรมเยาวชน หนังสือสำหรับผู้ใหญ่ตอนต้น นิยายสำหรับเด็กเริ่มโต เป็นต้น ในภาษาไทย เราคุ้นชินกับคำว่า วรรณกรรมเยาวชน ดังนั้น นับแต่นี้ ในเอกสารฉบับนี้ จะเรียกหนังสือที่ผู้เขียนแต่ง ตั้งขึ้นภายใต้บริบทของชีวิตเด็กอายุ 12-18 ปี ว่า ‘วรรณกรรมเยาวชน’

การกำหนดกลุ่มหนังสือที่เหมาะสมสำหรับคนอ่านแต่ละช่วงวัย เป็นเรื่องจำเป็น โดยเฉพาะกำหนดกลุ่มหนังสือที่เหมาะสมกับอายุผู้อ่านตั้งแต่แรกเกิดถึง 18 ปี เนื่องจากเด็กในช่วงวัยนี้ มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย สภาวะจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในสมองอยู่ตลอดระยะเวลาของการเติบโต จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กแต่ละวัย จะต้องมามีเครื่องมือที่ตอบสนองต่อการเติบโตใหญ่ในช่วงอายุดังกล่าว โดยเฉพาะวัยรุ่นหรือกลุ่มเยาวชน ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่ยังไม่มีความสามารถในการตัดสินใจได้อย่างแม่นยำ ขาดประสบการณ์ในการเลือกสิ่งถูกสิ่งผิด ขาดภาวะความมั่นคงภายในจิตใจ มีความต้องการแรงบันดาลใจ

ต้องการสิ่งกระตุ้นเร้าความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ยังไม่มีภาวะผู้นำ ต้องการการยอมรับ สภาวะอารมณ์เหล่านี้ ล้วนส่งผล และกำหนดบุคลิกภาพ ตลอดจนกำหนดทิศทางการเติบโต รวมทั้งการเลือกทางเดินของชีวิตของเด็กทุกคน

วรรณกรรมเยาวชน จึงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ปลอดภัย และใช้จ่ายสำหรับเยาวชน

ทำไมต้องเป็นวรรณกรรมชั้นดี 50 เล่ม ที่ควรอ่านก่อนโต

เพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัย และอุปนิสัย

‘อ่านน้อย’ บวกกับความไม่เคยชินกับการอ่านวรรณกรรมเยาวชน การแนะนำหนังสือที่เหมาะสมที่สุด และได้รับการยอมรับว่าดีที่สุดในปัจจุบัน ควรอยู่ในจำนวนที่เหมาะสม เป็นความจริงต่อเวลาของการเติบโตของเยาวชน สภาพสังคม และสอดคล้องกับจำนวนหนังสือที่สามารถหาพบได้ง่าย โดยโครงการ มีความคาดหวังในขั้นต่ำสุดว่า แม้จนตลอดระยะเวลาต่อไปในชีวิตของพวกเขา บางคนอาจจะไม่มีโอกาสหรือไม่ต้องการอ่านหนังสือเล่มได้อีก แต่หนังสือวรรณกรรมเยาวชนชั้นดี 50 เล่มที่ควรอ่าน คือหนังสือที่พวกเขาจะพลาดไม่ได้ เพื่อส่งเสริมให้พวกเขาเติบโต งดงามทางสติปัญญาและอารมณ์ ผ่านการเรียนรู้ประสบการณ์ในบริบทอันหลากหลายของคนวัยเดียวกัน ผ่านการอ่านภาษาที่งดงาม ผ่านการมองเห็นภาพประกอบที่มีความประณีต ดังนั้น โครงการแนะนำ **วรรณกรรมชั้นดี 50 เล่มที่เยาวชนควรอ่านก่อนโต** จึงเชื่อมั่นว่า การอ่านวรรณกรรมเยาวชนที่ดี เป็นหนทางที่สั้นและประหยัดที่สุดหนทางหนึ่งที่จะช่วยหล่อหลอมบุคลิกภาพของเยาวชน เพื่อพวกเขาจะสามารถกำหนดเส้นทางชีวิตที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสังคม และเป็นพลังที่มีศักยภาพในการพัฒนาประเทศต่อไป

วรรณกรรม 50 เรื่องที่ต้องอ่านก่อนโต

ภายใต้โครงการพัฒนาบุคลากรดำเนินงานกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ พ.ศ.

สนับสนุนโดย

สำนักเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมและประชาสัมพันธ์ กระทรวงวัฒนธรรม และกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

ชื่อโครงการ

วรรณกรรมชั้นดี 50 เล่มที่เยาวชนควรอ่านก่อนโต

คณะกรรมการโครงการ

นายชัชวัน วิสาสะ อาจารย์อัจฉรา ประดิษฐ์ ผ.ศ.รพินทร คงสมบูรณ์

ผู้รับผิดชอบโครงการ

นางสาวระพีพรรณ พัฒนาเวช

เลขานุการโครงการ

นางสาวแสงทิวา นราพิชญ์

ฝ่ายบัญชีโครงการ

นายฤทธิญา จงจรสุช

ที่อยู่ 88/118 หมู่บ้านชวนชื่น วัชรพล แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10230

E-mail : r.phatanavech@gmail.com

วรรณกรรม 50 เรื่องที่ต้องอ่านก่อนโต

ผู้เขียน

วนิดา คุ่มอนวงศ์ อริยา ไพฑูรย์ สกฤณี ณัฐพลวัฒน์ กาสร วงศ์ชมพู เกื้อกมล นิยม สวณีย์ พรวิศวารักษ์กุล บุญเอก พงกษาวัฒนา กันยน์รดา พิชาพร ธิดา จงนิรามัยสถิต นันทินี มาลานนท์ ธิดา พานิช ชัชววรรณ ปัญญาพยัตจาติ

บรรณาธิการ

ระพีพรรณ พัฒนาเวช

ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม

วชิราวรรณ ทับเสื่อ

ขอขอบคุณคำแนะนำจาก

จิตติ หนูสุข

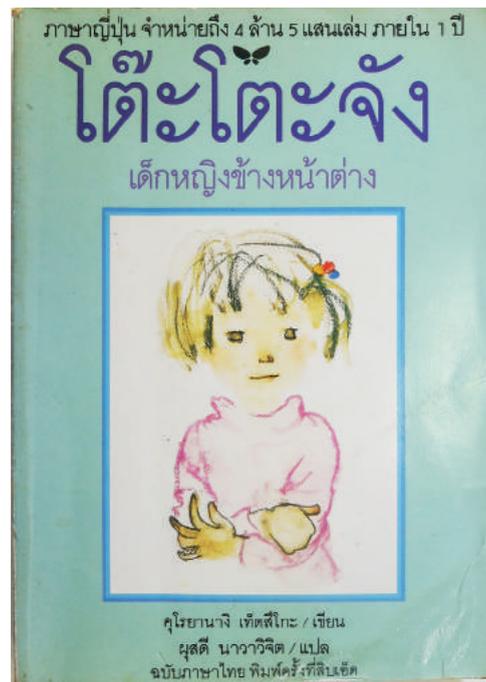
พิมพ์ที่ บริษัททอมรินทร์พรีนติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) 65/16 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2557
แจกฟรี

สารบัญ

ไอ้โง่	6	เกาะที่มีความสุขที่สุดในโลก	62
เจ้าชายน้อย	9	นิกกับพิม	64
บ้านเล็กในป่าใหญ่	12	คนตัวจิ๋ว	66
ต้นส้มแสนรัก	15	ขนาน้อยกลางทุ่งนา	68
ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก	18	คุณพ่อขยาวาว	70
โมโม่	20	ในสวนลับ (ในสวนศรี)	72
จินตนาการไม่รู้จบ	22	เวลาในขวดแก้ว	74
ติสตุ นักปลูกต้นไม้	24	ความสุขของกะทิ	76
วินนี่ เดอะ พูห์	26	น้องแบ้ง	78
บิงหลู้าป่าใหญ่	28	เด็กหญิงสวนกาแฟ	80
ขวัญสงฆ์	30	ปรัชญาชีวิต	82
โรงงานช็อคโกแลตมหัศจรรย์	32	จดหมายจากเมืองไทย	85
แฮร์รี่ พอตเตอร์	34	เด็กกระป๋อง	87
เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก	37	จดหมายจากเด็กชายช่างฝัน	89
วัยฝันวันเยาว์	39	นางนวลกับมวลมแมงผู้สอนให้คนบิน	91
ตำนานแห่งนาร์เนีย	41	ประจำลูกไอ้ค	93
ผีเสื้อและดอกไม้	43	แมวน้อย 100 หมิ่นชาติ	95
สี่แผ่นดิน	45	เซอร์ลอร์ด โฮล์มส์	97
ลิตเติ้ลทรี	47	ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน	100
ปริศนามนุษย์กลของอูโก้ กาเบรต์	49	ลอร์ดออฟเดอะริงส์	102
ความสุขแห่งชีวิต	53	สถาบันสถาปนา	105
ขุมทรัพย์ที่ปลายฝัน	51	ลูกอีสาน	107
เดินสู่อิสราภาพ	55	เพชรพระอุมา	109
บันทึกลับของแอนน์ แฟรงค์	57	ต้นไม้ ไซโก้ และหัวใจหกคะเมน	112
คุณหมอนักสู้	60	พันธุ์หมาบ้า	114

โต๊ะโต๊ะจัง

เด็กหญิงช่างหน้าต่าง

“ คุณครูโคบายาชิพูดประโยคที่มีความสำคัญ ซึ่งอาจจะ เป็นเครื่องกำหนดอนาคต ของโต๊ะโต๊ะจังตลอดเวลาที่ เธอเรียนอยู่ในโรงเรียนโทโมเอ ‘โต๊ะโต๊ะจัง ความจริงหนู เป็นเด็กดี รู้ใหม่’...”

ภาพประกอบโดย อิวาซากิ ซึซึโระ

โต๊ะโต๊ะจัง เด็กหญิงช่างหน้าต่าง เป็นเรื่องจริงในวัยเด็กของผู้เขียน เท็ตสึโกะ คุโรยานางิ ซึ่งได้เรียนชั้นประถมศึกษาในกรุง โตเกียว ช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 จะสงบไม่นานนัก โรงเรียนโทโมเอเป็น โรงเรียนเล็ก ๆ แต่มีวิธีการสอนไม่เหมือนใคร

ตอนเป็นเด็ก โรงเรียนของคุณเป็นเช่นไร ความทรงจำแบบไหนที่คุณมีต่อโรงเรียน คุณครู เจ้าระเบียบ ไม่เรียวกฎเกณฑ์ หรือเสียงเรียกชื่อ คุณของครูที่ทำให้คุณสะดุ้งทุกครั้ง ?

สำหรับโต๊ะโต๊ะจังแล้ว ความทรงจำที่มี ต่อโรงเรียนโทโมเอสมัยประถมคือความสนุก การ ช่วยเหลือเพื่อน การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ วันแรกที่มา โรงเรียน โต๊ะโต๊ะจังซึ่งถูกล้อออกจากโรงเรียนอื่นมา แบบไม่รู้ตัวนั้น ถึงกับประทับใจครูโคบายาชิที่นั่งฟัง เธอพูดร่วมสี่ชั่วโมงในครั้งแรกที่พบกัน เธอตื่นเต้น เมื่อเห็นโรงเรียนที่มีตุ๊กตไฟเป็นห้องเรียน และได้ พบกับการสอนอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน เช่น การ สามารถเลือกนั่งที่ไหนก็ได้ในห้องเรียนไม่ซ้ำกันทุก วัน การนำอาหารจากทะเลและอาหารจากภูเขา มา ใส่อกลงมากินมื่อกลางวัน การแก้มือว่าน้ำในสระที่ ทำให้ไม่มีใครรู้สึกแปลกแยก การแข่งขันกีฬาแล้ว ได้ฝึกเป็นรางวัลเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในสิ่งที่หา มาได้ด้วยตนเอง การได้เลือกเรียนวิชาที่ชอบก่อนใน แต่ละวัน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ กลายเป็นความทรงจำที่ดี จวบจนโต๊ะโต๊ะเต็บโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ และกลายเป็น นักแสดงที่มีรายได้สูงสุดในญี่ปุ่นติดต่อกันมานาน หลายปี คือ ปีละกว่า 50 ล้านบาททีเดียว

เธอเริ่มเขียนเรื่องราวของโรงเรียน และคุณครูที่เธอรักลงพิมพ์เป็นตอนใน นิตยสารรายเดือนของสำนักพิมพ์โคดันชะ ชื่อ “วาโกโจเซ” (หญิงสาว) จัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. 1981 ต่อมา โดโรธี บริตตัน กวี และนักแต่งเพลง ได้แปลเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เป็นที่รู้จักในอีกหลายประเทศ ได้ รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ อาทิ รัสเซีย ตุรกี ชาวดัตช์ iberian จีน เกาหลี เวียดนาม มาเลเซีย โปแลนด์ สเปน ฟินแลนด์ ฯลฯ หนังสือเล่มนี้เองที่ทำให้เธอได้รับเชิญไปเป็น ทูตพิเศษ (Good Will Ambassador) ขององค์การยูนิเซฟแห่งสหประชาชาติ ทำให้มีโอกาสได้ทำงานอุทิศแก่เด็กยากจน และขาดโอกาสในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ภาพประกอบโดย อิวาซากิ ซึซึโระ

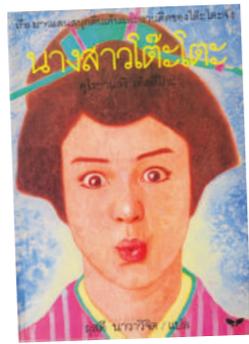
โต๊ะโต๊ะจัง เด็กหญิงช่างหน้าต่าง เป็นการ เปิดมุมมองในการสอน และการเรียนรู้ของเด็กแก่ผู้อ่าน ทั้งที่เป็นเด็ก ผู้ปกครอง และครู สิ่งที่น่าสนใจผู้อ่านที่ทำให้ หนังสือเล่มนี้กลายเป็นหนังสือขายดีมากกว่า 10 ล้าน เล่ม ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 10 ภาษา นั้น คือการได้เรียนรู้จากมุมมองของเด็กอย่างโต๊ะโต๊ะจัง แม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเพียงสิ่งเล็กๆ แต่กลับเป็นจุดเริ่มต้น ของการปลุกฝังความคิดบางอย่างในใจเด็ก โดยเฉพาะ ในตอนท้ายเรื่องที่เด็ก ๆ ทุกคนโตขึ้นและมีหน้าที่การ งานตามความสนใจของตนเอง

เอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งของหนังสือโต๊ะโต๊ะจังคือ ภาพประกอบที่โดดเด่นลงตัวราวกับวาดขึ้นสำหรับ เรื่องโต๊ะโต๊ะจังโดยเฉพาะนี้ ไม่น่าเชื่อว่าแท้จริงแล้ว จะเป็นการคัดภาพจากจำนวน 7,000 ชิ้น ของอิวาซากิ ชิชิโร นักวาดภาพชื่อดังผู้ล่วงลับไปแล้ว หากใครอยากชมภาพสีน้ำสวย ๆ ของเธอ สามารถเยี่ยมชมได้ที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะชิชิโร ที่กรุงโตเกียว (Chihiro Art Museum Tokyo)

สำหรับฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต ลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารกระวีต เมื่อปี พ.ศ. 2527 และเดือน ธันวาคมปีเดียวกัน พิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์ กระวีต **โต๊ะโต๊ะจัง** นับเป็นหนังสือที่เป็นแรงบันดาลใจให้มกุฏ อรฤดี หนีจากการพิมพ์นิตยสารมาก่อตั้งสำนักพิมพ์ผีเสื้อเพื่อ พิมพ์หนังสือดีออกมาอย่างจริงจัง ปัจจุบัน **โต๊ะโต๊ะจัง เด็กหญิง ข้างหน้าต่าง** ฉบับภาษาไทย มีอายุ 29 ปี จำหน่ายไปแล้วกว่า 200,000 เล่ม

ภาพประกอบโดย อิวาซากิ ชิชิโร

เท็ตสึโกะ คูโรยานางิ เกิดเมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1933 ใน กรุงโตเกียว พ่อของเธอเป็นนักดนตรีไวโอลินและผู้ควบคุมวงหลังจบการศึกษา เธอถูกชักนำเข้าสู่วงการบันเทิง กลายเป็นนักแสดงชาวญี่ปุ่นคนแรกซึ่งได้เซ็นสัญญากับ NHK โด่งดังในปี ค.ศ. 1975 หลังผลิตรายการโทรทัศน์ชื่อ ห้องของเท็ตสึโกะ รายการทอล์คโชว์ทางโทรทัศน์รายการแรกของญี่ปุ่นซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี

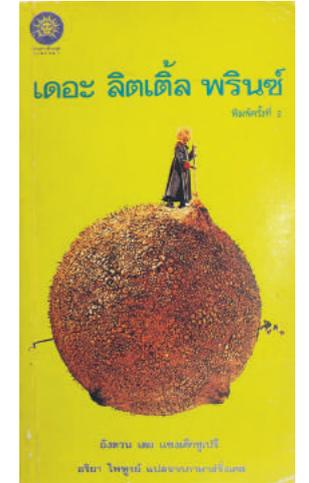

ในปี ค.ศ. 1981 เธอเขียนเรื่อง **โต๊ะโต๊ะจัง เด็กหญิงข้างหน้าต่าง** หลังจากนั้นได้เขียนภาคต่อ ในชื่อ “นางสาวโต๊ะโต๊ะ” และ “โต๊ะโต๊ะจังกับโต๊ะโต๊ะจังทั้งหลาย” เธอนำรายได้จากค่าลิขสิทธิ์มาก่อตั้ง คณะละครคนหูหนวก และมูลนิธิโต๊ะโต๊ะ

ภาพจาก hibi-kore-koujitsu.seesaa.net

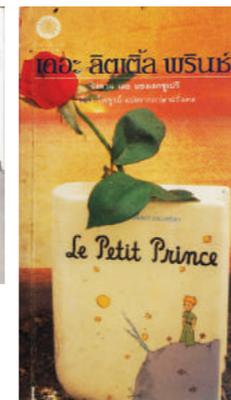
เจ้าชายน้อย

“และนี่คือความลับของฉัน มันเป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะเห็นอะไรได้ก็ด้วยหัวใจเท่านั้น สิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยตา”

เป็นหนังสือที่มีคนอ่านมากที่สุดในโลกเล่มหนึ่ง แปลเป็นภาษาต่าง ๆ กว่า 260 ภาษา

ในแง่หนึ่งมันเล่าถึงการเดินทางของเจ้าชายจากดาวดวงหนึ่ง ซึ่งเกิดเข้าใจผิดกับดอกกุหลาบผู้หยิ่งจองหอง ดอกกุหลาบเพียงดอกเดียวที่เขาเป็นเจ้าของบนดาวดวงเล็ก ๆ เจ้าชายน้อยจึงหนีมาพร้อมการอพยพของประดานกป่า และได้แวะไปตามดวงดาวต่าง ๆ พบผู้ใหญ่ที่มีความคิดประหลาด ๆ เกินความเข้าใจของเขา แต่ขณะเดียวกันเขาก็ได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากการสนทนากับบุคคลเหล่านั้น

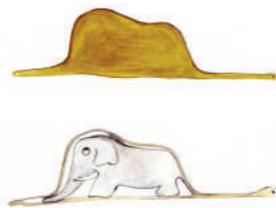
และในที่สุด เจ้าชายน้อยก็ลงมายังโลกมนุษย์ ณ จุดที่เครื่องบินลำหนึ่งตก เขาได้พบนักบินและเล่าเรื่องราวการผจญภัยให้นักบินฟัง พร้อมกับความเป็นเพื่อนที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น

แต่ในอีกแง่หนึ่ง หนังสือเล่มนี้พูดถึงความลับอันสำคัญของการเป็นมนุษย์ ความลับที่นักบินพยายามค้นหาจากเรื่องเล่าของเจ้าชายน้อย และในที่สุดเขาก็ค้นพบความสำคัญ ความงดงาม และความเศร้าของชีวิต

แก่นของเรื่องคือการมองให้เห็นสิ่งที่ไม่อาจเห็นได้ด้วยตา ผู้เขียนเน้นย้ำเรื่องนี้หลายครั้ง เล่าถึงสมัยเด็กเมื่อวาดรูปช้างในท้องฟ้าให้ผู้ใหญ่ดู แต่ผู้ใหญ่คิดว่าเป็นหมวก เพราะมองไม่เห็นถึงข้างใน ขณะที่รูปเดียวกันนี้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของความเข้าใจกันอย่างลึกซึ้งระหว่างเจ้าชายน้อยกับนักบิน

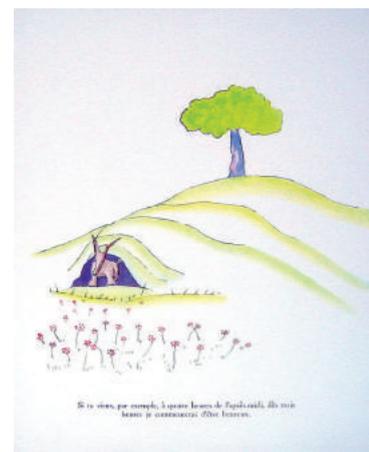

ภาพประกอบโดย อังตวน เดอ แซงเต็ก ซูเปรี

ประเด็นนี้ถูกย้ำอีกหลายครั้ง เมื่อทั้งคู่คุยกันเรื่องบ่อน้ำในทะเลทราย เรื่องความผูกพันระหว่างเพื่อน เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าชายน้อยและดอกกุหลาบ เรื่องบ้านที่ซุกซ่อนหีบสมบัติไว้ใต้ดิน เรื่องนักดาราศาสตร์ผู้ค้นพบดวงดาวของเจ้าชายน้อย ฯลฯ และตอนที่เจ้าชายน้อยกลับไปสู่อำนาจที่มองไม่เห็นท่ามกลางหมู่ดาวนับล้าน ๆ ดวง

“เมื่อครั้งยังเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ
★ ผมอาศัยอยู่ในบ้านแบบโบราณ
เล่ากันมาว่ามีหีบสมบัติซ่อนอยู่ใต้ดิน
แน่นอนว่าไม่มีใครเคยค้นพบ
หรือแม้แต่จะคิดค้นหา
แต่มันก็ทำให้บ้านหลังนี้มีเสน่ห์
เพราะบ้านของผมซุกซ่อนความลับ
ไว้ในกันบังของหัวใจ”

★ เจ้าชายน้อยเป็นตัวแทนของเด็ก ๆ ที่เปิดใจกว้าง พร้อมจะเรียนรู้โลกด้วยการตั้งคำถามและหาคำตอบ เขาออกเดินทางสำรวจดวงดาวต่าง ๆ สนทนากับผู้คน และพยายามเข้าใจในสิ่งที่แต่ละคนคิด ขณะเดียวกันก็เดินทางเข้าไปสำรวจจิตใจตัวเอง จนค้นพบความลับทั้งของจักรวาลและของตนเอง เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้เขาตัดสินใจกลับไปหาดอกกุหลาบ

และนั่นอาจจะเป็น “สาร” สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนอยากจะบอกเด็ก ๆ คือ การจะเข้าใจตัวเอง เราต้องเดินทางสำรวจโลกภายนอกและโลกภายในตัวเองด้วย

ภาพประกอบของผู้เขียนเองก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรื่องนี้สมบูรณ์และน่าประทับใจ เป็นภาพวาดที่ตอกย้ำแก่นของเรื่อง คือสิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยตา นักบินเลิกวาดภาพตั้งแต่อายุ 6 ขวบ เพราะผู้ใหญ่ไม่เข้าใจภาพวาดของเขา แต่เจ้าชายน้อยเข้าใจ และความเป็นเพื่อนก็เริ่มตรงจุดนี้ การพบกันกลางทะเลทรายที่เว้งว่างร้างไร้ผู้คน จึงไม่ใช่แค่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นความโดดเด่นเดียวในใจของทั้งคู่ ความรู้สึกที่ว่าไม่มีเพื่อนและปราศจากคนเข้าใจ และการค้นพบบ่อน้ำกลางทะเลทราย ก็คือความชุ่มฉ่ำใจของการมีเพื่อนที่เข้าใจนั่นเอง

ภาพประกอบโดย อังตวน เดอ แซงเต็ก ซูเปรี

“เป็นเรื่องน่า
เศร้าใจมาก
หากเราลืมเพื่อน
ไปสักคน”

แม้ความสัมพันธ์ของทุกสิ่งทุกอย่าง สุดท้ายจะเดินทางมาถึงจุดที่ต้องสูญเสีย ไม่ว่าจะความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าชายน้อยกับสุนัขจิ้งจอก หรือเจ้าชายน้อยกับนักบิน เจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ (เขาได้เรียนรู้จากนักภูมิศาสตร์ว่าดอกกุหลาบของเขา “ไม่จริง”) สิ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์มีค่า ก็คือสิ่งที่หลงเหลือในความทรงจำนั้น สุนัขจิ้งจอกจะมีความสุขเมื่อได้เห็นทุ่งข้าวสาลี เช่นเดียวกับที่นักบินมีความสุขเมื่อเห็นดวงดาว

ภาพจาก moscovitchkaru

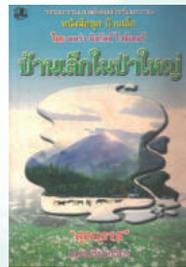
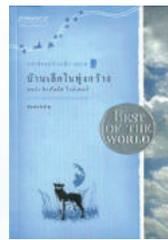
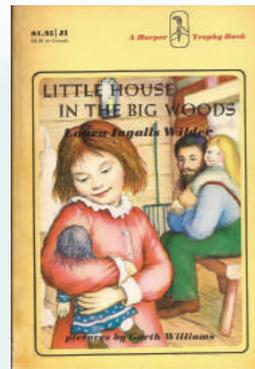
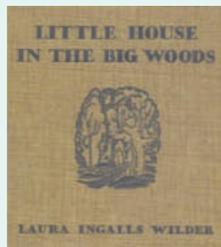
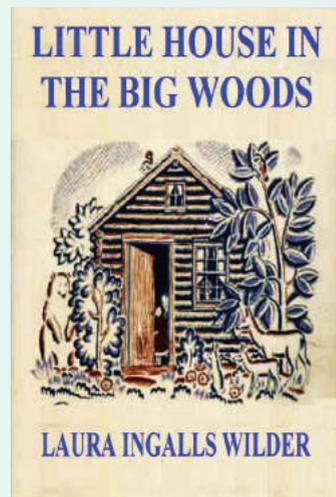
อังตวน เดอ แซงเต็ก ซูเปรี (Antoine de Saint-Exupéry) ผู้เขียนเป็นชาวฝรั่งเศส เกิดเมื่อ ค.ศ. 1900 มีอาชีพเป็นนักบิน ผลงานส่วนใหญ่ของเขาจึงเกี่ยวข้องกับการบิน และมักจะมาจากประสบการณ์จริง หากแต่เล่าด้วยมุมมองที่แฝงความคิดเชิงปรัชญา

ซูเปรีเขียนเรื่องเจ้าชายน้อยระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากเยอรมนีได้ชัยชนะเหนือฝรั่งเศส เขาถูกบังคับให้นำเครื่องบินลงจอดที่นิวยอร์ก และระหว่างนั้นเขาก็ทวนคิดถึงวัยเด็ก ความสัมพันธ์ในชีวิตครอบครัวและความสงบสุขของโลกในภาวะไร้สงคราม และนี่เองก็อาจจะเป็นที่มาให้เขาเขียนเจ้าชายน้อยเล่มนี้ เพื่อกระตุ้นให้คนครุ่นคิดถึงความงดงามของความรักและความผูกพัน รวมทั้งสิ่งสำคัญที่มนุษย์มักจะมองข้ามไปเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

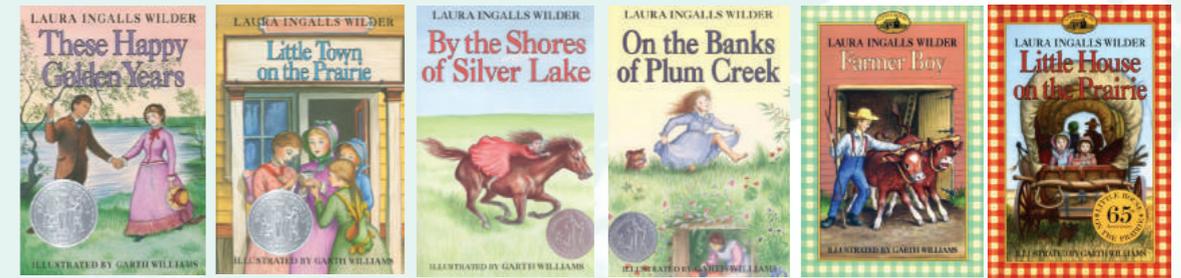
การตายของซูเปรีเป็นปริศนาเช่นเดียวกับการจากไปของเจ้าชายน้อย ในปี ค.ศ. 1944 หลังจาก “เจ้าชายน้อย” ตีพิมพ์ได้เพียงปีเดียว เขาก็ขับเครื่องบินหายไป และไม่มีใครพบเห็นอีกเลย จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1988 มีชาวประมงพบสร้อยข้อมือซึ่งมีชื่อซูเปรีกับภรรยาที่เกาะทางใต้ของเมืองมาเซย์ ประเทศฝรั่งเศส และต่อมาก็มีผู้พบซากเครื่องบินในแถบนั้นด้วย คาดว่าน่าจะเป็นจุดที่เครื่องบินของเขาตก

บ้านเล็ก ในป่าใหญ่

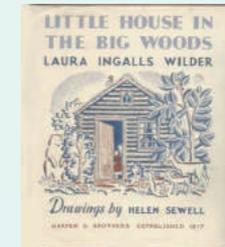
“
 ภายหลังจากฤดูหนาวที่ยาวนาน
 ครอบครัวอิงกัลล์สรวมทั้งชาว
 เมืองต่างก็เตรียมตั้งรับกับหน้า
 หนาวที่กำลังจะมาถึง แต่ฤดู
 หนาวปีนั้นก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว
 ไม่มีอะไรร้ายแรงอย่างที่นึก
 กลัวกัน ลอรัารู้สึกว่าเป็นการไร้
 ประโยชน์ที่จะเตรียมการในสิ่งที่
 เราไม่สามารถคาดการณ์ได้
 แต่แม่สอนว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง
 มีเหตุผลของมันเสมอ ถึงแม้ว่า
 อากาศจะวิปริตพิสดารเพียงใด
 แต่พายุก็จะเกิดขึ้นในภูมิภาค
 ที่เคยมีพายุเท่านั้น ถ้าลอรั่า
 เตรียมตัวที่จะเป็นครู เธออาจจะ
 ไม่เป็นหรือเป็นก็ได้ แต่ถ้าเธอ
 ไม่ได้เตรียมตัวเลย ก็เป็นการ
 แน่แน่นอนว่าเธอจะเป็นครูไม่ได้
 ”

หนังสือชุด **บ้านเล็กในป่าใหญ่** เขียนขึ้นจากความทรงจำ
 ในวัยเด็ก จนถึงช่วงวัยรุ่น และช่วงเริ่มต้นตั้งครอบครัวของลอรั่า
 อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ ในวัย 65 ปี เธอลงมือเขียนอัตชีวประวัติในรูปแบบ
 นวนิยาย ตลอดระยะเวลาของเรื่องราวในหนังสือทั้ง 10 เล่ม
 ลอรั่าเขียนเล่าตั้งแต่พ่อแม่พาเธอและพี่สาวในวัยเด็ก อพยพจาก
 วิสคอนซินมายังแคนซัสเพื่อจับจองที่ดินทำกินในทศวรรษที่ 18 ยุค
 ที่ชาวอเมริกันเริ่มต้นตั้งรกรากท่ามกลางความหฤโหดของธรรมชาติ
 จนกระทั่งเธอพบคนรักและแต่งงานในที่สุด
 การอ่านหนังสือชุด **บ้านเล็ก** ทำให้เราสามารถมองเห็นและ
 เข้าใจการดำรงชีวิตของผู้คนเมื่อกว่า 100 ปีที่ผ่านมา ลอรั่าเขียนเล่า
 เรื่องอย่างสนุก อ่านเพลิดเพลิน เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับทุกคนใน
 ครอบครัว ดังตัวอย่างบางตอน จากเล่ม ฤดูหนาวที่ยาวนาน

ภายหลังจากการทำนาอย่างหนัก ข้าวสาลีสีทองออกรวง
 เต็มทุ่ง เพียงอีกไม่กี่วันพ่อก็ขายข้าวได้ เอาเงินไปชำระหนี้ และยังมี
 เงินเหลือให้แม่และเด็ก ๆ ได้ซื้อของที่ต้องการ แต่แล้วกองทัพตึกแตน
 ก็ลง มันมาจากไหนก็ไม่รู้ แต่มาเต็มท้องฟ้า กัดกินผลผลิตตลอดทั้งปี
 ของพ่อจนหมดไป ทั้งไว้แต่หนี้ที่ต้องชำระ ภาษีที่ต้องจ่าย ครอบครัวที่
 ต้องดูแล พ่อนั่งเงิบไปสักพัก แต่แล้วก็พูดขึ้น “ตึกแตนหรืออะไรก็จะ
 มาเอาชนะเราไม่ได้ เราต้องทำอะไรสักอย่าง เรายังแข็งแรงไม่เจ็บ
 ไม่ใช่ เรายังมีหลังคาบ้านคุ้มหัว ฉันจะเข้าเมืองไปหางานทำ”
 แล้วพ่อก็ไป พ่อใส่รองเท้าที่จวนเจียนขาด เดินเท้าไป 300 ไมล์
 เพื่อไปหางานทำจากเมืองไกล ๆ

หนังสือเรื่อง **บ้านเล็กในป่าใหญ่**
 (Little House in the Big Woods)
 ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1932 หนังสือ
 ได้รับความนิยมในทันที เด็กๆ เขียน
 จดหมายถึงลอรั่าเพื่อถามเรื่องราวต่างๆ
 ว่าเกิดอะไรขึ้นอีกในเวลาต่อมา ลอรั่า
 จึงลงมือเขียนหนังสือเล่มต่อจากเรื่อง
บ้านเล็กในป่าใหญ่ ต่อเนื่องอีก 7 เล่ม
 ภายในระยะเวลา 11 ปี ประกอบด้วย
บ้านเล็กในทุ่งกว้าง (Little House on
 the Prairie) **เด็กชายชาวนา** (Farmer
 Boy) **บ้านเล็กริมห้วย** (On the Banks
 of Plum Creek) **ริมทะเลสาบสีเงิน**
 (By the Shores of Silver Lake)
ฤดูหนาวอันแสนนาน (The Long
 Winter) **เมืองเล็กในทุ่งกว้าง** (Little
 Town on the Prairie) และ **ปีทอง
 อันแสนสุข** (These Happy Golden
 Years)

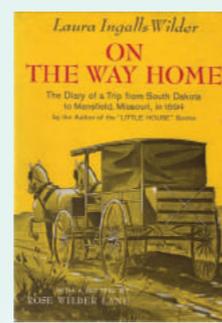

ลอรา อลิซาเบธ อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ (Laura Elizabeth Ingalls Wilder) เกิดเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1867 ในบ้านไม้ซุงในป่าใหญ่ของรัฐวิสคอนซิน ตามที่เธอบรรยายไว้ใน บ้านเล็กในป่าใหญ่ เป็นบุตรสาวคนที่สองของนายชาร์ลส์ ฟิลิป อิงกัลล์ส (Charles Philip Ingalls) และนางแคโรไลน์ เลค ควีนอ (Caroline Lake Quiner) จากบุตรสาวทั้งหมด 4 คน ได้แก่ แมรี (Mary) แครี่ (Carrie) และเกรซ (Grace) ซึ่งทุกคนล้วนปรากฏตัวอยู่ในวรรณกรรมชุดนี้ทั้งสิ้น

ลอราสอบได้ประกาศนียบัตรวิชาครูเมื่ออายุ 15 ปี เธอสอนหนังสือที่โรงเรียนในเมืองเล็ก ๆ โดยเรียนหนังสือไปด้วย จนอายุ 18 ปี เธอแต่งงานกับแอลแมนโซ ไวลด์เดอร์ (Almanzo Wilder) และให้กำเนิดลูกสาวชื่อ โรส เมื่อเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1886 ต่อมาลูกสาวของเธอได้เติบโตเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงอีกผู้หนึ่ง

ในปี ค.ศ. 1894 ครอบครัวไวลด์เดอร์ออกเดินทางไปยังเมืองแมนสฟิลด์ รัฐมิสซูรี ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ตลอดช่วงชีวิตที่เหลือ ลอราเขียนบันทึกเรื่องประสบการณ์การเดินทางครั้งนี้และได้ตีพิมพ์ลงใน De Smet News ถือเป็นผลงานแรกบนถนนสายวรรณกรรมของเธอ หลังจากนั้น ผลงานของเธอได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารหลายเล่ม และเธอยังได้ทำงานเป็นบรรณาธิการนานถึง 12 ปี ลอราเริ่มเรียบเรียงประสบการณ์ในวัยเด็ก และถ่ายทอดเป็นตัวอักษรหลังจากที่ได้รับการสนับสนุนจากลูกสาวของเธอเอง

ลอราเสียชีวิตเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1957 เมื่ออายุได้ 90 ปี มีรูปหล่ออนุสรณ์ของลอราที่ทาวน์สแควร์ เมืองแมนสฟิลด์

หลังจากที่ลอรา อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ถึงแก่กรรม มีการพบต้นฉบับที่เธอเขียนบันทึกประจำวันถึงการเดินทางอพยพพร้อมครอบครัว โรส ผู้เป็นลูกสาว เป็นผู้นำมาเขียนคำบรรยายประกอบต่อ และตีพิมพ์ในชื่อ ตามทางสู่เหย้า ทั้งยังได้พบต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือของ ลอราในสมุดปกสีส้มจำนวน 3 เล่ม คาดกันว่าลอราคงทำร่างเอาไว้ หากแต่เธอหมดกำลังใจที่จะเขียนต่อเมื่อแอลแมนโซ สามีเสียชีวิต ต้นฉบับนั้นเหล่านี้ถูกทิ้งค้างไว้ จนกระทั่งเมื่อโรส ถึงแก่กรรมลง จึงมีการจัดพิมพ์ต้นฉบับชุดนี้ขึ้น โดยให้ชื่อว่า สี่ปีแรก (The First Four Years) อันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเล่ม ตามทางสู่เหย้า (On the Way Home)

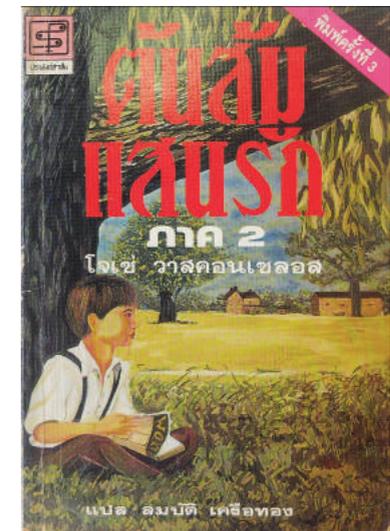
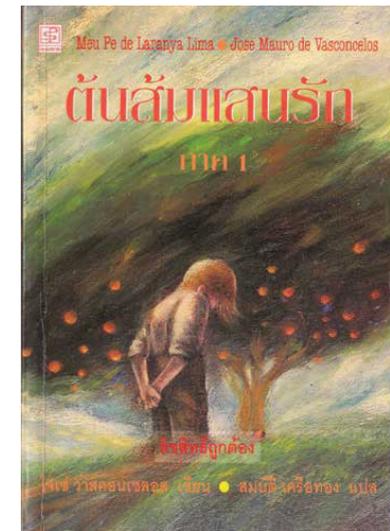
หนังสือชุดบ้านเล็กในป่าใหญ่ เป็นวรรณกรรมอมตะตลอดกาลของประเทศสหรัฐอเมริกา มีการตีพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอด 80 ปีที่ผ่านมา มีการนำมาดัดแปลงเป็นหนังสือภาพสำหรับเด็ก หนังสือหัดอ่านสำหรับเด็กที่เริ่มอ่านหนังสือ และได้รับการดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์โทรทัศน์ออกฉาย ในปี ค.ศ. 1974 สำหรับหนังสือเล่มที่ได้รับคามนิยมมากที่สุดคือ เรื่อง บ้านเล็กในทุ่งกว้าง

“ ไข่ ฉันทจะทำ ฉันทเริ่มทำไปแล้ว ที่ว่าชานันัน ไม่ได้หมายถึงว่า หยิบปิ่นของบัค โจนส์ แล้วก็เอา ไปยิงเขาตุ้มเดียวตายนันหรือก ไมใช่ ฉันทจะฆ่าเขาในหัวใจของฉันทด้วยการ หยุตรักเขา แล้ววันหนึ่งเขาก็จะตาย ”

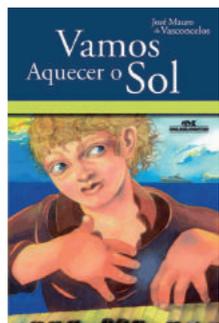
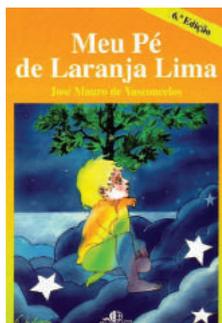
ต้นส้มแสนรัก

“เซเซ” เด็กชายอายุ 5 ขวบเกิดในครอบครัวยากจน มีพี่น้องหลายคน ขณะที่พ่อตกงาน แม่จึงต้องทำงานในโรงงานตั้งแต่เช้าจนค่ำเพื่อเลี้ยงดูทั้งครอบครัว กลายเป็นปมด้อยที่ทำให้พ่อโมโหร้าย และลงมือทุบตีเขา ความฉลาดและซุกซนตามประสาเด็กถูกมองว่าเป็นตัวปัญหา ถูกด่า และใช้ความรุนแรงจากคนในครอบครัว เซเซจึงคิดว่าไม่มีใครรักเขา แต่เขาก็ยังมีความสุขจากสิ่งรอบข้าง โดยเฉพาะการพูดคุยกับต้นส้มที่เขาตั้งชื่อให้ว่า “มิงกินโย” ซึ่งกลายเป็นเพื่อนรักให้เขาได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ฟัง และเมื่อเขามีโอกาสได้พบกับชายแปลกหน้าชาวโปรตุเกส จนกระทั่งกลายเป็นความรักความผูกพัน ซึ่งเป็นเสมือนแสงแห่งความสุขในชีวิตของเด็กน้อย แต่ไม่นาน เขาต้องพบกับความจริงที่เจ็บปวดเมื่อรับรู้ว่ามีเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาต้องจากเขาไปตลอดกาล

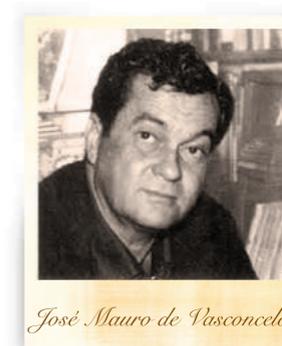
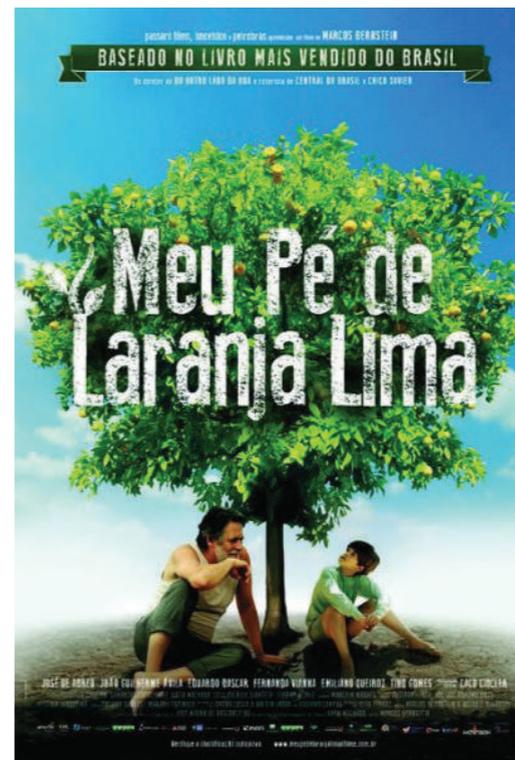

เพื่อนสนิทในวัยเด็กของคุณคือใคร ?
เพื่อนสนิทของใครหลายคนคือเด็กข้างบ้านวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมห้องในโรงเรียนอนุบาล หรือไม่กี่กิโลเมตร เลี้ยวในบ้าน แต่สำหรับเด็กวัยห้าขวบอย่างเซเซแล้ว เพื่อนสนิทที่เขาสามารถเล่าทุกอย่างให้ฟังได้คือ ต้นส้มต้นหนึ่งในบริเวณบ้านของเขาเอง

ต้นส้มแสนรัก เป็นวรรณกรรมเยาวชนอมตะที่อยู่ในใจของใครหลายคน แต่งโดย โจเซ่ วาสคอนเซลอส นักเขียนชาวบราซิล ตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นภาษาโปรตุเกส ในชื่อ *Meu Pé de Laranja Lima* เมื่อ ค.ศ. 1968 แปลเป็นภาษาต่างๆ มากถึง 32 ภาษา ตีพิมพ์ใน 19 ประเทศทั่วโลก ภาษาอังกฤษใช้ชื่อว่า *My Sweet Orange Tree* ตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1971 และได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับเด็กและดัดแปลงเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และแอนิเมชันหลายครั้ง

ภาพจาก www.librosdelasteroides.com

โจเซ่ เมารู เด วาสคอนเซลอส (José Mauro de Vasconcelos) เกิดเมื่อวันที่ 24

กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1920 ในครอบครัวยากจนในเมืองรีโอ เด จาเนโร เมืองหลวงของประเทศบราซิล ด้วยความยากจน เขาจึงต้องโยกย้ายไปอยู่ที่รัฐริโอ กรานด์ โด นอร์ท์ โดยอาศัยอยู่กับลุงตั้งแต่ยังเล็ก จนเติบโตเป็นหนุ่ม วาสคอนเซลอสเรียนแพทย์อยู่สองปี ความเป็นเด็กหนุ่มซึ่งความใฝ่ฝันไม่หยุดนิ่ง ทำให้เขาตัดสินใจมุ่งกลับเข้าแสวงโชคในเมืองหลวงอีกครั้ง งานชิ้นแรกที่ได้รับคือผู้ช่วยเทรนเนอร์มวย แล้วเปลี่ยนเป็นนายแบบให้กับช่างปั้น ขนาดได้รับการว่าจ้างจาก “บรูโน จีอออร์จี” ศิลปินมีชื่อเสียงของบราซิล ให้เป็นแบบในการปั้นอนุสาวรีย์เพื่อเยาวชนซึ่งตั้งอยู่ในสวนของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นการใช้ชีวิตในเมืองหลวงด้วยความแร้นแค้น จากนั้นก็ทำงานอีกหลายต่อหลายประเภท ะเหเร่ร้อนไปทั่วทั้งประเทศ ซึมซับเก็บเกี่ยวประสบการณ์ใช้ชีวิตอย่างเต็มรูปแบบ เหมือนกับว่าจะเป็นปฐมบทสำหรับการเป็นนักเขียน

“เซเซ่มีอยู่ในทุกคน แล้วทุกคนก็เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเซเซ่ อย่างน้อยเราก็เคยคือเคยชน ไม่เชื่อฟัง เคยเป็นที่ขาดรักน้อยใจ เราก็เคยผ่านตรงนี้มา และการที่เราเป็นส่วนหนึ่งของตัวละคร แล้วตัวละครเป็นส่วนหนึ่งของผู้อ่าน นี่เองที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นอมตะ ในความคิดของผม

”

จูนรัช กองทอง

ภาพยนตร์เวอร์ชันล่าสุดของ *'My Sweet Orange Tree ต้นส้มแสนรัก'* เป็นภาพยนตร์บราซิล กำกับการแสดงโดย มาร์คอส เบอ์นสไตน์ (Marcos Bernstein) นำแสดงโดย เจา กุยเฮิร์ม อวิลล่า (João Guilherme Ávila) รับบท เซเซ่ (Zezé) ตัวละครเอกของเรื่อง ประกอบกับ โจเซ่ เดอ อบริว (José de Abreu) ซึ่งรับบท ปอร์ตุเก้ (Portuga) แม้จะเข้าฉายเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2556 ในวงจำกัดแค่โรงภาพยนตร์แห่งเดียวแต่ก็ยังคงนำความประทับใจมาสู่ผู้ชมชาวไทยอย่างท่วมท้นจนฉับน้ำตาแทบไม่ทัน

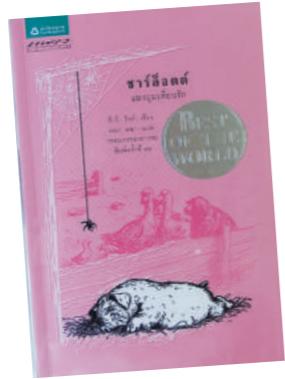

สำหรับฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2522 โดยสำนักพิมพ์ดวงกมล แปลโดย มัทนี เกษกมล มี สุชาติ สวัสดิ์ศรี เป็นบรรณาธิการ อีกสำนวนหนึ่ง แปลโดยสมบัติ เครือทอง นวนิยายภาคต่อ ใช้ชื่อว่า *Vamos Aquecer o Sol* ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1974 ฉบับภาษาไทยใช้ชื่อว่า **ต้นส้มแสนรัก** ภาค 2 ตีพิมพ์เมื่อ พ.ศ. 2538 โดยสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น แปลโดย สมบัติ เครือทอง

ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก

ภาพประกอบโดย : Garth Williams

ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแมงมุมชื่อ ชาร์ลอตต์ ซึ่งช่วยชีวิตลูกหมูชื่อ วิลเบอร์ ซึ่งถูกเลี้ยงเพื่อนำมาฆ่าเป็นอาหาร โดยการชักใย สะกดเป็นตัวอักษร เพื่อให้วิลเบอร์ได้ตกเป็นข่าวถึงความพิเศษ ไม่เหมือนหมูตัวอื่น และรอดพ้นจากการถูกฆ่าในที่สุด

“ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด วิลเบอร์ไม่เคยลืมชาร์ลอตต์ ถึงเขาจะรักลูก ๆ หลาน ๆ ของชาร์ลอตต์ทุกตัว แต่ไม่เคยมีตัวไหนแทนที่ชาร์ลอตต์ในหัวใจของวิลเบอร์ได้ ชาร์ลอตต์ยอมเหนือกว่าใคร ๆ ไม่บ่อยนักที่เราจะมีเพื่อนแท้ ที่เป็นทั้งเพื่อนและเป็นนักเขียนชั้นเยี่ยม แต่ชาร์ลอตต์เป็นทั้งสองประการนั้น”

ในหนังสือเล่มนี้ คุณจะพบกับบรรดาสัตว์โดยมีตัวเอกเป็น แมงมุม หมู หนู ห่าน และแกะ มีตัวประกอบเป็น หมา วัว ม้า นก ฯลฯ แน่แน่นอนว่า ทั้งหมดนี้คือสัตว์ในฟาร์มของ อี.บี.ไวท์ ผู้เขียนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองบรูคลิน รัฐเมน ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ด้วยความเป็นคนขี้อาย ชอบความเป็นส่วนตัวและไม่ยอมเปิดเผยที่อยู่ ในปี 1977 เขาถึงกับบอกสื่อผู้มาสัมภาษณ์ให้รายงานว่าเขาอาศัยอยู่อีกเมืองหนึ่งแถบชายฝั่งนิวอิงแลนด์ ระหว่างโนว สก็อตเทียและควิเบก แน่แน่นอนว่า เขารักสันโดษ แต่นั่นไม่รวมถึงบรรดาสัตว์ทั้งหลายในฟาร์มเล็กๆ ของเขา นอกจากสุนัขพันธุ์ดัชชุนแล้ว ไวท์และแคทเธอลิน ภรรยาของเขายังอาศัยอยู่ร่วมกับแกะ ไก่ หมู แมว และแน่นอน เหล่าบรรดามแมงมุม ฟาร์มแห่งนี้เองซึ่งเรื่องราวของ **ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก** เกิดขึ้น เมื่อวันหนึ่ง เขาพบกับ

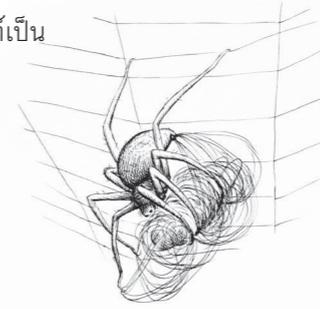
ในชีวิตของคุณ มีเพื่อนที่คุณรักกี่คน ?

สำหรับวิลเบอร์ หมูสีขาวตัวน้อยที่อ่อนต่อโลก มีเพื่อนที่เขารักมากที่สุดเพียงตัวเดียวคือแมงมุมที่มีชื่อว่า ชาร์ลอตต์ ผู้ซึ่งช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากความตาย

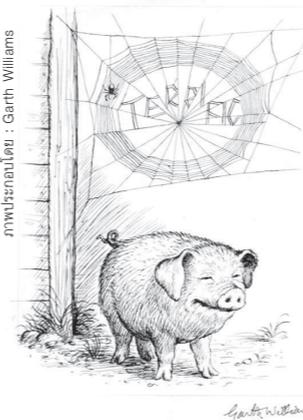
ภาพประกอบโดย Garth Williams

แมงมุมสีเทาตัวหนึ่งซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเขียนเรื่องนี้ เขาเรียกมันว่า ชาร์ลอตต์ อีโพร่า ซึ่งเป็นชื่อเรียกตามแมงมุมสีเทาสายพันธุ์ *Epeira sclopetaria* (ปัจจุบันรู้จักกันในชื่อ *Aranea sericata*) ซึ่งในหนังสือ ชาร์ลอตต์เป็นแมงมุมในโรงนา มีชื่อเต็มว่า ชาร์ลอตต์ เอ. คาวาติคา ซึ่งมาจากชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Araneus cavaticus* นั่นเอง

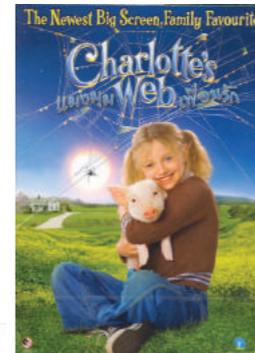

Garth Williams

Charlotte's W

ภาพประกอบโดย : Garth Williams

ภาพจาก commons.wikimedia.org

E.B. White

เอลวิน บรูกส์ "อี.บี." ไวท์ (Elwyn Brooks "E.B." White) (11 กรกฎาคม ค.ศ. 1899 - 1 ตุลาคม ค.ศ. 1985) เกิดที่ภูเขาเวอร์นอน นิวยอร์ก เป็นลูกคนเล็กของแซมมวล ทิลลี ไวท์ และเจซซี่ ฮาร์ทไวท์ ซึ่งเป็นครอบครัวรักสัตว์ เขาจบการศึกษาด้านศิลปศาสตร์จากมหาวิทยาลัยคอร์เนล

เขาเป็นนักประพันธ์ชาวสหรัฐ มีชื่อเสียงที่สุดจากงานเขียนชื่อ *"The Elements of Style"* และหนังสือสำหรับเด็กสามเรื่องที่ถือกันว่าเป็นผลงานอมตะ คือ *Stuart Little* (สจิวต ลิทเติ้ล) (ค.ศ. 1945) *Charlotte's Web* (แมงมุมเพื่อนรัก) (ค.ศ. 1952) และ *The Trumpet of the Swan* (เสียงรักจากทรัมเป็ตหงส์) (ค.ศ. 1970)

วรรณกรรมเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ถึง 45 ล้านเล่ม ได้รับรางวัลนิวเบอร์ นิตยสาร *TIME* ยกย่องให้ *Charlotte's Web* เป็นหนังสือเด็กที่ดีที่สุดในรอบศตวรรษ ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ 23 ภาษา รวมทั้งฉบับภาษาไทย ตีพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช ใช้ชื่อว่า "แมงมุมเพื่อนรัก" และได้รับการตีพิมพ์อีกหลายครั้ง ล่าสุด ครั้งที่ 44 เมื่อปี พ.ศ. 2556 โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน ในชื่อ "ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก" ได้รับคัดเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเป็นวรรณกรรมเยาวชน ลำดับที่ 47 ในวรรณกรรม 100 เรื่องที่เด็กไทยควรอ่าน รวมถึงได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ออกฉายเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 กำกับโดย Gary Winick ได้รับความนิยมไปทั่วโลก

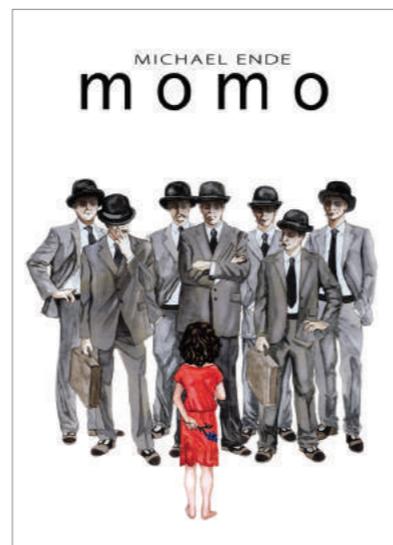
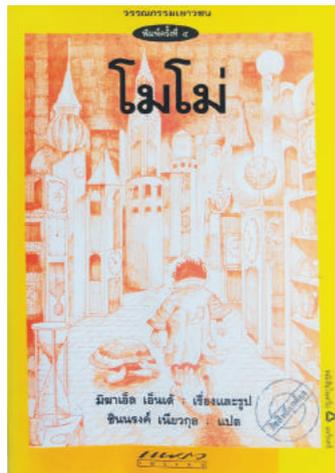
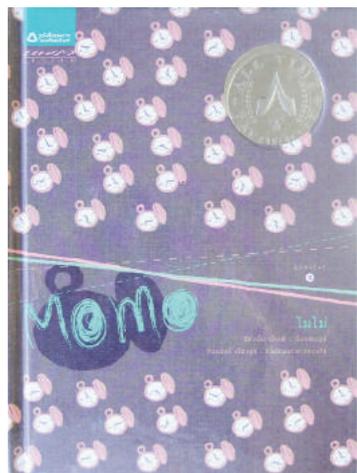

โมโม

“

ดูเหมือนจะไม่มีใครสังเกตเห็นว่า ที่เขาลดการใช้เวลานั้น อันที่จริงแล้ว เขาได้ลดการใช้สิ่งอื่นไปพร้อมกันด้วย ไม่มีใครยอมรับว่าชีวิตของเขากลับน่าสงสารมากขึ้นเรื่อยๆ ซ้ำซากขึ้น และเย็นยะเยือกขึ้น มีแต่พวกเด็ก ๆ เท่านั้นที่รู้สึกได้ชัดเจน เพราะไม่มีใครมีเวลาเพื่อแม่ให้แก่พวกเขาอีกต่อไปแต่เวลาคือชีวิต และชีวิตสถิตอยู่ในหัวใจ ยิ่งมนุษย์ประหยัดมันมากเท่าไร กลับยิ่งทำให้มีน้อยลงเท่านั้น

”

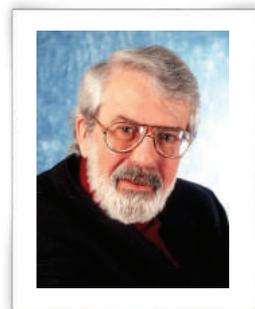
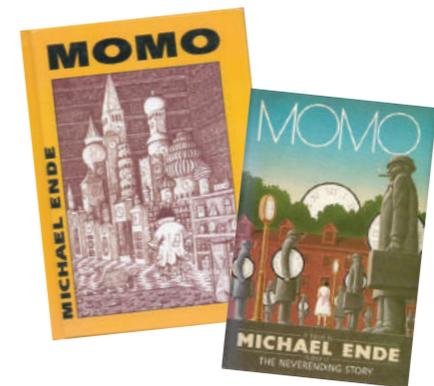
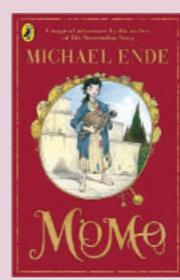

“โมโม” เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ลำพังในโรงละครโบราณแถบชานเมือง ชาวเมืองต่างแวะเวียนมาหาเธอเพื่อเล่าเรื่องของตนเองให้โมโมฟัง และสบายใจทุกครั้ง ต่อมา หลังการปรากฏตัวของผู้ชายสีเทา หรือโจรสโมยเวลา หลายอย่างในเมืองเริ่มเปลี่ยนไป ผู้คนไม่มีเวลามาหาโมโมอีก เมืองทั้งเมืองกลายเป็นเมืองแห่งความรีบเร่ง แคร่งเครียด แข่งขัน โดยไม่มีใครสังเกตเลยว่ายิ่งประหยัดเวลามากเท่าไร เวลาในชีวิตยิ่งลดน้อยลงเท่านั้น มีเพียงโมโมที่ไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายสีเทา และต้องหาทางออกของปัญหานี้ให้เจอ

คุณพอจะมีเวลาอยู่บ้างไหม ?
เมื่อได้ยินคำถามนี้ คุณจะตอบว่าอะไร

คนเรามักอ้างว่าไม่มีเวลามากขึ้นทุกที ทั้งๆ ที่ในหนึ่งวัน เราทุกคนมีเวลา ยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่ากัน อยู่ที่ว่าเราจัดสรรมันอย่างไร เราต่างต้องทำงานแข่งกับเวลาเพื่อให้งานสำเร็จ แล้วระหว่างนั้นเล่า คุณทำงานอย่างมีความสุขหรือไม่ แล้วคุณอยู่ร่วมกับครอบครัวของคุณเช่นไร ต่างคนต่างอยู่ หรือเปี่ยมไปด้วยความใส่ใจเอื้ออาทร ทุกเช้าคุณกินอาหารอย่างเร่งรีบเพื่อให้ไปทำงานทันเวลา หรือเคี้ยวข้าวๆ เพื่อให้ระบบย่อยอาหารเป็นไปอย่างมีคุณภาพ เช่นเดียวกับผู้คนที่เมืองแห่งหนึ่งซึ่งโมโมอาศัยอยู่ พวกเขาเคยมีเวลาเหลือเฟือในการไปหาโมโม เพื่อเล่าเรื่องราวให้เธอรับฟังอย่างใส่ใจ และสามารถคลี่คลายปัญหาได้อย่างน่าอัศจรรย์ แต่แล้วเมื่อผู้ชายสีเทาทำให้พวกเขาเห็นความสำคัญของการประหยัดเวลาก็ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป

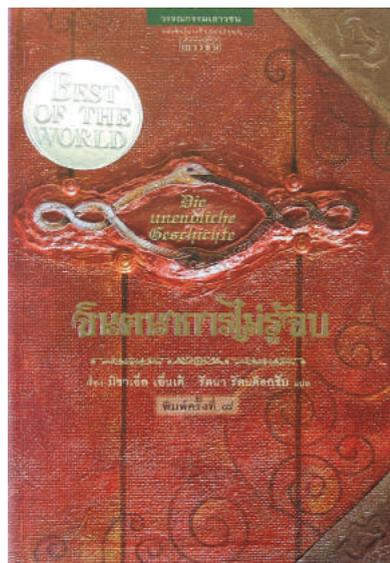
ภาพจาก desmotivaciones.es

วรรณกรรมเยาวชนภาษาเยอรมันของ **มิชาเอล เอ็นเด่** เรื่องนี้เขียนไว้ตั้งแต่ ค.ศ. 1973 โดยมีแนวคิดเกี่ยวกับเวลา และการใช้เวลาของมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับยุคสมัยแห่งความเร่งรีบนี้ หัวใจหลักของโมโม คือการตั้งคำถามระหว่างความเชื่อที่ว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง” กับความเชื่อที่ว่า “เวลาคือชีวิต” โดยเอ็นเด่กล่าวว่า

“สำหรับผมแล้ว โมโมคือตัวแทนของรูปแบบการดำเนินชีวิต เป็นภาพของมนุษย์จำพวกหนึ่ง เป็นตัวเอกที่ไม่มีคุณสมบัติของตัวเอง... เป็นมนุษย์ที่ใสสะอาด (เหมือนเด็ก) และกลายเป็นตัวเอกด้วยการดำรงอยู่ของตัวเอง...ผมคิดว่า ถ้าโลกนี้ไม่มีวีรบุรุษหรือรูปแบบของมนุษย์ในอุดมคติ มนุษย์ก็คงไม่มีตำนาน และถ้าไม่มีตำนาน วัฒนธรรมของมนุษย์ก็ไม่มีอาจดำรงอยู่ได้”

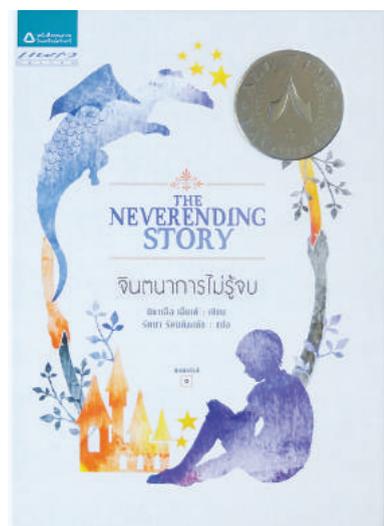
โมโมได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนยอดเยี่ยมแห่งเยอรมัน แปลเป็นภาษาต่างๆ ถึง 35 ภาษาทั่วโลก ฉบับภาษาไทย แปลโดย ชินนรงค์ เนียวกุล จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน

มิชาเอล เอ็นเด่
(Michael Ende)
เกิดเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1929 เป็นนักเขียนชาวเยอรมันที่มีผลงานวรรณกรรมเยาวชนเป็นที่รู้จักทั้งในวงวรรณกรรมไทยและนานาชาติหลายเรื่อง เช่น จิม กระดุม กับ ลูคัส คนขับหัวรถจักร (Jim Knopf and Lukas the Engine Drive), จิมกระดุม กับสิบสามป่าเถื่อน (Jim Knopf und die Wilde13), จินตนาการไม่รู้จบ (The Neverending Story), โรงเรียนคาถาวิเศษ, ดินแดนหลังสบาย ฯลฯ นอกจากการเป็นนักเขียนแล้ว เอ็นเด่ยังเป็นนักแสดง นักเขียนบทละคร ผู้จัดการโรงละคร ในเมืองมิวนิค และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ของบริษัท Bavarian Broadcasting เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1995 ขณะมีอายุ 65 ปี หลังจากป่วยด้วยโรคมะเร็งมาเป็นเวลานาน

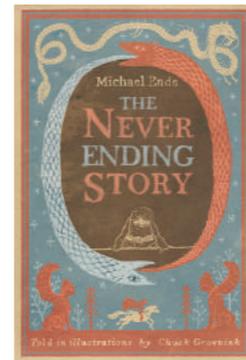

“เรื่องอันแท้จริงทุกเรื่องก็คือจินตนาการไม่รู้จบ” เขามองไปยังหนังสือมากมายซึ่งเรียงรายเต็มผนังร้านตั้งแต่พื้นจรดเพดาน ซึ่ปลายกล่องยาเส้นไปด้วยพลังพูดต่อว่า “มีประตูไปสู่อาณาจักรจินตนาการมากมายหลายบานนัก เจ้าหนูยังมีหนังสือวิเศษอื่น ๆ อีกมากเหลือเกิน คนส่วนใหญ่อ่านผ่านไปโดยไม่สังเกตเห็น มันขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นคนอ่านหนังสือนั้นต่างหาก”

จินตนาการไม่รู้จบ

จินตนาการไม่รู้จบ เป็นเรื่องราวการผจญภัยของบาสเตียน บัทธาซาร์ บุ๊กซ์ เด็กชายวัยสิบขวบ ร่างอ้วน อ่อนแอ และซื่อสัตย์ ผู้ที่คิดว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการของใคร ไม่ว่าจะป็นพ่อผู้ซุ่มเศร้าและหมกมุ่นอยู่กับงานตั้งแต่แม่เสียชีวิตไป ครู หรือเพื่อน การผจญภัยของเขาเริ่มต้นตั้งแต่เขาได้อ่านหนังสือเรื่อง ตำนานไม่รู้จบ ที่ขโมยมาจากร้านหนังสือแห่งหนึ่ง ในตอนแรกเขารู้สึกเหมือนกำลังอ่านตำนานการผจญภัยของอันเทรดู เด็กชายผู้กล้าหาญที่ได้รับการกิจสำคัญในการตามหาวิธีการรักษาอาการประชวรของยูวจักรพรรดินี แต่ต่อมาบาสเตียนได้กลายเป็นตัวละครสำคัญที่โลดแล่นอยู่ในเรื่องเพื่อช่วยอาณาจักรจินตนาการไม่ให้ล่มสลาย

หนังสือเล่มนี้ใช้วิธีเล่าตัดฉากสลับไปสลับมาระหว่างโลกความเป็นจริง โดยใช้ตัวของตัวอักษรเป็นการแบ่งโลกทั้งสองที่เด็กชายตัวเอกของเรื่องนั่งอ่านหนังสืออยู่กับโลกแห่งจินตนาการในหนังสือ หนังสือจะนำพาเราสู่โลกของจิตใต้ใจที่เราเป็นผู้สร้างขึ้นมาเองตามความปรารถนา แต่ทุกความปรารถนานั้นมีราคาเป็นความทรงจำของเราในโลกอันแท้จริง โดยเมื่ออยู่ในโลกของความจริงก็จะพูดถึงการสูญเสียตัวตนไปกับกระแสสังคม เมื่ออยู่ในโลกของจินตนาการก็จะพูดถึงการสูญเสียตัวตนไปจากความเป็นจริง หนังสือจะทำให้เราเข้าใจความจริงของโลกทั้งสองด้าน ว่าโลกทั้งสองนั้นมีความสัมพันธ์ร้อยเรียงเข้าหากันเหมือนกับสองตัวที่ต่างจับทางของอีกฝ่าย ซึ่งนั่นคือสัญลักษณ์ของออริบเครื่องรางที่เป็นตัวแทนของยูวจักรพรรดินี

ผลงานของ **มิชาเอล เอ็นด์** มีจุดเด่นในการอธิบายสิ่งปกติธรรมดาที่เราพบเจออยู่ทุกวัน แต่ถูกกลืนและให้ความสำคัญผิดไปโดยใช้เด็กที่ถูกโดดเดี่ยวจากสังคมเป็นตัวเดินเรื่อง หนังสือจะให้เราตั้งคำถามกับตัวเอง ว่าการที่เราอยู่ในโลกที่จินตนาการเหือดหาย ต้องคอยแข่งขันกับคนอื่นเพื่อรักษาภาพลักษณ์ทางสังคมของเรานั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วหรือ หนังสือจะให้เรานึกคิดกับสิ่งที่เราหลงลืม ซึ่งเป็นธรรมชาติที่แท้จริงของเรา บอกว่าเราจะอยู่ในโลกของความจริงด้วยความรู้สึกกลัว ๆ หรือจะค้นหาความปรารถนาที่แท้จริงที่ซ่อนอยู่ในจิตใจเรา

จินตนาการไม่รู้จบ ตีพิมพ์ครั้งแรกในประเทศเยอรมัน เมื่อปี ค.ศ. 1979 ฉบับแปลภาษาอังกฤษโดย ราล์ฟ แมนเฮม (Ralph Manheim) ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1983

หนังสือเล่มนี้ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ทั้งหมด 3 ภาค โดยภาคที่มีความใกล้เคียงต้นฉบับมากที่สุดคือภาคแรก ซึ่งได้นำชื่อหนังสือมาใช้เป็นชื่อภาพยนตร์ได้น่าออกฉายเมื่อปี ค.ศ. 1984 กำกับโดย โวล์ฟกัง ปีเตอร์เซน (Wolfgang Petersen) นอกจากนี้ยังได้มีการดัดแปลงเป็นมินิซีรีส์เมื่อปี ค.ศ. 2001

Falkor the Luckdragon

ภาพจาก desmotivaciones.es

มิชาเอล เอ็นด์ (Michael Ende) (ค.ศ. 1929 - ค.ศ. 1995) เป็นลูกชายของศิลปินเซอร์เรียลลิสต์ชาวเยอรมัน ชื่อ **Edgar Ende** และแม่เป็นนักจิตวิทยาบำบัด ชื่อ **Luise Bartholomä Ende** เขาจึงเติบโตมาท่ามกลางบรรยากาศการอ่านและศิลปะเหนือจริง เอ็นด์เป็นนักเขียนชาวเยอรมันที่มีชื่อเสียงมากในศตวรรษที่ 20 ผลงานส่วนใหญ่ของเขาเป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซี และได้รับการแปลและพิมพ์เข้ามามากมายหลายภาษา ผลงานของเขาที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยนอกจากจินตนาการไม่รู้จบแล้วยังมี โมโม (Momo), จิม กระดุม กับลูคัส คนขับหัวรถจักร (Jim Knopf and Lukas the Engine Drive), จิมกระดุม กับ 13 ป่าเถื่อน (Jim Knopf und die Wilde 13) เป็นต้น

เขาเคยพูดถึงการเขียนงานวรรณกรรมเยาวชนไว้ว่า “ผมเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อความเป็นเด็กในตัวผมและในตัวทุกคน และนั่นทำให้หนังสือของผมเหมาะกับเด็ก ๆ ที่มีอายุระหว่าง 8 ปี ถึง 8 ปี” (ดูวิธีการนับตัวเลขของเขาลี ช่างแฟนตาซีจริง ๆ)

นอกจากเขาจะเป็นนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนแล้ว เอ็นด์ยังเป็นนักแสดง นักเขียนบทละคร ผู้จัดการโรงละครในเมืองมิวนิค และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ของบริษัท Bavarian Broadcasting เขาเสียชีวิตเมื่ออายุ 65 ปี หลังจากป่วยด้วยโรคมะเร็งมาเป็นเวลานาน

“... มีเมล็ดพันธุ์อยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง ไม่ใช่เพียงในดินเท่านั้น แต่มันมีอยู่บนหลังคาบ้านเอย บนขอบหน้าต่างเอย บนทางเดิน บนรั้วไม้ บนกำแพง เมล็ดพันธุ์เหล่านั้นมีเป็นเรือนแสนเรือนล้าน ที่ไม่ได้ใช้ทำอะไรเลย มันอยู่ที่นั่นรอให้ลมพัดผ่านมาเพื่อพาไปยังทุ่งหรือไปสู่สวน มีอยู่บ่อยครั้งที่เมล็ดพันธุ์เหล่านั้นแห้งค้างอยู่ในชอกหินโดยไม่อาจกลายเป็นดอกไม้ได้ แต่หากนิ้วหัวแม่มือสีเขียวได้สัมผัสเมล็ดพันธุ์เหล่านั้นเมล็ดเดียว ไม่ว่ามันจะอยู่ในที่ใดก็ตาม ดอกไม้จะงอกขึ้นในทันทีทันใด ... ”

ติสตุ นักปลูกต้นไม้

ติสตุ เด็กชายผู้มีพรสวรรค์พิเศษผู้ซึ่งไม่ยอมให้พวกผู้ใหญ่อธิบายความเป็นไปในโลก โดยใช้ความคิดสำเร็จรูป เขาสามารถทำการใหญ่ได้ทั้งที่ยังเป็นเด็กโดยใช้ดอกไม้ซึ่งมาจากพรสวรรค์ที่ซ่อนเร้นในตัวเขา นั่นคือ เขาเป็นเด็กชายที่มีหัวแม่มือสีเขียว

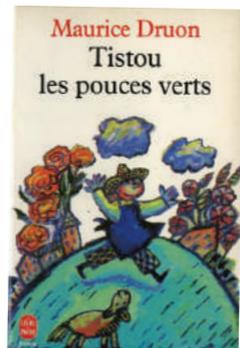
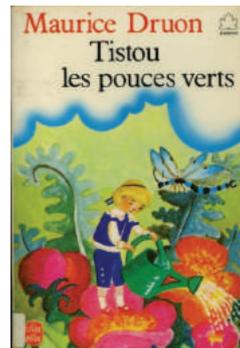
ภาพประกอบโดย แมคเกอลีน ดูแอม

หากวันหนึ่ง คุณค้นพบว่าตัวเองมีอำนาจพิเศษ สามารถเสกต้นไม้ให้ชูช่อดอกบานเบ่งได้ในเวลาเพียงชั่วคืนแล้วละก็ คุณจะทำอะไรให้กับโลกนี้บ้าง ?

สำหรับเด็กชายอย่างติสตุแล้ว เขาใช้นิ้วโป้งแสนวิเศษของเขาเพื่อช่วยเหลือทุกคนที่อยู่รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นคนยากจน คนคุก หรือแม้กระทั่งเพื่อยุติสงคราม เด็กชายผู้เป็นตัวแทนของความอ่อนโยน และความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เมื่อสังคมเกิดปัญหา ผู้ใหญ่มักแก้ด้วยวิธีแข็งกร้าวรุนแรง ไม่คิดถึงผลร้ายที่จะเกิดตามมา แต่เด็กอย่างติสตุกลับใช้การปลูกต้นไม้เพื่อแก้ปัญหา และสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ไม่ควรลืมในเรื่องนี้คือ ความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าความดียังมีอยู่ และศรัทธาในความดีเหล่านั้นว่าจะทำให้สังคมดีขึ้นได้ทีละเล็กละน้อย

ติสตุ นักปลูกต้นไม้ เป็นหนังสือที่มีผู้กล่าวขานทั่วโลก ตั้งแต่พิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1968 ถึงปัจจุบัน เป็นหนังสืออ่านประกอบการเรียนของนักเรียนภาษาฝรั่งเศสมากกว่ายี่สิบปี เป็นที่รู้จักของนักอ่านทั่วโลกจรดแล้วจรดเล่า และสำนักพิมพ์ผีเสื้อเคยแปลและจัดพิมพ์เป็นภาษาไทย 2 ครั้ง ครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2531 ใช้ชื่อว่า ติสตุ พ่อหนู นิ้วโป้งเขียว แปลโดย กัญญา ต่อมา เมื่อ ปี พ.ศ. 2539 ได้แปลจากภาษาฝรั่งเศส โดย อัมภา โอตระกุล และเปลี่ยนชื่อเป็น ติสตุ นักปลูกต้นไม้ นอกจากจะมีวิธีการเล่าเรื่องคล้ายกับนิทานแต่แฝงปรัชญาที่ลึกซึ้งเอาไว้ และเป็นวรรณกรรมจากประเทศฝรั่งเศส เช่นเดียวกับเรื่อง เจ้าชายน้อยแล้ว ติสตุ ยังเป็นตัวแทนความดีงามของมนุษย์ เพื่อบอกกับพวกเราว่า ในตัวเด็ก ๆ ทุกคนมีสิ่งอัศจรรย์ที่ทำให้โลกนี้ดีขึ้นได้ สิ่งดีงามนั้นอาจจะยังซุกซ่อนในความเป็นเด็กในตัวเรา หากเราจะยังไม่ลืม

ภาพประกอบโดย แมคเกอลีน ดูแอม

ภาพจาก en.wikipedia.org

โมริส ดร็อง (Maurice Druon) เกิดที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อปี ค.ศ. 1918 เป็นนักเขียนที่มีผลงานโดดเด่นและมีชื่อเสียงตั้งแต่วัยหนุ่ม ได้รับรางวัลกอร์กูร์ท ซึ่งเป็นรางวัลวรรณกรรมสำคัญของฝรั่งเศส เมื่ออายุ 30 ปี หลังจากนั้นจึงเขียนนิยายวิทยาศาสตร์หลายเล่ม ปี ค.ศ. 1966 เขาได้รับเลือกเป็นราชบัณฑิตแห่งราชบัณฑิตยสถานฝรั่งเศส และได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมระหว่างปี ค.ศ. 1972 - 1974 ผลงานของเขามักเป็นเรื่องหนักที่เสียดสีสังคม ติสตุเรื่องนี้นับว่าเป็นผลงานที่สไลที่สุดของเขา

วินนี่เดอะพูห์

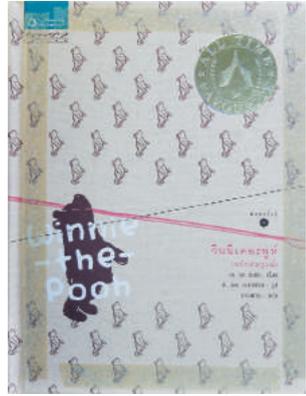

Illustration by E.H. Shepard

“ที่ฉันชอบมากที่สุดในโลกนี้ ทั้งโลกก็คือ ฉันกับพิกเลตไปหา นาย และนายพูดว่า ‘อะไรซักนิด น้อยดีมัยยี้’ และฉันพูดว่า ‘เอ้อ ฉันไม่รังเกียจอะไรนิด ๆ น้อย ๆ หรอก นายก็เหมือนกันใช้มัยยี้ละ พิกเลต’ และวันนั้นก็เป็นวันแบบที่ว่ามีเพลงลอยอยู่ข้างนอก และนกกำลังส่งเสียงร้อง”

”

E.H. Shepard's Original Winnie the Pooh Drawings

Harry Colebourn and Winnie on Salisbury Plain in 1914

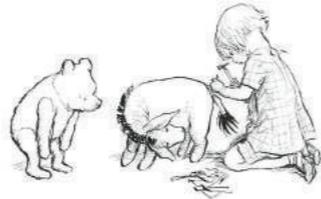

Illustration by E.H. Shepard

ชื่อ “วินนี่” มาจากชื่อหมีที่มีชีวิตจริง ๆ ของทหารชาวแคนาดานายหนึ่ง ชื่อ แฮร์รี โคลบอร์น (Harry Colebourn) แฮร์รีตั้งชื่อหมีที่เขาเลี้ยงไว้ว่า วินนี่ (ตามชื่อเมือง วินนี่เพก ในประเทศแคนาดา) ต่อมา เมื่อแฮร์รีต้องไปประจำการที่ฝรั่งเศส เขานำหมีของเขาไปฝากไว้ที่สวนสัตว์ลอนดอน ณ ที่นั่นเองที่ คริสโตเฟอร์ โรว์บีน ได้พบและหลงรักหมีวินนี่ จนถึงกับเปลี่ยนชื่อตุ๊กตาหมีตัวโปรดของตัวเองจาก “เอ็ดเวิร์ด” มาเป็น “วินนี่” ส่วนคำว่า “พูห์” มาจากชื่อหงส์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณฟาร์มของเขา ปัจจุบัน หมีของเล่นของคริสโตเฟอร์ โรว์บีน จัดแสดงอยู่ที่หอสมุดสาธารณะนิวยอร์ก ในนครนิวยอร์ก

ในบรรดาวรรณกรรมเยาวชนแนวจินตนาการที่มีตัวเอกเป็นสัตว์นั้น เรื่องของหมีนับเป็นเรื่องยอดฮิตมากที่สุด แน่แน่นอนว่าไม่มีหมีที่ไหนน่ารักและแสนซื่อได้เท่าที่วินนี่เดอะพูห์อีกแล้ว วินนี่เดอะพูห์ (Winnie-the-Pooh) เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่มีหมีพูห์เป็นตัวเอกแต่งโดย เอ. เอ. มิลน์ ซึ่งเขียนขึ้นมาจากนิทานที่เขาเล่าให้ลูกชายฟังก่อนนอน โดยสัตว์ต่างๆ ในเรื่องล้วนมีที่มาจากตุ๊กตาสัตว์ของเด็กชายคริสโตเฟอร์ โรว์บีน ผู้เป็นลูกชายทั้งสิ้น สัตว์ทั้งหมดอาศัยอยู่ในป่าร้อยเอเคอร์ ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากป่าแอสดาวน ในเมืองอีสต์ซัสเซก ประเทศอังกฤษ

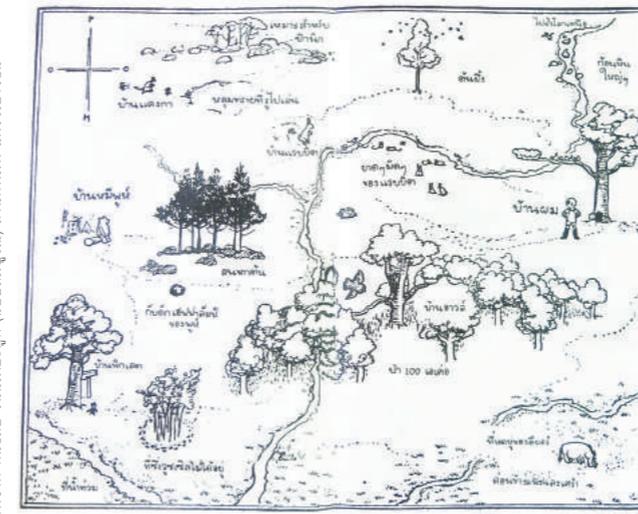
หนังสือวางจำหน่ายครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1926 มียอดขายหนังสือสูงมากกว่า 20 ล้านเล่ม แปลเป็นภาษาต่างๆ มากกว่า 46 ภาษา จุดเด่นอย่างหนึ่งของหนังสือชุดนี้คือภาพประกอบอันสวยงามฝีมือของ อี.เอช.เซปเพิร์ด หรือเออร์เนสต์ ฮาวเวิร์ด เซปเพิร์ด ซึ่งเป็นเพื่อนของมิลน์ที่บริษัท *punch* ปัจจุบัน ผลงานภาพวาดร่างด้วยดินสอจำนวน 300 กว่าชิ้นของเขา รวมถึงต้นฉบับร่างด้วยดินสอของวินนี่เดอะพูห์ จัดแสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานวิกตอเรียและอัลเบิร์ต (Victoria and Albert Museum) ในกรุงลอนดอน

วินนี่เดอะพูห์ โด่งดังไปทั่วโลกเมื่อวอลต์ ดิสนีย์ ซื้อลิขสิทธิ์หมีพูห์และนำไปสร้างการ์ตูนบนแผ่นฟิล์มในปี ค.ศ. 1996 พร้อมกับผลิตภัณฑ์มากมาย ทำให้หมีพูห์เป็นตุ๊กตาการ์ตูนยอดนิยมอันดับ 2 ของเด็กอเมริกันรองจากมิกกี้ เม้าส์

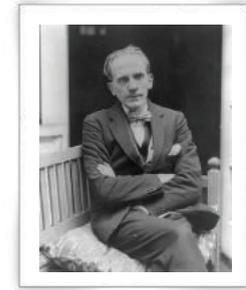
สำหรับภาษาไทย ได้รับการแปล โดย “ต้อยตึง” ซึ่งแปลบางตอนจากหนังสือหมีพูห์ทั้ง 2 เล่มรวมเป็นเล่มเดียว ชื่อว่า หมีปุกลูกผจญภัย จัดพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2522 โดยชมรมเด็ก ต่อมาได้รับการแปลอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2535 สำนักพิมพ์คลาสสิก และสำนักแปลล่าสุด แปลโดย ธารพายุ ซึ่งแปลทั้ง 2 เล่มเต็มฉบับ ในชื่อว่า วินนี่เดอะพูห์ (แปลจากเรื่อง *Winnie-the-Pooh*) และ บ้านมุมพูห์ (แปลจาก *The House at Pooh Corner*) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน เมื่อปี พ.ศ. 2548

Illustration by E.H. Shepard

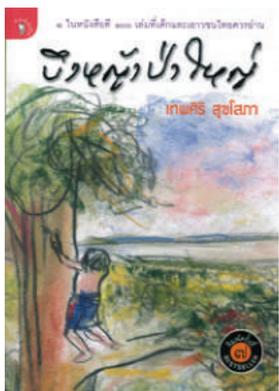

ภาพจาก หนังสือ วินนี่เดอะพูห์ (ฉบับสมบูรณ์) สำนักพิมพ์ แพรวเยาวชน

ภาพจาก en.wikipedia.org/ A. A. Milne in 1922

เอ. เอ. มิลน์ หรือ อัลัน อเล็กซานเดอร์ มิลน์ (Alan Alexander Milne) (18 มกราคม ค.ศ. 1882 - 31 มกราคม ค.ศ. 1956) เป็นนักเขียนชาวอังกฤษ โดยพ่อเป็นเจ้าของโรงเรียน “Henley House” ในวัยเรียน อัลันได้รู้จักกับอาจารย์ชื่อ เอช จี เวลส์ (H.G. Wells) ซึ่งมีชื่อเสียงในฐานะนักเขียนและเป็นเพื่อนสนิทกัน ทำให้เขาเกิดแรงบันดาลใจ อยากเป็นเช่นเดียวกับเวลส์บ้าง หลังจากเรียนจบ อัลันเรียนต่อที่โรงเรียนเวสต์มินสเตอร์ (Westminster school) และแคมบริดจ์ (Cambridge) สาขาคณิตศาสตร์ ผลงานหนังสือเล่มแรกของเขาชื่อ “Lovers in London” เมื่อปี พ.ศ. 2448 แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เขาจึงขอซื้อลิขสิทธิ์คืนจากสำนักพิมพ์ เพื่อป้องกันการนำมาตีพิมพ์ใหม่ เมื่อเขาเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในอนาคต ต่อมาจึงเป็นนักเขียนให้กับนิตยสาร “Punch” หลังจากนั้น เขาเริ่มเขียนเรื่องสำหรับเด็กชื่อ “When We Were Young” ออกจำหน่ายในปี พ.ศ. 2467 ซึ่งอัลันให้ อี.เอช. เซปเพิร์ด (E.H. Shepard) วาดภาพประกอบให้ และได้รับการตอบรับจากทั่วโลก

บึงหญ้าป่าใหญ่

“ผม” ตัวละครหลักที่พาผู้อ่านไปพบโลกในวัยเยาว์ของเขา ที่ได้เรียนรู้โลกของธรรมชาติผ่าน “โทน” ตัวละครอีกตัวที่มีบทบาทสำคัญในการเดินเรื่อง “บึงหญ้าป่าใหญ่” เป็นเรื่องเล่าผ่านประสบการณ์ของ “ผม” เรื่องราวเริ่มต้นในวันที่โลกของผมกว้างขึ้นกว่าคำว่าบ้าน วันที่ผมเดินไปโรงเรียนในวันแรก จนกระทั่งผมเดินทางมาเมืองใหญ่ และกลับไปเยือน เนื้อหารายละเอียดภายในเรื่องแสดงถึงความรักและผูกพันกันระหว่างเพื่อน รุ่นพี่รุ่นน้อง ครอบครัว โดยมีฉากเป็นหมู่บ้านชนบทที่อุดมสมบูรณ์ มีบึงหญ้าและป่าใหญ่ให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้และเติบโตไปกับมัน

“ **เขานี้แหละ ที่ทำให้หมู่บ้านของเรา กลายเป็นมุมหนึ่งอันงดงามแห่งโลก เขาควรจะเติบโตไปเป็นผู้ถ่ายทอดสิ่งที่มีเสน่ห์มาสู่ใจคน ความคิดฝันของเขาพิเศษสุดเท่าที่เด็กคนหนึ่งจะเคยมี แผ่นดินทองของไทยนี้แหละที่หล่อหลอมเขา... ...เรื่องของเขาเหลวไหลใครว่า เขาทำให้เรารู้จักสายน้ำลำแคว รู้รักแม่หญ้าไม้สายลม เราเข้าใจฟ้าฝน โคลนเหลว ก็เพราะเขาด้วยมิใช่หรือ เราเป็นหนึ่งในเดียวเกี่ยวพัน เราเอนอิงกันอยู่ เราเรียนรู้จากกันและกัน... ”**

หลายคนที่ได้อ่าน**บึงหญ้าป่าใหญ่** มักติดใจตัวละครเด่นที่ชื่อ “โทน” เพราะความกล้าหาญและรอบรู้ทางด้านการใช้ชีวิตที่สำคัญคือคอยช่วยเหลือ “ผม”

โทนมีตัวตนจริงหรือไม่อย่างไรนั้น นักเขียน **“เทพศิริ สุขโสกา”** เล่าให้ฟังเมื่อพิมพ์งานหนังสือได้มีโอกาสสัมภาษณ์พิเศษเพื่อลงประกอบเนื้อหาเล่มนี้โดยเฉพาะว่า **“มีจริงสิไอ้โทนนะ แต่มันไม่ได้ชื่อนี้หรอกนะ เรายังคบหากับมันมาตลอดเลย แต่พฤติกรรมเกเร หรือชอบเที่ยวเล่น หมึโรงเรียนนั้น จริง ๆ แล้วมาจากหลาย ๆ คน แต่เราเอามาหลอมรวมกันให้เป็นไอ้โทนคนเดียวเพื่อให้เห็นภาพตัวละครชัดเจนขึ้น เหมือนเวลาเขียนรูปต้นไม้ คุณเขียนใบไม้ทุกใบไม่ได้ ก็ต้องเขียนทรงพุ่มมัน เขียนเค้าโครงให้เห็นภาพรวม ๆ เป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง”**

“หลาย ๆ อย่างในเรื่องเป็นจริงทั้งนั้น เป็นหมู่บ้านจริง ๆ ทุกวันนี้ก็ยังอยู่ มันเป็นหมู่บ้านที่มีเสน่ห์มาก ลำน้ำก็ยังสวย บึงก็มีจริง ๆ ป่าจริง ๆ ผู้เล่าก็เป็นตัวเราจริง ๆ”

เทพศิริ พูดถึงเพื่อนคนนี้ต่ออีกว่า **“เราขอบคุณมันเพราะเรารู้ว่า เมื่อเราโตขึ้นมา มันมีบุญคุณกับเรามาก มากกว่าครูที่สอนเราอ่านออกเขียนได้อีก เพราะมันเล่าถึงสิ่งที่เราทำไม่ได้ ไม่มีเขียนบอกไว้ในหนังสือ และด้วยความที่เรเป็นคนขี้เล่นขี้มั่ว สองสามปีที่แล้วไปเจอกัน เราก็ไปกราบมัน บอกมันว่า ครูครับ ครูให้ความรู้ผมมากครับ ผมเอาของขวัญมาให้ครูครับ (หัวเราะ) แล้วเราก็เอาซองใส่เงินและเขียนจดหมายขอบคุณมัน โห้ย บรรยายอย่างดี ซาบซึ้งเลยละ พอกลับไปเจอกันอีก เราก็เลยถามว่า มึงเปิดซองแล้วขี้มั่ว มันก็เออ แล้วก็ถามว่า มึงอ่านที่กูเขียนหรือเปล่า มึงว่าไง ก็พยายามถามด้วยนะ มันนิ่งไปนาน มันพยายามไม่พูด แต่แล้วมันก็หลุดออกมา (น้ำเสียงเปลี่ยนไป) กูจะรู้ได้ไง กูอ่านไม่ออก ไอ้โห เราขี้สะเทือนใจมากเลย”**

“แต่เขาเป็นคนเทนะ ถึงวัยจะร่วงโรย แต่มันเหนือชั้นจริง ๆ มันกร้านแฉด กร้านลม ยังเข้าป่า ไปเก็บยางไม้ ยังก่อก๊อบ ก่อไฟ จากและเรื่องเล่ามันเหนือกว่าบึงหญ้าป่าใหญ่อีก”

“แต่มันตายไปเมื่อปีที่แล้วนี่เอง”

บึงหญ้าป่าใหญ่ ปรากฏตัวขึ้นครั้งแรก โดยการพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารสตรีสาร และตีพิมพ์รวมเล่มครั้งแรก ปี พ.ศ. 2522 มีฉาก ๆ หนึ่งที่ผมและเพื่อน ๆ ล่องเรือ

ภาพจาก จุดประกาย วารสารกรม ปีที่ 16 ฉบับที่ 6309 วันอาทิตย์ที่ 16 เมษายน พ.ศ. 2549

เทพศิริ สุขโสกา เกิดที่หมู่บ้านย่านยาว เมื่อปี พ.ศ. 2486 เป็นทั้งนักเล่านิทาน ศิลปิน และนักเขียน เขาเรียนจบคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ จากมหาวิทยาลัยศิลปากร ผ่านการทำงานศิลปะหลากหลายแขนงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 ไม่ว่าจะเป็นดนตรี การแสดง สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ฯลฯ

เทพศิริสนใจทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยถ่ายทอดผ่านศิลปะหลาย ๆ แขนง ทั้งภาพวาด งานเขียน และหนังสือ ผลงานหนังสือของเขานั้นล้วนแต่โด่งดังและได้รับการกล่าวถึงได้แก่ **ของเล่นเดินทาง บึงหญ้าป่าใหญ่ กลับทางเก่า และร่างพระร่วง**

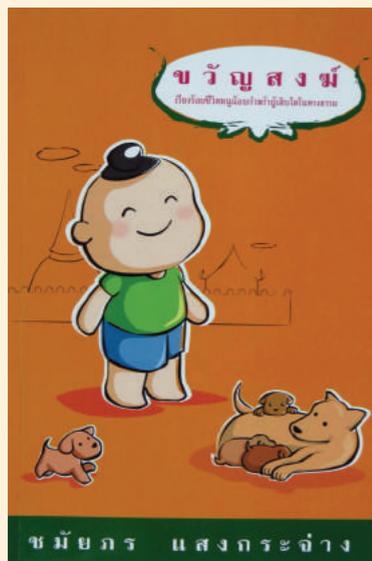
ในวัย 71 ปี เทพศิริยังแข็งแรง กระฉับกระเฉง ยังคงวาดภาพ เล่านิทาน ชอบเขียนดรอปอังกภาพเหมือนแจกจ่ายคนรู้จัก และยังคงมีโครงร่างและข้อมูลสำหรับนิยายเกี่ยวกับเด็กเล่มใหม่เรื่อง **“เมฆกับแมง”** ที่เขากำลังจะลงมือเขียนอีกไม่นาน

ปัจจุบันอาศัยอยู่ในเชียงใหม่

กับปูไปทางลำน้ำในตอนกลางคืนโดยอาศัยดาวนำทาง เทพศิริพูดถึงตรงนี้ว่า **“ตอนโตแล้วเราเคยซื้อเรือจากแพร์ ปล่อยลอบที่ลำน้ำยม จนไปถึงบ้านเราเลย กลางคืนคอยดูมันมาแบบที่ปู่บอก คือ กลางคืนมันมืดขี้มั่ว มันมาได้ไง ใช้ดาวนำทาง เหมือนในเรื่อง มันเท มันสวยมาก”**

ถามเทพศิริว่าตัวหนังสือในเรื่องเขียนได้ละเอียดลึกซึ้ง ราวกับเห็นภาพขณะที่อ่าน ใช้กลวิธีเขียนได้อย่างไร เทพศิริตอบว่า **“เราเขียนเรื่องเหมือนเขียนรูป ใช้ตาเห็น แต่ใช้ใจสัมผัส คำมันมาจากความทรงจำ มาจากความรักในภาษา ไม่ได้มาจากอย่างอื่นเลย และบึงหญ้าป่าใหญ่นี้มันเน้นเรื่องของภาษา เรื่องของการอ่าน เราเติบโตมาอย่างนี้ สมัยเด็ก ๆ มีแบบเรียนเล่มเก่า ก็ท่องไปสไลด์ทั้งศาลาเรียน ที่เรียนร่วมกันทุกชั้น ฝากันก็ไม่มี ทุกห้องก็ได้ยินหมด มันก็จดจำได้ ...ที่ท่า นำชื่อ ชื่อดี สำลีส สำรับ คำนับ น้ำค้าง ไหว้วานทำงาน เส้าเรือน เก็บไว้ ดอกไม้ มะไฟ ตั้งใจ จดจำทำนา ทำสวน ใส่ปุ๋ย กระจเป่า เต่าทอง ยิงเป่าคำเป็นอย่างนี้ แล้วเราก็อ่าน อ่านได้ก็อ่านเร็วขึ้น คนอ่านไม่ออกมันก็ท่องไป แต่ให้ขี้มันขี้ไม่ออกหรอก เหมือนอย่างไอ้โทน”**

บึงหญ้าป่าใหญ่ ถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในหนังสือดี หนึ่งร้อยเล่มที่เด็กไทยและเยาวชนควรอ่าน

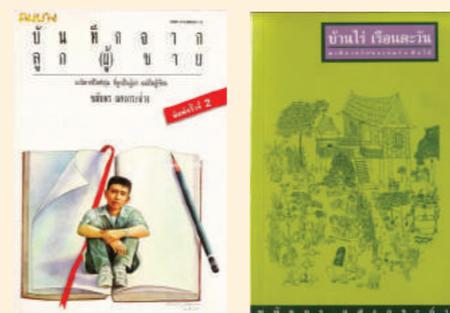

ขวัญสงฆ์

เด็กกำพร้าคนหนึ่งถูกนำมาทิ้งไว้ที่ลานวัด หลวงตา เจ้าอาวาสเห็นจึงเอ็นดูนำมาเลี้ยง ตั้งชื่อว่า “ขวัญสงฆ์” เด็กชายเติบโตภายใต้คำสอนของหลวงตา แต่ก็ซุกซนตามประสา จนถูกหลวงตาทำโทษเลยหนีไปผจญภัยหาแม่ เจอแก๊งค์ลวงเด็กในเมืองหลวง โชคดีที่กลับลำได้ รีบกลับมาหาหลวงตา เมื่อหลวงตาตัดสินใจให้ขวัญสงฆ์ไปเป็นบุตรบุญธรรมของครูที่โรงเรียน เพื่อเรียนรู้ชีวิตแบบฆราวาส แต่เมื่อพ่อแม่บุญธรรมมีลูกของตัวเอง เจ้าตัวกลับน้อยใจ เติลิดไป ด้วยคำพร้าสอนของหลวงตา กลายเป็นความรัก ความผูกพันระหว่างบุคคลทั้งสอง กระทั่งหลวงตาอาพาธ เสียชีวิตลง ขวัญสงฆ์จึงได้บวชทดแทนคุณ

“เมื่อจะเป็นเลือกได้ไม่ใช่หรือ มีสองมือสรรค์สร้างไปให้เต็มที เมื่อเลือกเป็นแล้วเป็นเต็มชีวิต ทุกนาทีคือชีวิตลิขิตตน”

นวนิยายเรื่องนี้ ตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นตอน ๆ ในนิตยสารสกุลไทย เมื่อรวมเล่มโดยสำนักพิมพ์คมบาง ได้รับรางวัลหนังสือดีเด่น งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. 2552 กลุ่มหนังสือสำหรับเด็กวัยรุ่น อายุ 12-18 ปี และได้รับการคัดเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

จากความประทับใจเมื่อครั้งอ่านเรื่องสั้น “เรื่องนี้พระเอกชื่ออายเล็ก” ของ ศุภกร บุนนาค ตั้งแต่สมัยที่ ชมัยกร แสงกระจ่าง ผู้เขียน อายุได้เพียง 12 ขวบ ชอบมากถึงขั้นที่ว่า พออ่านจบแล้ว ต้องเที่ยวหาแกงหน่อไม้กะทิ มากินตาม “อายเล็ก” ตัวเอกของเรื่อง ทั้งที่ไม่เคยกินมาก่อนในชีวิต เรื่องราวของเด็กก็มีปัญหาที่ได้รับความสะดวกจากหลวงตาฝังใจนับแต่นั้น เมื่อผนวกกับความสนใจศึกษาธรรมะเป็นการส่วนตัว โดยเฉพาะเมื่อใส่บาตรเป็นกิจวัตร ได้เห็นเด็กวัดเดินตามพระสงฆ์ทุกวัน จึงกลายเป็นที่มาของ “ขวัญสงฆ์” และด้วยความ “อยากลอง” ในการใช้รูปแบบการเขียนที่แตกต่าง จึงทำให้เรื่องนี้มีจุดเด่นไม่เหมือนนวนิยายเรื่องอื่นๆ ตรงที่เขียนเป็นกลอนแปด แต่ไม่ได้วางรูปแบบให้เข้าใจว่าเป็นกลอน อย่างที่เคยเห็นในหนังสือทั่วไป หากใช้วิธีเขียนเรียงติดกันไปเหมือนร้อยแก้วปกติ เมื่อดูเผินๆ ผู้อ่านหลายคนถึงกับออกปากว่า ไม่เคยรู้เลยว่านี่คือบทร้อยกรองด้วยซ้ำ

ภาพจาก www.combangweb.com
บทสัมภาษณ์นิตยสารสกุลสตรี ปีที่ ๓๕๕ เมษายน พ.ศ. 2551
คอลัมน์ต้นกล้าแห่งการเขียน โดย ชามะ

ชมัยกร แสงกระจ่าง (บางคมบาง) หรือ นามปากกา ไพลิน รุ่งรัตน์ / บุณทริกา เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2493 ที่จังหวัดจันทบุรี จบการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มงานเขียนครั้งแรกด้วยบทกวีและเรื่องสั้นเมื่อครั้งยังเรียนชั้นมัธยม เริ่มงานวิจารณ์ครั้งแรกเมื่อจบปริญญาตรี เป็นอดีตนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ปัจจุบัน เขียนนวนิยายในนิตยสารสกุลไทย และขวัญเรือน มีผลงานมากมาย อาทิ บ้านทึบจากลูก(ผู้)ชาย บ้านไร่เรือนตะวัน จดหมายถึงดวงดาว พระอาทิตย์คืนแรม ธิปไตยกับกล่องกระดาษแดง ผลิบานในวันร้อน ฯลฯ

“ ต่อจากนั้นพวกหนูหนูกี้รู้ชัด
โทรทัศนนั้นไม่มีประโยชน์แน่
หนังสือลิเบรียบได้เหมือนเป็นเพื่อนแท้
เด็กยิ่งรักพ่อแม่และแม่ทุกคน ”

โรงงานช็อคโกแล็ตมหัศจรรย์

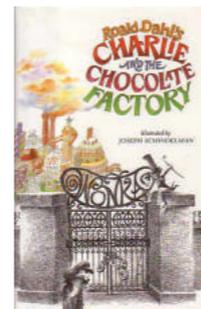
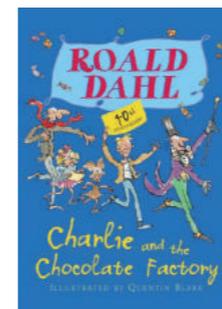
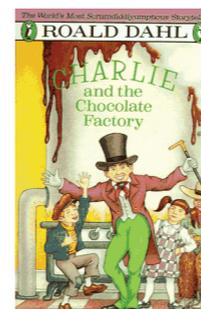
เรื่องราวการผจญภัยของ
เด็ก 5 คน ประกอบด้วย
ออกัสตัส กิลป์ เด็กชายจอม
ตะกละ, เวอร์ก้า ซอลท์ เด็กหญิงที่ถูก
พ่อแม่ตามใจจนเคยตัว, ไวโอเล็ต
โบริกการ์ด เด็กหญิงที่เคี้ยวหมากฝรั่ง
ตลอดทั้งวัน, ไมค์ ทีวี เด็กชาย
ผู้ไม่ทำอะไรนอกจากดูโทรทัศน์
อย่างเดียว และซาลี บิ๊กเก็ต เด็ก
ชายวีรบุรุษผู้ยากจน ทั้งหมดโชคดี
ได้รับ 'ตั๋วทอง' ให้เข้าไปเยี่ยมชม
โรงงานช็อคโกแล็ตอันแสนมหัศจรรย์
ซึ่งให้ทั้งคุณและโทษ

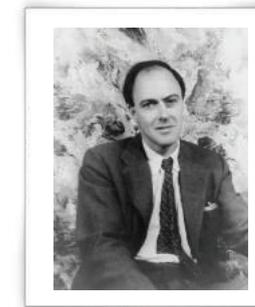
ตอนเด็กๆ คุณเคยฝันอยาก
เป็นเจ้าของร้านขนมไหม ?
โรอัลด์ ดาห์ล เนมิตความ
ฝันของเด็กๆ กลายเป็นจริงในหนังสือ
เรื่องนี้ ซึ่งไม่ใช่แค่การเป็นเจ้าของ
ร้านขนม แต่ถึงขั้นเปิดโรงงานผลิต
ช็อคโกแล็ตสารพัดชนิดให้เข้าชมกัน
เลยทีเดียว

โรงงานช็อคโกแล็ตมหัศจรรย์ (Charlie and the Chocolate Factory) เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซี พิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 1964 เป็นผลงานระยะแรกๆ ที่โรอัลด์ ดาห์ล เริ่มหันมาเขียนเรื่องสำหรับเด็ก หลังจากที่ได้อ่านเรื่องสั้นและเรื่องขนาดหลายตอนจนประสบความสำเร็จแล้ว ซึ่งนานถึง 20 ปี จินตนาการของโรอัลด์ ดาห์ลได้ก้าวล้ำวงห้านานนับสิบปี แต่ขณะเดียวกัน ผู้อ่านยุคนั้นก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องสนุกและเข้าใจได้ แม้จะล้าสมัยว่าไม่ล้ำหน้าเกินไปจนอ่านไม่รู้เรื่อง หรือจินตนาการแปลกประหลาดจนตามไม่ทัน ความคิดของโรอัลด์ ดาห์ล ที่ไม่เห็นด้วยในการให้เด็กดูโทรทัศน์อย่างพร่ำเพรื่อ เริ่มต้นจากตอนนั้นและความคิดนี้ก็ยังคงอยู่ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่องอื่น ๆ ของเขาต่อมาจนจบจนวาระสุดท้าย

สิ่งที่ค่อนข้างแปลกของเรื่องนี้คือ โรอัลด์ ดาห์ล ได้แสดงความคิดเห็นที่มีลัทธิมาการวะ ซึ่งไม่ค่อยพบมากนักในนักเขียนตะวันตก รวมไปถึงการต่อต้านการเคี้ยวหมากฝรั่งซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในยุคนั้น ยังไม่รวมถึงวิธีการเขียนที่เต็มไปด้วยคำสั่งสอนอย่างตรงไปตรงมา แต่กลับอ่านสนุกและได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่านทุกเพศและทุกวัย

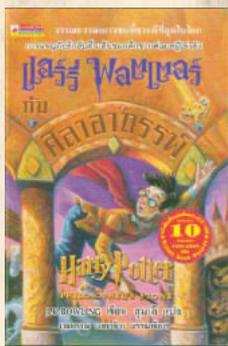
โรงงานช็อคโกแล็ตมหัศจรรย์
ได้รับการดัดแปลงเป็น
ภาพยนตร์หลายครั้ง ครั้งล่าสุด
ใช้ชื่อว่า **Charlie and the
Chocolate Factory** โดย
ประเทศสหรัฐอเมริกา กำกับ
โดย ทิม เบอร์ตัน เข้าฉายครั้งแรก
ในประเทศไทย เมื่อวันที่
1 กันยายน พ.ศ. 2548

โรอัลด์ ดาห์ล (Roald Dahl, ค.ศ. 1916 - ค.ศ. 1990) เกิดในแคว้นเวลส์ ครอบครัวของเขามีเชื้อสายนอร์เวย์ บิดาเป็นนายหน้าเรือสินค้าผู้ประสบความสำเร็จ แต่มาด่วนเสียชีวิตเมื่อดาห์ลอายุได้เพียงสี่ขวบ ชีวิตอันทรหดในโรงเรียนประจำในดาร์บีไชร์ และโรงเรียนกินนอนที่เวลส์และอังกฤษนี่เอง เป็นที่มาให้เขาเขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวละครเด็กต่อสู้กับผู้ใหญ่ใจโหดร้าย

ดาห์ลเริ่มเขียนหนังสือเด็กเล่มแรก คือ *The Gremlins* (ค.ศ. 1943) ซึ่งมีผู้หยิบมาสร้างเป็นภาพยนตร์ เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ของเขา ได้แก่ มาทิลดา นักอ่านสุดวิเศษ (*Matilda*) พิชัยกษัตริย์ (*James and the Giant Peach*) นอกจากนี้ยังมีละครซีรีส์อเมริกันที่สร้างจากเรื่องสั้นของเขา 2 เล่ม คือ *Someone Like You* (ค.ศ. 1954) และ *Kiss Kiss* (ค.ศ. 1959)

ภาพจาก commons.wikimedia.org
This image is available from the United States Library of Congress's Prints and Photographs division under the digital ID van.5a51872

เรื่องราวการผจญภัยไปในโลกแห่งเวทมนตร์ของพ่อมดน้อย นาม **แฮร์รี่ พอตเตอร์** เด็กชายผู้มีรอยแผลเป็นรูปสายฟ้าบนหน้าผาก และเหล่าเพื่อนรัก **รอน วิสลิย์** และ **แฮร์มี โอนี เกรนเจอร์** ในโรงเรียนเวทมนตร์ฮอกวอตส์ และการต่อสู้เพื่อความถูกต้องกับ **ลอร์ด โวลเดอมอร์**

“ ไม้ฮอลลี่และขนนกฟีนิกซ์ สิบเอ็ดนิ้ว ดีและนุ่ม แฮร์รี่รับไม้มาถือไว้ เขารู้สึกถึงความอบอุ่นที่เกิดขึ้นทันทีที่นิ้ว เขายกไม้ขึ้นเหนือหัววาดมันลงมาผ่านอากาศที่คลุ้งด้วยฝุ่น แล้วประกายสีแดงและทองก็พุ่งออกมาจากปลายไม้เป็นสายยาวเหมือนดอกไม้ไฟ ลำแสงส่องประกายระยิบระยับต้องผนัง ”

ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งเวทมนตร์ !

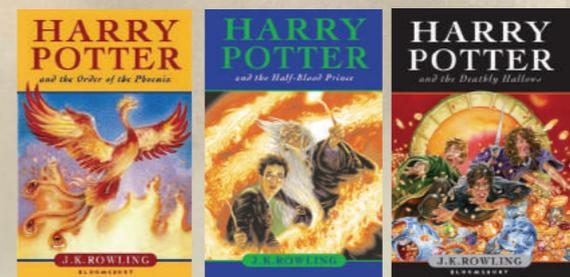
เมื่อคุณเปิดหนังสือเล่มนี้แล้วก็เท่ากับว่าจินตนาการของคุณจะถูกเปิดกว้างจนหลุดเข้าไปในอีกโลกหนึ่งเลยทีเดียว เรื่องมันเริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 ขณะที่นักเขียนหญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า เจ. เค. โรว์ลิง อยู่บนรถไฟระหว่างสถานีแมนเชสเตอร์ และคิงส์ครอสในลอนดอนนั้น ความคิดเกี่ยวกับเด็กกำพร้าผู้ค้นพบว่าเขาคือพ่อมดก็แวบเข้ามาในหัว เธอรีบตรงกลับบ้านและบันทึกความคิดนี้ลงบนกระดาษทันที และแฮร์รี่ พอตเตอร์ได้ถือกำเนิดขึ้นจากตอนนั้น ก่อนจะกลายร่างเป็นนวนิยายชื่อดัง ซึ่งเปลี่ยนชีวิตของโรว์ลิงไปตลอดกาล !

The Hogwarts Potions Room at Warner a Brothers Studio

แฮร์รี่ พอตเตอร์

แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ เป็นผลงานเล่มที่หนึ่งของชุดได้ออกาสตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1997 ด้วยยอดพิมพ์ต่ำกว่า 1,000 ฉบับ โดยเจ้าของสำนักพิมพ์ขอให้โรว์ลิงใช้นามปากกาเพื่อไม่ให้คนอ่านรู้สึกว่าเป็นงานของผู้หญิง โดย เจ. มาจากชื่อหน้า และ เค. มาจากเคลวิน ซึ่งเป็นชื่อของย่าเธอนั่นเอง

หลังจากนั้น หนังสือนวนิยายแฟนตาซีชุดนี้ซึ่งมีทั้งหมด 7 เล่มก็ได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม แม้ว่าจะมีคำวิจารณ์และความกังวลถึงโทนเรื่องที่มืดมน แต่ก็ยังสามารถสร้างยอดขายมากกว่า 450 ล้านเล่มทั่วโลก (นับถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2554) และแปลเป็นภาษาต่าง ๆ 67 ภาษา ทำให้โรว์ลิงกลายเป็นนักเขียนที่มีผลงานที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอื่นมากที่สุดในโลก หนังสือเล่มสุดท้ายของชุดยังทำสถิติเป็นหนังสือที่จำหน่ายหมดเร็วที่สุดในประวัติศาสตร์อีกด้วย

Harry Potter and the Sorcerer's Stone

หนังสือทั้ง 7 เล่มถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์โดยวอร์เนอร์บราเธอร์ส จำนวน 8 ภาค (เล่มที่ 7 แบ่งเป็น 2 ตอน) กลายเป็นชุดภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดตลอดกาล นอกจากนี้ ยังได้มีการผลิตสินค้าอีกจำนวนมาก รวมถึงสถานที่สำคัญที่เกี่ยวข้องก็สร้างปรากฏการณ์และกระแสนิยมอย่างกว้างขวาง ตั้งแต่ร้านกาแฟ “ดิเอลิเฟนทเฮาส์” (Elephant House) ในเอดินบะระซึ่งโรว์ลิงใช้เป็นสถานที่นั่งเขียนต้นฉบับส่วนแรก กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่บรรดาสาวกของพ่อมดน้อยต้องไปเยือน และยังมีสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ทั้ง 7 ภาคที่สตูดิโอวอร์เนอร์บราเธอร์ส (The making of Harry Potter Studio Tour) เมือง Watford ในลอนดอน และสวนสนุกแฮร์รี่ พอตเตอร์ (The Wizarding World of Harry Potter) ในยูนิเวอร์แซล ออร์แลนโด รีสอร์ท (Universal Orlando Resort) เมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา ซึ่งเนรมิตจากต่าง ๆ ในโลกแห่งเวทมนตร์ให้จับต้องได้ ไม่ว่าจะเป็น ปราสาทฮอกวอตส์ หมู่บ้านฮอกส์มิด กระท่อมแอสกริด รถไฟเหาะมังกร ฯลฯ นอกจากนี้ ชานชลาที่ 9 ¾ ซึ่งเป็นสถานที่กั้นระหว่างโลกมนุษย์กับโลกแห่งเวทมนตร์ เพื่อเดินทางไปยังโรงเรียนฮอกวอตส์ ซึ่งมีต้นแบบมาจากสถานีรถไฟคิงส์ครอส ในกรุงลอนดอน ยังเปิดเป็นร้านค้า แฮร์รี่ พอตเตอร์ ชีน เพื่อขายสินค้าเกี่ยวกับหนังสือและภาพยนตร์ชื่อดังอีกด้วย

โจแอนน์ โจ โรว์ลิ่ง (Joanne Jo Rowling) หรือนามปากกา **เจ. เค. โรว์ลิ่ง** เกิดเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1965 (วันเดียวกับวันเกิดแฮร์รี่ พอตเตอร์) เขียนหนังสือเรื่องแรกชื่อว่า *Rabbit* เมื่ออายุเพียง 5 ขวบ จบปริญญาตรีด้านภาษาฝรั่งเศสและวรรณกรรมคลาสสิกที่มหาวิทยาลัยเอ็กซิเตอร์

หลังจากย้ายไปโปรตุเกส โรว์ลิ่งแต่งงานและให้กำเนิดลูกสาวชื่อเจสสิก้า ก่อนแยกทางกับสามี ต่อมาเธอย้ายไปอยู่สกอตแลนด์พร้อมลูกสาว กลายเป็นคนว่างงานและเลี้ยงชีพด้วยเงินช่วยเหลือของรัฐบาล เธอใช้เวลาว่างเขียนนวนิยายเกี่ยวกับเด็กชายพ่อมดที่เริ่มไว้ที่ร้านกาแฟทุกวันจนจบและหลังจากถูกปฏิเสธจากหลายสำนักพิมพ์ ในที่สุด เจ.เค. ก็ขายลิขสิทธิ์เรื่องนี้โดยได้รับเงินราว 4,000 ดอลลาร์ ต่อมาเธอได้แต่งงานอีกครั้งกับนิล เมอร์เรย์ นายแพทย์ชาวสก็อตต์ อยู่ร่วมกับลูก ๆ ทั้ง 2 คนของพวกเขา เดวิด และแม็คเคนซี รวมทั้ง เจสสิก้า ลูกสาวที่เกิดจากอดีตสามีนักข่าวชาวโปรตุเกส ที่เอดินเบอระ

ผลงานของเธอ ได้แก่ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับห้องแห่งความลับ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับนักโทษแห่งอัชคาบัน แฮร์รี่ พอตเตอร์กับถ้วยอัคนี แฮร์รี่ พอตเตอร์กับภาคีนกฟีนิกซ์ แฮร์รี่ พอตเตอร์กับเจ้าชายเลือดผสม แฮร์รี่ พอตเตอร์กับเครื่องรางยมทูต สัตว์มหัศจรรย์และถิ่นที่อยู่ คุวิตดิชในยุคต่าง ๆ นิทานของปีเดิลยอคกี พรินเซิลแฮร์รี่ พอตเตอร์เก้าอี้ว่าง

หนังสือ **แฮร์รี่ พอตเตอร์** ได้รับรางวัลมาแล้วมากมาย มีอิทธิพลต่อวงดนตรีร็อกของกลุ่มวัยรุ่นชายหลายร้อยวง วงซึ่งเป็นที่รู้จักมากที่สุดคือ วง "แฮร์รี่แอนด์เดอะพอตเตอร์ส" ซึ่งเป็นวงดนตรีอินดี้ร็อกที่นำเนื้อหาบางส่วนในหนังสือมาแต่งเป็นบทเพลงแบบเรียบง่าย นอกจากนี้ คำว่า "มักเกิ้ล" (*Muggle*) ซึ่งหมายถึง คนที่ไม่มีเวทมนตร์ ยังได้รับการบรรจุลงในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับออกซ์ฟอร์ด และนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งยังพยายามเลียนแบบการเล่นกีฬาควิดดิช กีฬายอดฮิตในโลกเวทมนตร์ โดยใช้ห่วงติดกับท่อ ใช้ลูกบอลขนาดต่าง ๆ เช่น ลูกวอลเลย์บอล ลูกบาสเกตบอล แทนลูกควีฟเฟิล ใช้ไม้เทนนิสแทนปีตเตอร์ และใช้คนแทนลูกสนิช

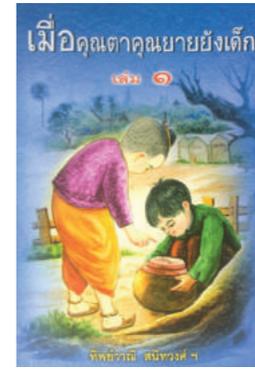
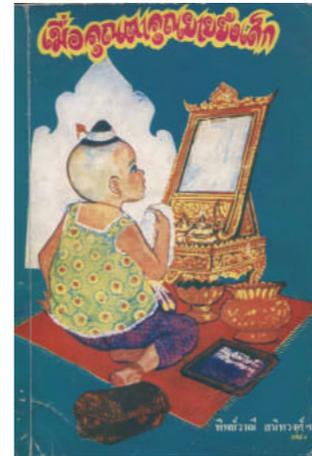
ในปี พ.ศ. 2554 โรว์ลิ่งได้ตั้งเว็บไซต์ ชื่อ พอตเตอร์มอร์ เพื่อให้แฟนคลับทั่วโลกสามารถอ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์ และร่วมสนุกออนไลน์พร้อมกัน โดยต้องผ่านการคัดเลือกเข้าบ้านเหมือนในหนังสืออีกด้วย

สำหรับฉบับแปลภาษาไทยจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ มีผู้แปล 3 คน ได้แก่ สุมาลี บำรุงสุข แปลเล่มที่ 1, 2, 5, 6, 7 วลีพร หวังช่อกุล แปลเล่มที่ 3 และ งามพรรณ เวชชาชีวะ แปลเล่มที่ 4 โดยหน้าปกฉบับภาษาไทยนั้นใช้ภาพแบบเดียวกับหน้าปกฉบับอเมริกัน ซึ่งเป็นผลงานของ แมรี กรองด์เปร

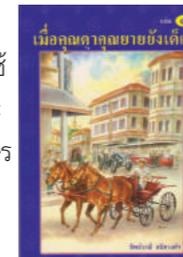

Illustration by Mary GrandPre

เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก

เรื่องราวที่คุณตาคุณยายเล่าให้หนูฟัง แล้วหนูช่างพูดก็จดจำมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังอีกทอดหนึ่ง เป็นการเล่าเกร็ดความรู้ที่น่าสนใจของชีวิตครอบครัวไทยในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 7 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สารจาริตนิยมสมัยในรูปแบบการเขียนแบบสนทนา เล่าสู่กันฟัง ในสำนวนการเขียนที่ใช้คำง่าย ๆ จนผู้อ่านสามารถที่จะมองและมีวิสัยทัศน์จากตัวอักษรออกมาเป็นภาพได้อย่างชัดเจน

“ ผู้ใหญ่ห้ามไม่ให้นั่งทับหนังสือ เพราะกลัวอ่านหนังสือไม่ออก แต่เป็นการเคารพหนังสือมากกว่า เพราะคุณปู่ของคุณตาบอกว่า สมัยนั้นเรียนแล้วต้องกราบครู และกราบหนังสือด้วยทุกวัน เป็นการเคารพครูและหนังสือ ซึ่งให้วิชาความรู้แก่นักเรียน ”

นี่คือหนังสือแฟนตาซีแบบไทยๆ แม้ไม่โลดโผนฉฉฉฉแต่กระตุกจินตนาการได้เป็นอย่างดี จะไม่ให้จินตนาการได้อย่างไรในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างในหนังสือนั้นล้วนแต่ไม่มีให้เห็นในปัจจุบันแล้วทั้งสิ้น ใครอยากย้อนอดีตไปพบกับบ้านเมืองไทยเมื่อเกือบร้อยปีก่อน คงต้องอ่านเรื่องนี้ !

เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก มีทั้งหมด 4 เล่ม เป็นหนังสือที่มีประโยชน์และมีคุณค่ายิ่งในทางสะท้อนภาพชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมเดิมในสังคมไทยให้คนรุ่นปัจจุบันได้รับทราบเป็นการรวบรวมบทความของ ทิพย์วาณี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ซึ่งได้ตีพิมพ์เป็นตอนลงในนิตยสารสตรีสาร ในครั้งนั้นสตรีสารได้จัดทำภาคพิเศษสำหรับเด็กไว้ (ปี พ.ศ. 2515) และได้นำบทความของคุณทิพย์วาณีมาตีพิมพ์ไว้ด้วย และได้รวมเล่มตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2518 โดยกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 25 เรื่อง ต่อมามีการรวมเรื่อง 40 เรื่อง พิมพ์รวมเล่มเป็นครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2520 โดยบริษัท การพิมพ์สตรีสาร จำกัด และพิมพ์ซ้ำอีกกว่า 23 ครั้ง โดยครั้งที่ 15 เป็นต้นมาจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร เนื้อหากล่าวถึงบ้านเมืองไทยในช่วงปลายรัชกาลที่ 6 จนถึงรัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2460 - พ.ศ. 2475) ผ่านตัวละครที่เป็นคุณตาและคุณยายของผู้เขียน ในลักษณะบันทึกเรื่องราวจากคำบอกเล่า ในลักษณะที่ว่า “คุณตา / คุณยาย เล่าให้ฟังว่า...”

ผู้อ่านจะได้ซึมซับถึงวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยก่อน ความรู้สึกนึกคิด คติธรรม ความเชื่อ รวมถึงสิ่งละอันพันละน้อยที่ดูเหมือนจะค่อยๆ เลือนหายไปจากสังคมไทย เรื่องบางเรื่องหรือของบางอย่างก็หายไปแล้วจากสังคม ในแต่ละตอนผู้เขียนได้หยิบยกประเด็นต่าง ๆ มานำเสนออย่างน่าสนใจ

เอกลักษณ์อีกประการหนึ่งของเรื่องนี้เป็นภาพปกฝีมือของ สวัสดิ์ สุวรรณปักษ์ และภาพประกอบโดย ปิ่นัง ซึ่งยังคงไว้ตั้งแต่ครั้งแรก ๆ ที่มีการรวมเล่ม ไม่ว่าจะมีการพิมพ์ใหม่อีกกี่ครั้งก็ตาม

หนังสือ **เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก** ได้รับรางวัลการประกวดหนังสือระหว่างชาติ ครั้งแรก พ.ศ. 2515 (International Book Year ค.ศ. 1972) ที่คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการจัดขึ้น ในโครงการระหว่างชาติว่าด้วยการพัฒนาหนังสือ ตามมติขององค์การยูเนสโก สหประชาชาติ

ร้านตุงชัย

ทิพย์วาทณี สนิทวงศ์ ณ อยุธยา เกิดเมื่อวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2475 เป็นบุตรธิดาของจรรยา สนิทวงศ์ (ม.ล.จรรยา สนิทวงศ์) กับ ม.ล.พ่อน ได้รับการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย แล้วศึกษาภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน เป็นการเพิ่มเติม หลังเรียนจบ ได้เปิดร้านผดุงชีพ ขายงานจำพวกศิลปหัตถกรรมที่ถนนจักรพงษ์ กรุงเทพมหานคร ด้วยความรักการเขียนสารคดีเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรมของไทยมาตั้งแต่เป็นนักเรียน จึงได้เขียนเรื่อง ตึกตาขาววัง หัวโขน ปลาตะเพียน ฯลฯ พิมพ์อัดสำเนาแจกแก่กลุ่มบุคคลเป็นกลุ่มๆ ไป โดยมากเป็นลูกค้าที่ซื้องานศิลปหัตถกรรมจากร้านและชอบงานสารคดีสำหรับเด็ก งานเขียนสำคัญ คือเรื่อง **เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก** ลงพิมพ์ในหนังสือสตรีสารติดต่อกันประจำทุกสัปดาห์นานหลายปี กล่าวถึงชีวิตของคนไทยในด้านต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร ให้ความรู้ด้วยถ้อยคำเรียบๆ เข้าใจง่าย เป็นที่นิยมแก่ผู้อ่าน

ทิพย์วาทณีถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2547 อัฐิบรรจุไว้ที่บริเวณถ้ำพระปางปาลิไลยก์ ด้านหลังพระอุโบสถ วัดชนะสงคราม

วัยฝันวันเยาว์

“ความทรงจำในวัยเยาว์ที่ผ่านมา ที่เป็นความหลัง ความรัก

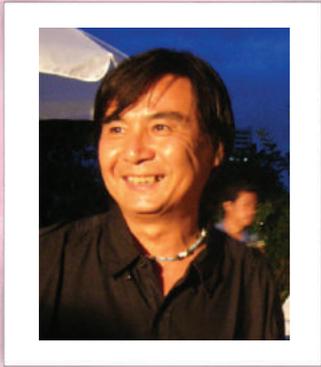
ความขมขื่นและความชื่นบานในขณะเดียวกัน ฝนต้นฤดูพำรายบางเบา กระซิบกระซาบกับหลังคาบ้าน นานแค้นแล้วที่ผมไม่ได้เดินทางสู่ท้องทุ่ง ผมคิดถึงบ้าน ทุ่งนาหน้าฝนนั้นมีชีวิตชีวา ยิ่งนัก ท้องฟ้าชุ่มฉ่ำตั้งคนน้ำตาคลอ ยามได้พบมิ่งมิตรที่จากไกล

”

ทุกคนล้วนมีวัยเยาว์อันใสซื่อบริสุทธิ์ ของใครก็ของคนนั้น ขโมยกันไม่ได้ แต่แบ่งปันให้แก่กันได้ ดังเช่นที่ พิบูลศักดิ์ ละครพล ถ่ายทอดชีวิตวัยเยาว์อันไร้เดียงสาของตนเองไว้ในหนังสือ “วัยฝันวันเยาว์” ซึ่งเป็นประหนึ่งอัตชีวประวัติ ที่แต่งเติมด้วยจินตนาการอันอ่อนไหว บอกเล่าผ่าน “เด็กชายทิม” ที่อาศัยอยู่กับแม่ น้องๆ ยาย และน้ำ ในหมู่บ้านเล็กๆ ของจังหวัดพะเยา (ผู้เขียนได้จำลองภาพบ้านท่ามกลางธรรมชาติในวัยเด็กของตน ที่อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา) ทิมใช้ชีวิตวัยเริ่มแตงเนื้อหนุ่มอย่างสนุกสนาน โลดโผน ผจญภัย และเปี่ยมฝัน เขาค่อยๆ เติบโตผ่านวันเวลาที่แสนงดงาม เรียนรู้จักรายละเอียดแห่งชีวิตมากขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดได้ค้นพบกับภาพฝันอันเลื่อนรางของพ่อ ชายที่เขาไม่มีโอกาสแม้จะพูดด้วยสีกคำ

หนังสือเล่มนี้แบ่งเป็นตอนสั้น ๆ เนื้อหาจบในตอน ร้อยเรียงกันไปจนจบเล่มได้อย่างละเอียดละไม อบอุ่น กรุ่นรอยยิ้ม ตามลักษณะเฉพาะของงานวรรณกรรมของ **พิบูลศักดิ์ ละครพล** ที่โดดเด่นด้านใช้ภาษาและอารมณ์ ด้วยวิธีการเขียนที่ไม่เน้นพล็อตเรื่อง หากเลือกชับเน้นบรรยากาศของเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล จนได้รับการชื่นชมว่า เขียนเรื่องเหมือนเขียนรูป เหมือนจิตรกรใช้พู่กันแต่งแต้มสีสันต่างๆ ลงไปในภาพ จนเรื่องที่เขียนโดดเด่นติดตรึงใจของผู้อ่าน นอกจากนี้หนังสือเรื่อง “วัยฝันวันเยาว์” ยังสอดแทรกแง่คิดที่ดั่งลมและมูมมองต่อชีวิตได้อย่างคมคาย นำประทับใจ จึงไม่แปลกหากหนังสือเล่มนี้จะได้รับรางวัลดีเด่นจากการประกวดหนังสือในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2528

คุณค่าของหนังสือเล่มนี้ในแง่เนื้อหา ไม่เพียงเป็นเสมือนกระจกสะท้อนภาพของวัฒนธรรมชนบททางภาคเหนือ ซึ่งผู้เขียนได้ให้รายละเอียดไว้มากมาย ทั้งเรื่องภาษา อาหาร ประเพณี การละเล่นในช่วงฤดูกาลต่าง ๆ ยังเป็นประหนึ่งสารคดีธรรมชาติ ที่ให้รายละเอียดพรรณไม้ นานาชนิด สัตว์ป่า วิถีชีวิตการเอาตัวรอดในป่า และที่สำคัญที่สุดหลายตอนในหนังสือถ่ายทอดความดั่งงามของมนุษย์ ที่เด็กชายคนหนึ่งพึงสัมผัสได้ได้อย่างสะท้อนอารมณ์ เช่น ในตอน ลูกผู้ชาย ลือชัย เพื่อนของทิมที่มีพ่อเป็นนายตำรวจ ทำต่อยกับเพื่อนอีกคนที่ชื่อ บุญท้วม แต่บุญท้วมไม่รับคำท้า ทำให้ทิมจุน หัวว่าเพื่อนไม่ใช่ลูกผู้ชาย บุญท้วมพูดว่า **“นายอาจจะพูดถูกทิม...ฉันไม่ใช่ลูกผู้ชาย แต่ลูกผู้ชายจริง ๆ เขาก็ไม่ทำตัวนักเลงหรอก ไม่จำเป็นต้องแสดงออกให้ทุกคนรู้ ไม่จำเป็นต้องโอ้อวดใคร ความ เป็นลูกผู้ชายจริง ๆ อยู่ที่ใจ นายจะว่าฉันอย่างไรก็ตาม แต่ เมื่อไรที่นายเอาชนะความโกรธได้นั้นแหละ นายจะเป็นลูกผู้ชายแท้”**

พิบูลศักดิ์ ละครพล (เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2493) ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในตำนานของนักเขียนมือทอง ที่ร่วมยุคสร้างงานเขียนด้วยกันมาอย่าง กรณ์ ไกรลาศ ที่ปัจจุบันคือ ปกรณ์ พงศวราภา ผู้บริหารในเครือจีเอ็มกรุ๊ป นิเวศ กันไทยราษฎร์ นักเขียนผู้มากมายบทบาท และ มกุฏ อรฤดี หรือ นิพนพานฯ ที่ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์ผีเสื้อ

เขาเป็นนักเขียนผู้เป็นต้นแบบ เป็นแรงบันดาลใจ เป็นผู้เติมเชื้อไฟแห่งความฝันให้กับคนหนุ่มสาวหลายคน ได้ก้าวเดินเข้าสู่ถนนสายหนังสือและการทำงานเพื่อสังคม เนื่องมาจากผลงานมากมายของเขาที่นำเสนอแก่นเรื่องสะท้อนจากปัญหาทางสังคมที่ปรากฏอยู่ อาทิ *ถนนสีแดง หุบเขาแสงตะวัน ขอความรักบ้างได้ไหม ซุมาน บทกวีแห่งความรัก ความรักจะอยู่กับเรา ดอกไม้ถึงคนหนุ่มสาว* และโดยเฉพาะนิยายสารคดี *ผู้ฝัน* ที่เขาก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 2526 นับเป็นนิยายสารคดีวิพนธ์เพียงเล่มแรกและเล่มเดียวที่ส่งผลถึงคนหนุ่มสาวในยุคนี้

พิบูลศักดิ์ ละครพล เป็นหลายอย่างในคนเดียว นักวาด กวี นักเขียน นักดนตรี นักฝัน แต่ในสายตานักอ่านนั้นเขาเป็น “เจ้าชายโรแมนติก” เขามาจากหมู่บ้านเล็กๆ อำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา เรียนศิลปะและเรียนครูอยู่เชียงใหม่ ก่อนข้ามเทือกเขาถนนธงชัย ไปสอนหนังสือชาวไทยและชาวเขาที่แม่ฮ่องสอนก่อนเหตุการณ์ 6 ตุลาฯ หลังจากนั้น ชีวิตผกผันเป็นนักเขียนฝึกหัด ผู้สื่อข่าวครูของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ก่อนจะถูกมรสุมการเมืองทำให้ต้องเข้ามาอยู่ในเมืองใหญ่ ยึดงานเขียนสารคดีเป็นงานหลัก เคยเป็นบรรณาธิการนิตยสารสารคดี “วันนี้” บรรณาธิการสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น นักเขียนประจำในสกุลไทย ขวัญเรือน รจนา หุ่นสาว แมน เรื่องจริง หญิงไทย ้วยหวาน ้วยฝัน ไข่ทั้งชื่อจริงและนามปากกา เช่น มาซา ศรีปฐวี, สัจจร ดาวส่องทาง ฯลฯ มีผลงานหลากหลายประเภท สำหรับผลงานรวมเล่มครั้งแรกคือ *ถนนสีแดง* เมื่อปี พ.ศ. 2516 และงานเขียนที่ส่งชื่อเสียงให้เขารู้จักในวงกว้างคือนวนิยายชื่อ *ขอความรักบ้างได้ไหม ซุมาน หุบเขาแสงตะวัน ทูงหญ้าสีน้ำเงิน นกสีฟ้า บ้านไร่ปลายแคว ้วยฝันวันเยาว์* และรวมเรื่องสั้น *แล้วจะเก็บดอกไม้มาฝาก การกลับมาของความฝันสีขาว สารคดี ในอ้อมแขนแผ่นดินล้านนา บทกวี ดอกไม้แด่คนหนุ่มสาว* ฯลฯ และอีกมากมายที่ได้รับรางวัลระดับชาติ และนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ สำหรับผลงานวรรณกรรมล่าสุดชื่อ *กระท่อมดินทุ่งดาว* ได้รับรางวัลดีเด่นงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ และรางวัลรักลูกอวอร์ด ปี พ.ศ. 2552

นอกเหนือจากงานเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย และบทกวีแล้ว พิบูลศักดิ์ ละครพล ยังมีผลงานเพลง 6 ชุด ในนามวงมาซารี ซึ่งเป็นการริเริ่มผสมผสานบทกวีเข้ากับดนตรี เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขา บทเพลงที่รู้จักกันดี คือ ผิงดาว เก็บรักฝากฝัน บทเพลงเดี่ยวตายของคนเดินทาง และ มิใช่เจ้าชาย ฯลฯ

ปัจจุบัน พิบูลศักดิ์ ละครพล ยังเป็นนักฝันและช่างเพาะฝัน ผู้พเนจรเดินทางรอนแรม ยังทำงานเขียน และยังมีชีวิตอยู่

ตำนานแห่งนาร์เนีย

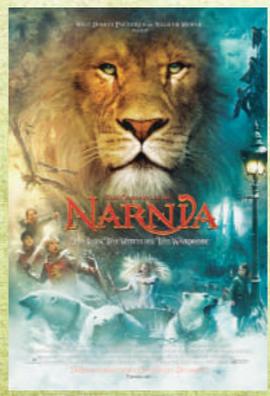
“เจ้าม้าเอี้ย---เจ้าไม่ได้สูญเสียอะไรไปหรอกนอกจากความหลงตัวเอง---อย่าเลย อย่ากระนั้นเลยญาติของข้า---เจ้าไม่ต้องสะบัดหัวและทำหูทวนลมใส่ข้าดอก หากเจ้ารู้จักละพยศ เลิกอวดดี เหมือนที่พูดเมื่อครู่จริงๆ แล้ว เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะฟังเหตุผลบ้าง---เจ้าไม่ใช่มายิ่งใหญ่อย่างที่เจ้านึกดอก เจ้าไปอยู่กับพวกม้าโง่ที่มึนที่ น่าสงสารพวกนั้นมานาน แน่ละเจ้าต้องกล้าหาญกว่าและฉลาดกว่าพวกนั้น แต่นั่นมิได้หมายความว่าเจ้าจะเป็นม้ายิ่งใหญ่ในนาร์เนีย ว่ากันรวมๆ แล้ว ทราบโดที่เจ้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้ยิ่งใหญ่มาจากไหน เจ้าก็จะเป็นม้าน่าคบทีเดียว”

หนังสือชุดตำนานแห่งนาร์เนีย (*The Chronicles of Narnia*) พาเราทะลุมิติไปผจญภัยต่อสื่อกบฏนาร์เนียให้พ้นจากเหล่าภัยร้ายตั้งแต่แม่มดขาว ชาวคาโลร์เมน ชาวเทลมาริน ฯลฯ ในช่วงเวลาต่างๆ กัน โดยได้รับความช่วยเหลือจาก “อัสลาน” สิงโตลึกลับผู้มีทั้งความน่ากลัวและความน่าเคารพอยู่ร่วมกัน

การผจญภัยในแต่ละครั้ง มีทั้งการศีกษาภายนอกและการศีกษาภายในของพลังแห่งความดีและความเลวในตัวละครต่างๆ ทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเราทุกคนสามารถปลดปล่อยพายุแพ้ หรือพลิกกลับมาเอาชนะด้านมืด ในตนเองได้ตลอดเวลา ความรัก ความเมตตาจะนำไปสู่การให้อภัยและการให้ออกัสแก่ตัว ความช่วยเหลือจากสิ่งมีชีวิตทุกชนิดจะนำไปสู่ความเคารพในทุกสรรพสิ่งและความอ่อนน้อมถ่อมตนเมื่อเรารู้ว่าเราต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน เป็นหนังสือที่สร้างความฮึกเหิมให้กับพลังฝ่ายดีในจิตใจได้อย่างดีเยี่ยม

ซี. เอส. ลูอิส (C. S. Lewis) ได้ดึงเอาสัตว์และตัวละครต่าง ๆ ทั้งจากเทพนิยายกรีก นิยายปรัมปรา เทพนิยายแอนเดอร์สัน และนิทานจากหนังสือของเปียทริกซ์ ฟ็อดเตอร์ รวมทั้งนักเขียนชื่อดังอย่าง อี. เนสบิท มายำใหญ่ใส่รวมอยู่ในหนังสือชุด นาร์เนีย ได้อย่างเหมาะสมเจาะไม่ว่าจะเป็น ฟอน เซนทอร์ ยูนิคอร์น แม่มด นางเงือก ยักษ์ คนแคระ ไปจนถึงซานตาคลอส! ใครจะไปคิดว่าใน นาร์เนีย ก็มีซานต้าด้วย

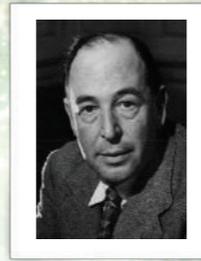

ภาพจาก www.imdb.com The Chronicles of Narnia: The Lion, the Witch and the Wardrobe

ผู้เขียนมีความสามารถอย่างยิ่งยวดในการบรรยาย เขาบรรยายอาหารของชาวอาร์เนียได้น่ากินเสมอ หลังจากอ่านผจญภัยในตู้เสื้อผ้าจบลง ข้อมูลในเว็บไซด์หลายแห่งบอกว่า เด็ก ๆ หลายคนอยากไปชวนขวายนมเนื้อมัน หอมหวานอย่าง *Turkish Delight* มากิน แต่หลังจากกินเสร็จก็พบว่า...คำบรรยายในหนังสือ นั้นอร่อยกว่าเยอะ นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ซี. เอส. ลูอิส ยังมี ปลาเทราต์ตลกสด ๆ ทอดทาเนยชุ่มฉ่ำ น้ำซากับขนมพายนานาชนิด ข้าวโอ๊ตใส่น้ำผึ้งเมื่อร่างกายต้องการพลัง ขนมทโรเฟิลและพายเปิดในงานเลี้ยงฉลอง หรือน้ำผลไม้เย็น ๆ ผสมนมกับไซขาวฟูฟ่อง หลังจากการเดินทางอันยาวนานในทะเลทราย เหล่านี้ล้วนเรียกน้ำย่อยจากผู้อ่านได้ดั่งนกเขี้ยว

เมื่อเริ่มแรกที่ ซี. เอส. ลูอิส เขียนชุด นาร์เนีย เขาตั้งใจไม่ได้เรียงลำดับกาลเวลา ดังที่ปรากฏในปัจจุบัน เขาคิดวิธีการเช่นนี้จะทำให้เรื่องน่าสนใจขึ้นมาก เพราะผู้อ่านจะได้พบที่ไปที่ไป (*surprise*) เรื่อง ๆ ตลอดเรื่อง และจะสามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้เอง ทำให้มีส่วนร่วมกับเรื่องมากขึ้น แต่ผู้อ่านสมัยก่อนยังไม่คุ้นเคยกับการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับไปมาเช่นนั้น จึงทำให้ ซี. เอส. ลูอิส ต้องเรียงลำดับหนังสือของเขาใหม่ดังรายการด้านล่าง แต่หากใครอยากจะทำตามลำดับในวงเล็บ ซึ่งก็จะได้พบที่ไปที่ไปด้วยตัวเอง ดังความตั้งใจของผู้เขียน

1. กำเนิดนาร์เนีย (6)
2. ตู้พิศวง (1)
3. อาชากับเด็กชาย (5)
4. เจ้าชายแคสเปียน (2)
5. ผจญภัยโพ้นทะเล (3)
6. แก้อ้อเงิน (4)
7. อวสานการยุทธ์ (7)

C.S. Lewis aged 50
Photograph by Arthur Strong, 1947

คลิฟ สเตเปิ้ลส์ ลูอิส (Clive Staples Lewis; 29 พ.ย. ค.ศ. 1898 - 22 พ.ย. ค.ศ. 1963) หรือรู้จักในนาม ซี. เอส. ลูอิส เป็นนักเขียนที่เป็นที่รู้จักจากวรรณกรรมชุดตำนานแห่งนาร์เนีย ซึ่งได้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 30 ภาษา และมียอดขายรวมทั่วโลกไปแล้วมากกว่า 100 ล้านเล่ม

ลูอิสเกิดที่เบลฟัสต์ ประเทศไอร์แลนด์ สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย อ็อกซฟอร์ด และได้เป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยแม็กดาเลน อ็อกซฟอร์ด เป็นเวลาเกือบสามสิบปี เป็นนักวิชาการรุ่นใหม่ที่มีบทบาทในการปฏิรูปหลักสูตรภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย และเป็นกลุ่มผู้ก่อตั้งชมรมอิงคลิงส์ (กลุ่มสร้างสรรค์ด้านวรรณกรรมอย่างไม่เป็นทางการ) ในยุคเริ่มต้น ต่อมาเขาจึงได้มาเป็นศาสตราจารย์ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในตำแหน่ง *Professor of Medieval and Renaissance Literature* (ศาสตราจารย์ด้านวรรณกรรมยุคกลางและยุคเรเนสซองส์) คนแรกของเคมบริดจ์ นอกจากนี้เรื่องชุด นาร์เนียแล้ว ลูอิสเขียนหนังสือเกี่ยวกับหลักปรัชญา ความเชื่อทางศาสนา ผลงานวิชาการ และบทกวีหลายเล่ม เช่น *The Pilgrim's Regress* (1933) *The Allegory of Love* (1936) *Out of the Silent Planet* (1938)

“สู้นคิดถึงอะไรบางอย่าง เขาเคยออกจากบ้านในตอนเช้าเพื่อมาโรงเรียน โดยไม่มีเงินซื้อข้าวกลางวันติดตัวมาเหมือนกัน และไม่ยอมเดินกลับไปกินข้าวเที่ยงที่บ้าน จึงปล่อยเวลาตอนเที่ยงให้ผ่านไปด้วยการเล่นกับเพื่อน ๆ ดื่มน้ำจากคันโยกที่บ่อน้ำใกล้สนามหญ้า นานเข้าก็รู้สึกหิวท้องร้องส่งเสียงดัง แล้วเพื่อนบางคนก็หัวเราะ พวกนั้นคงไม่เข้าใจว่าความหิวเป็นอย่างไร มีคนอีกมากเหมือนกันที่ไม่เข้าใจชีวิตของคนอื่น”

สู้น เด็กชายยากจนอายุ 13 ขวบเศษ ตัดสินใจไม่เรียนต่อและหันมาขายไอศกรีม เพื่อแบ่งเบาภาระจากพ่อ และเพื่อให้น้องชายและน้องสาวได้เรียนหนังสือบ้าง เขาต้องทำงานหนัก แต่รู้สึกภูมิใจ เขาคิดว่ามันไม่ยุติธรรมเลยที่จะต้องจากไปในขณะที่เพื่อน ๆ ยังคงเรียนกันอยู่ เมื่อโรงเรียนปิด การขายของเริ่มซบเซา ทำให้ต้องเริ่มมองหาช่องทางใหม่ มีมิมปี เพื่อนร่วมชั้นซึ่งออกมาช่วยแม่ค้าขาย เป็นผู้เปิดโลกของเขาให้กว้างขึ้น เมื่อเผชิญติดรถไฟไปกับเธอจนถึงบ้านที่ชายแดน

ผีเสื้อและดอกไม้

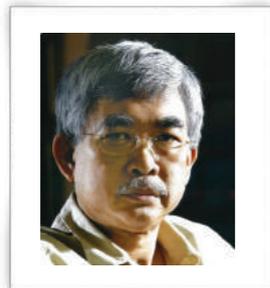
ผีเสื้อและดอกไม้ แต่งโดย นิพนพานิช

เดิมมีชื่อว่า “ปีกผีเสื้อ” แต่เมื่อส่งให้นิตยสารสตรีสารพิจารณา โดย นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการในสมัยนั้นได้ขอเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “ผีเสื้อและดอกไม้” เนื่องจากมีนวนิยายเรื่อง “ปีกทอง” ลงพิมพ์อยู่ในเล่มช่วงเดียวกัน หลังจากพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีสารรายสัปดาห์เมื่อ พ.ศ. 2519 แล้ว ได้พิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2521 โดยสำนักพิมพ์ดอกไม้ และได้รับความนิยมจนมีการพิมพ์ซ้ำอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันกว่า 20 ครั้ง

“งานนวนิยายเชิงชีวประวัติที่ดำเนินไป
เรื่อยๆ ไม่ฉูดฉาดฉาน หากเกิดขึ้นจากการผสม
กลมกลืนกันอย่างได้สัดส่วนระหว่างสุนทรียะของ
วรรณศิลป์ และสายตาที่เฝ้ามองสังคมหรือเพื่อน
มนุษย์ด้วยความเอาใจใส่อย่างลึกซึ้งแล้ว ก็จะเป็น
วรรณกรรมที่สร้างสรรค์ต่ออารมณ์และความนึกคิด
ของผู้อ่านได้อย่างดีเยี่ยม ไม่จำเป็นต้องให้ตัวละครไป
เที่ยวซิงรักหักสวาทกับใครที่โหดเลย จึงจะถือว่า
ฝีมือได้”

นิพนพาน เป็นนามปากกาของ **มกุฏ อรฤดี** หรือ “วาวแพร”
เกิดเมื่อ พ.ศ. 2493 ที่อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จบวิชาครู
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จากวิทยาลัยครูสงขลา เริ่มเขียน
เรื่องสั้นและบทความโดยใช้นามปากกา **นิพนพาน** ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513
มีผลงานอื่น ๆ อาทิ *ทุ่งดอกไม้* *พราวแสงรุ่ง* *เพลงดวงดาว* *เด็กชายจาก
ดาวอื่น* *ปีกความฝัน* ฯลฯ ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์ผีเสื้อ ได้
รับการประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
เมื่อ ปี พ.ศ. 2555

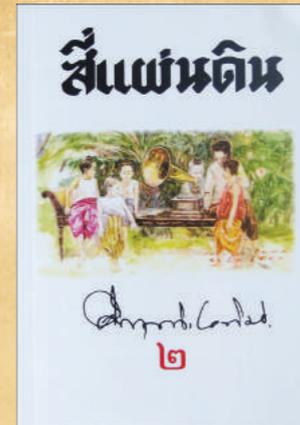
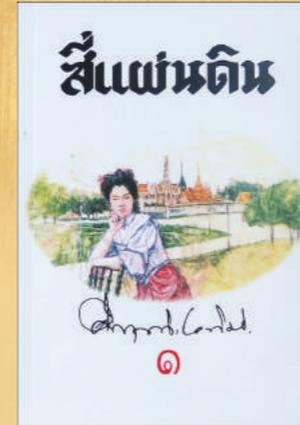
หนังสือเล่มนี้ถือเป็นวรรณกรรมเยาวชน
ยอดเยี่ยมในดวงใจนักอ่านที่แตกต่างจากเรื่องอื่น ๆ
กล่าวคือ ไม่ใช่แนวแฟนตาซี แต่เป็นนิยายชีวิตที่
บอกเล่าประเด็นที่ลึกซึ้งของชีวิตและความใฝ่ฝัน ตัว
ละครในเรื่องไม่ใช่ผู้คนที่สมบูรณ์แบบ หากสะท้อน
การดิ้นรนเพื่อหาเลี้ยงชีพของเด็กชายตัวเล็ก ๆ
สอดแทรกบรรยากาศในอดีต ยุคสมัยที่ข้าวสาร
และน้ำตาลทรายเป็นสินค้าควบคุม ซึ่งในมาเลเซีย
มีราคาแพงกว่าเมืองไทย ทำให้เกิดการลักลอบขน
ข้าวสารและน้ำตาลไปขายตามชายแดนจำนวนมาก
นอกจากนี้ ยังสะท้อนถึงความอยุติธรรม โอกาส
ในชีวิต และความยากไร้ รวมไปถึงปัญหาด้านการ
ศึกษาอย่างจริงจัง เรื่องที่สะท้อนความจริงเช่นนี้
ส่วนใหญ่จะมีโทนออกไปทางขมขื่น ลึกลับ และจวน
ตรอก แต่ผีเสื้อและดอกไม้ เล่าให้คนอ่านได้รับรู้ถึง
ประเด็นเหล่านี้อย่างเข้มข้น หากยังคงความสดใส
งดงาม และมีความหวังอยู่เสมอ ด้วยลีลาเขียนขริบ
ไม่โลดโผน ดังที่ รัศมี เฝ้าเหลืองทอง วิจารณ์ไว้ว่า

ภาพจาก www.thaifilm.com

ผีเสื้อและดอกไม้ เป็นวรรณกรรมเยาวชนซึ่ง
เป็นที่รู้จักและได้รับการตอบรับจากผู้อ่านจำนวนมาก
ได้รับรางวัลจากการประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปี
พ.ศ. 2521 ต่อมาได้รับเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลา
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาไทยบังคับ ตาม
ประกาศของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับ
คัดเลือกให้เป็น 1 ใน 100 หนังสือดีที่เด็กและเยาวชน
ควรอ่าน กลุ่มเด็กวัย 13-18 ปี ประเภทนวนิยาย จาก
คณะวิจัยหนังสือดีวิทยาศาสตร์ โดยการสนับสนุน
จากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เมื่อ
พ.ศ. 2543 รวมทั้งได้รับการแปลและพิมพ์เป็นภาษา
ญี่ปุ่น ภาษาจีน และล่าสุดคือภาษาอังกฤษ
เมื่อสร้างเป็นภาพยนตร์ ได้รับรางวัลต่าง ๆ
มากมาย อาทิ รางวัลตุ๊กตาทองยอดเยี่ยม พ.ศ. 2528
จากการประกวดภาพยนตร์ไทย 7 รางวัล (รวมทั้งบท
ประพันธ์ยอดเยี่ยมด้วย) รางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
ค.ศ. 1986 จากการประกวดภาพยนตร์นานาชาติครั้งที่
5 รางวัลภาพยนตร์สร้างสรรค์สังคมดีเด่นจากสมาคม
สื่อมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย นอกจากนี้ ยังมี
ผู้นำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์อีกด้วย

ภาพจาก www.oknation.net
วันจันทร์ ที่ 7 ธันวาคม 2552
Posted by อ่านหนังสือเล่มนี้ดีจัง

“เสด็จให้มาทูลถามเสด็จว่า
จะเสด็จหรือไม่เสด็จ
ถ้าเสด็จจะเสด็จ เสด็จจะเสด็จด้วย
เสด็จตรัสตอบให้กลับไปทูลเสด็จว่า
เสด็จจะเสด็จ ถ้าเสด็จจะเสด็จด้วย
เสด็จก็จะดีพระทัยมาก”

สี่แผ่นดิน

นวนิยายเล่าประวัติศาสตร์บางส่วนใน
สมัยรัชกาลที่ 5 ถึงรัชกาลที่ 8 ผ่านชีวิตตั้งแต่
เด็กจนชราของแม่พลอยตัวละครเอกที่นำพา
เรื่องไปสู่เหตุการณ์บ้านเมืองในสมัยนั้น ซึ่ง
ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ได้พบกับสิ่งต่าง ๆ ที่มีทั้งสุข
และทุกข์มากมาย

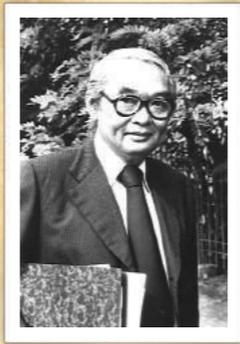
การอ่านนวนิยายเรื่องนี้เป็นโอกาสที่ดีที่เราจะย้อนเวลา
ไปอยู่โลกอีกใบหนึ่ง นั่นคือ ชีวิตของผู้หญิงในวังหลวงที่อยู่ใน
ยุคสมัยนั้น สำหรับคนสมัยใหม่การอยู่ในรั้วกำแพงรอบขอบ
ชิด จำกัดคนเข้าออก และมีเวลาปิดเปิดแน่นอนก็คงไม่ใช่เรื่องน่า
พิสมัยนัก แต่ถึงกระนั้น ผู้เขียนบอกเล่ารายละเอียดของผู้คน
ข้างของ กิจวัตรประจำวันของสาวชาววังได้อย่างน่าตื่นตาตื่นใจ
เป็นต้นว่า การนุ่งผ้าของกุลสตรีในวังที่ต้องเป็นผ้าเข้าชุดตามวัน
อาหารแสนประณีตทั้งวิธีปรุงอันละเอียดละไม และการจัดวาง
การจัดลำดับชั้นของชาววังที่แยกย่อยหลายแบบ ค่าโบราณ
เช่น มังคละ ที่เป็นค้ำลังทำเวลาพูดกับเจ้านายในวัง เป็นสิ่งที่นา
ยินดีอย่างยิ่งที่เราซึ่งไม่ได้อยู่ในยุคสมัยนั้นแล้ว มีโอกาสเรียนรู้
สิ่งละอันพันละน้อยเหล่านี้ ได้ผ่านตัวหนังสือที่สร้างจินตนาการ
ได้กว้างไกล

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ผู้ประพันธ์ได้เริ่มเขียนเรื่องราวที่ละตอนลงในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ระหว่างปี พ.ศ. 2494 - พ.ศ. 2495 โดยมีได้อาศัยโครงเรื่องแต่อย่างใดเพียงทบทวนความเดิมจากตอนที่แล้วก็เขียนต่อไปได้ทันที โดย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เคยให้สัมภาษณ์ตอนหนึ่งว่า *เมื่อได้ใช้ชีวิตกับตัวละครในเรื่องที่เขียนแล้ว ตัวละครแต่ละตัวก็เหมือนมีชีวิตเป็นของตัวเอง ผู้ประพันธ์เป็นเพียงคนถ่ายทอดเรื่องราวของชีวิตตัวละครเหล่านั้นออกมา*

นวนิยายได้รับการตอบรับจากสังคมอย่างกว้างขวาง เนื่องจากการบรรยายที่สมจริงมากขนาดที่มีคนเชื่อว่า แม่พลอยมีตัวตนอยู่จริง แต่จากคำนำของหนังสือ "สี่แผ่นดิน" ฉบับแรก ทำให้ทราบว่า แม่พลอยเกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเอง มิได้มีบุคคลใดเป็นต้นฉบับของแม่พลอยโดยแท้ สิ่งเดียวที่จะยอมรับได้คือชาติสกุลของแม่พลอยเท่านั้น เพราะในเรื่องได้ระบุชัดเจนว่าแม่พลอยเป็นพวก "ก๊กฟากข้างโน้น" ซึ่งเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกคนสกุลขุนนางในสมัยก่อน นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเล่าอีกว่า ระหว่างที่ท่านเขียนลงสยามรัฐ พอถึงตอนแม่พลอยแพ้อ่อง และปรารถนาให้คุณเปรมว่า อยากรับประทานมะม่วงดิบ ก็มีท่านที่นับญาติกับแม่พลอย ส่งมะม่วงดิบมาให้ถึงโรงพิมพ์สยามรัฐทันที ทั้งที่หน้านั้นมิใช่หน้ามะม่วง และท่านที่ส่งมะม่วงดิบมาให้ คือ เจ้าจอมอาบ ในรัชกาลที่ 5 ซึ่งเจ้าจอมอาบเป็นคนในสกุลขุนนาง แสดงให้เห็นว่า ผู้อ่านเห็นแม่พลอยเป็นญาติ และนับญาติได้อย่างสนิทใจเลยทีเดียว

แน่นอนว่า เรื่องในรั้วในวังที่ถ่ายทอดออกมาจนได้ชื่อว่าเป็นวรรณกรรมแห่งกรุงรัตนโกสินทร์เรื่องนี้มีที่มาส่วนหนึ่งจากประสบการณ์จริงของผู้เขียนในวัยเด็กซึ่งเคยติดตามหม่อมมารดาเข้าวัง มีโอกาสใกล้ชิดกับราชสำนักฝ่ายใน และได้มาสัมภาษณ์หาข้อมูลจากเจ้านายฝ่ายในที่ยังทรงมีพระชนม์อยู่ ตลอดจนพระอนุวงศ์บางพระองค์ในภายหลัง อาทิ หม่อมเจ้าหญิงจจิตรถนอม ดิศกุล เป็นต้น

สี่แผ่นดิน รวมเล่มพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2496 มีความยาวมากจนต้องพิมพ์เป็นสองเล่ม หนารวมกันถึง 2,224 หน้า และมีการพิมพ์ซ้ำอีกนับสิบครั้ง ได้รับการนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์และละครเวทีอีกหลายครั้งหลายครา

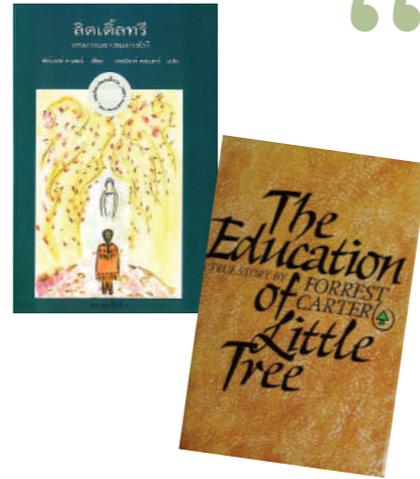

ภาพจาก wikipedia.org

ศาสตราจารย์ (พิเศษ) พลตรี หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช เกิดเมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2454 ในเรือกลางแม่น้ำเจ้าพระยา ณ ตำบลบ้านม้า อำเภอนินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นโอรสคนสุดท้องในบรรดาโอรส-ธิดา ทั้ง 6 คน ของพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าคำรบ กับหม่อมแดง (บุญนาค) (หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช เป็นคนที่ 4) โดยชื่อ "คึกฤทธิ์" นั้น มาจากการที่ชอบร้องไห้เสียงดังในวัยทารก จึงได้รับพระราชทานนามนี้จากสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นทั้งนักการเมืองและสื่อมวลชน โดยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่ 13 เป็นผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์คนแรกของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2528 ผลงานเขียนอื่น ๆ ได้แก่ *ไม่แดง กาเหว่าที่บางเพลง มอมหลายชีวิต*

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ถึงแก่อสัญกรรม เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2538 สิริรวมอายุ 84 ปี 5 เดือน 20 วัน ต่อมาองค์การยูเนสโกได้ประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์เป็นบุคคลสำคัญของโลก ใน 4 สาขา ได้แก่ การศึกษา วัฒนธรรม สังคมศาสตร์ และสื่อสารมวลชน ในวาระครบรอบ 100 ปี ชาตกาล พ.ศ. 2554

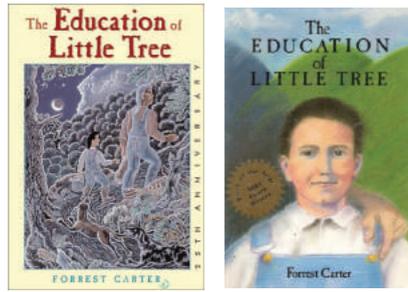
“ผมรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย มันว่างโหวงไปหมด ปู่บอกว่าปู่เข้าใจว่าผมรู้สึกอย่างไร เพราะปู่เองก็รู้สึกไม่ต่างไปจากผม แต่ปู่บอกว่า ทุกอย่างที่เราสูญเสียไปหากเป็นสิ่งที่เรารัก เราก็ยอมรู้สึกอย่างนี้ ปู่บอกว่ามีทางเดียวที่จะทำให้ไม่รู้สึกอย่างนี้ก็คือ ต้องไม่รักอะไรเลย ซึ่งนั่นแย่ไปกว่านี้ เพราะเราจะรู้สึกว่างเปล่าตลอดเวลา ”

ลิตเติ้ลทรี

เรื่องราวและชื่อของเด็กชายเชื้อสายเซโรกีผู้กำพร้า บิดามารดาตั้งแต่วัยเพียงห้าขวบ บ้านใหม่ของลิตเติ้ลทรีเป็นกระท่อมไม้ซุงตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่และข้างหลังเป็นภูเขาห่างไกลจากตัวเมืองที่เขาเคยอยู่ ปู่ของเขาเป็นลูกครึ่งเซโรกี และย่าก็มีสายเลือดเซโรกีเต็มตัว ทั้งสองคนเป็นผู้ปกครองคนใหม่ของเขา ณ บ้านใหม่นี้บทเพลงแห่งขุนเขา ท้องฟ้า และภูมิปัญญาพื้นถิ่นเป็นบทเรียนบทใหม่สำหรับเขา 'เซโรกี' เป็นชื่อชนเผ่าพื้นเมืองอเมริกันชนเผ่าหนึ่ง และก่อนที่ยุคจักรวรรดินิยมจะเริ่มต้น และเปิดฉากการรุกรานของชาวมิซซอเรียที่เข้ามาจับจองดินแดนในสหรัฐอเมริกา ชนเผ่าพื้นเมืองเหล่านี้ - เซโรกี และชาวอเมริกันพื้นเมืองเผ่าอื่นก็เป็นผู้จับจองดินแดนเหล่านี้มาก่อนแล้ว ซึ่งชาวมิซซอเรียเหล่านี้ต่อมาได้กำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาบังคับชาวพื้นเมืองดังกล่าวให้ต้องยอมจำนนด้วยอำนาจของยุทธโศปกรณ์ที่มีอำนาจมากกว่า เมื่อปู่และย่ารับลิตเติ้ลทรีมา พวกเขาได้ถ่ายทอดประสบการณ์เมื่อครั้งที่ชาวพื้นเมืองถูกชาวมิซซอเรียรุกรานครั้งนั้น ตลอดจนตำนานพื้นถิ่นของชนเผ่า และรวมทั้งวิถีทางแบบเซโรกี ที่พวกเขายังคงยึดถืออยู่กับลิตเติ้ลทรี

ลิตเติ้ลทรี (The Education of Little Tree) ได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1976 และชนะรางวัล ABBY Award Winner เมื่อปี ค.ศ. 1991 เนื้อหาของหนังสือกระทบใจนักอนุรักษ์ทั่วโลก เพราะเป็นการดึงให้คนหันมาตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องราวของการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างพึ่งพิง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติ และทำให้เห็นว่าคนที่เรียนรู้จากธรรมชาติที่แท้จริงนั้น แม้ว่าแผ่นดินจะถูกยึดครองแต่จิตวิญญาณและคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์มิได้ถูกกลืนกินไปด้วย พวกเขายังคงดำเนินชีวิตไปตามวิถีที่งดงาม อดทนและเข้มแข็ง แม้ว่าจะถูกกดขี่ข่มเหงและเหยียบย่ำศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ก็ตาม

โดยในประวัติศาสตร์อเมริกาชนกลุ่มน้อยถูกมองว่าเป็นพวกป่าเถื่อน นอกรีต ไม่มีอารยธรรม ชาวผิวขาวที่มาใหม่รุกรานจนชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ต้องกระจัดกระจาย บ้างไปอยู่ทางตอนใต้ บ้างไปอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ และอยู่แบบถูกจำกัดพื้นที่ ไม่แม้กระทั่งได้ครอบครองที่ดินของตนเองที่มีมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ชนกลุ่มน้อยที่ว่ามีหลายกลุ่มด้วยกัน เช่น โควานเซ โอโอวา ลุมบี ฯลฯ ซึ่งเซโรก็ก็เป็นหนึ่งในนั้น

คำว่า **เซโรกี (Cherokee)** หมายถึงกลุ่มชนพื้นเมืองในสหรัฐอเมริกาที่เดิมตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณทางตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่ในรัฐจอร์เจีย, นอร์ทแคโรไลนา, เซาท์แคโรไลนา และทางตะวันออกเฉียงเหนือของเทนเนสซี ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มภาษาอิโรควอย (*Iroquoian languages*)

ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 เซโรก็ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งใน “ชนเผ่าผู้มิวัฒนธรรมทั้งห้า” (*Five Civilized Tribes*) เพราะเป็นกลุ่มชาวอเมริกันอินเดียนที่ยอมรับและผสานวัฒนธรรมและความก้าวหน้าของผู้เข้ามาตั้งถิ่นฐาน อาณานิคมชาวอเมริกันยุโรป ตามบันทึกสถิติของสำนักงานสถิติแห่งสหรัฐอเมริกาของปี ค.ศ. 2000 ชาวเซโรก็มีด้วยกันกว่า 300,000 คนซึ่งเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในบรรดากลุ่มชาวอเมริกันอินเดียน 563 กลุ่มที่เป็นที่ยอมรับอย่างเป็นทางการโดยรัฐบาลสหรัฐ

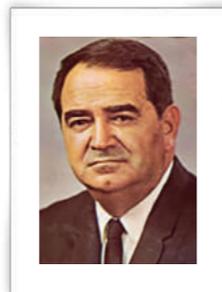

Photo courtesy of the Birmingham Public Library Archives. Asa Earl Carter Publications, File No. 1266.1.2. alabamaiterarymap.lib.ua.edu

ฟอร์เรสต์ คาเตอร์ เป็นนามแฝงของ *Asa Earl Carter* (ค.ศ. 1925 – 1979) ซึ่งตั้งตามชนบชื่อของชาวเผ่าเซโรกี

เรื่องราวของคาเตอร์ สร้างความตระหนักให้กับผู้อ่านที่ชื่นชอบลิตเติลทรีมากมาย เพราะหลังจากที่เขาตายไปได้ระยะหนึ่งและประวัติชีวิตเขาถูกเปิดเผยว่า เขาเป็นหนึ่งในผู้นำกลุ่มเหยียดผิวในอเมริกัน (โดยเฉพาะคนผิวดำ) ที่ชื่อว่า *Ku Klux Klan* เขายังเป็นหนึ่งในผู้เขียนคำปราศรัยเหยียดผิว

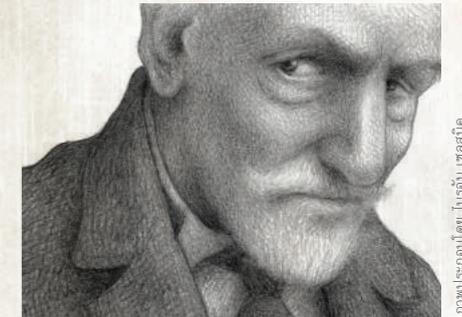
คาร์เตอร์เกิดที่เมืองอลาบามา เมืองที่มีการกีดกันคนผิวดำและแบ่งแยกสีผิวอย่างชัดเจน เขาชื่นชอบและสนใจในเรื่องการเมืองมาตั้งแต่เด็ก เรียนจบทางด้านหนังสือพิมพ์และทำงานองค์กรกลับมาโดยตลอด ขณะที่อีกภาคหนึ่งของชีวิตเขาเขียนหนังสือในนามฟอร์เรสต์ คาเตอร์ ซึ่งหนังสือเรื่องลิตเติลทรี โดดเด่นและเป็นที่ยกย่องอย่างมาก กระนั้นก็ได้มีการโต้เถียงกันอย่างมากถึงเนื้อหาเรื่องราวในหนังสือมีชาวเผ่าเซโรก็บางคนออกมาประณามว่าเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเผ่าเซโรกี และสิ่งที่เขียนก็เป็นภาพที่ไม่ถูกต้องของชนเผ่าเซโรกีแท้จริง

โอปราห์ วินฟรีย์ พิธีกรชื่อดังผู้มีบทบาทสำคัญในชีวิตของชาวอเมริกัน เคยยกย่องหนังสือเล่มนี้โดยบอกว่าเต็มไปด้วยจิตวิญญาณที่น่านับถือ และยกให้ขึ้นชั้นหนังสือแนะนำของโอปราห์ วินฟรีย์ แต่เมื่อมีการโยนไยประวัติของฟอร์เรสต์ คาเตอร์ กับ *Asa Earl Carter* ว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน โอปราห์ วินฟรีย์ จึงยกเลิกการแนะนำหนังสือเล่มนี้พร้อมบอกเหตุผลว่า แม้ฉันจะคิดว่าหนังสือเล่มนี้ดี แต่เมื่อรู้ว่ามันเกิดจากคนที่เหยียดสีผิว ฉันรู้สึกทนไม่ได้ที่จะอ่านมันเลยทีเดียว

“เธอเคยเอะใจบ้างไหมว่า หุ่นกลทุกชนิดถูกสร้างขึ้นมาจาก เหตุผลบางอย่าง”
 เขาถามอิชซาเบล
 “มันถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เราหัวเราะ อย่างหนูที่อยู่ตรงนี้ หรือเพื่อบอกเวลา อย่างนาฬิกา หรือทำให้เรานึกฉงนสงสัย อย่างมนุษย์กลบางที นั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมหุ่นกลที่ใช้การไม่ได้ถึงทำให้ฉันรู้สึกเศร้าใจ เป็นเพราะว่ามันไม่อาจทำในสิ่งที่ถูกกำหนดให้ทำได้”

ปริศนามนุษย์กลของอูโก้ กาเบิร์ต

ภาพประกอบโดย โปอลัน เซลล์นิก

เรื่องของอูโก้ กาเบิร์ต เด็กชายวัย 12 ซึ่งค้นพบภาพเขียนลึกลับที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไปตลอดกาล หลังจากพ่อตาย สมุดบันทึกที่พ่อทิ้งไว้ให้พาอูโก้ไปข้องเกี่ยวกับชายชราที่ร้านขายของเล่น---ชายชราผู้ป็นปึงและเต็มไปด้วยความลับที่เขาไม่เข้าใจ แล้วอูโก้ก็ค่อย ๆ ล่วงรู้ความลับอันน่าทึ่งนั้นทีละน้อย และตัดสินใจลงมือกอบกู้ความฝันและความภาคภูมิใจของชายชรากลับมา ขณะเดียวกันมันก็เป็นการใช้ความลับและเดินตามความฝันของตัวเองด้วย

จะว่าไปแล้ว พล็อตเรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่แก่กันของเรื่องพบได้ตามนิยายเยาวชนทั่วไป การใช้ปริศนาชีวิต การเดินตามความฝัน อยู่ที่ว่าใครจะผูกเรื่องแบบไหน และสื่อออกมาอย่างไรให้น่าประทับใจ แต่ความโดดเด่นของเรื่องนี้อยู่ที่วิธีการนำเสนอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เขียนเลือกนำเสนอวิธีนี้กับหนังสือที่มีเนื้อหาโยงไปถึงภาพยนตร์และผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องแรกของโลก การสื่อด้วยภาพวาดในลักษณะสตอรี่บอร์ด จึงดูเหมาะสมและกลมกลืน จะเห็นได้ว่าเมื่อผู้เขียนนำวิธีนี้ไปใช้กับพล็อตเรื่องแบบอื่น (ในผลงานเล่มถัดมาของเขา) กลับไม่ประสบความสำเร็จหรือน่าประทับใจเท่า

เปิดเรื่องประมาณ 40 หน้าแรกด้วยการเล่าเรื่องผ่านภาพ โดยไม่มีตัวหนังสือแม้แต่ตัวเดียว แต่สามารถนำผู้อ่านไปรู้จักตัวเอกได้อย่างน่าตื่นเต้นเหมือนกำลังดูหนังเรื่องหนึ่ง และเมื่อเข้าไปสู่เรื่องแล้ว ทุกอย่างก็ยังคงกลมกลืนกันโดยคนอ่านไม่รู้ตัว เมื่อผู้เขียนสลับจากเล่าด้วยภาพไปเป็นเล่าด้วยคำ แล้วกลับไปเล่าด้วยภาพอีก ก็แทบไม่รู้สึกรถึงความแตกต่าง เหมือนกับว่าขณะอ่านภาพ จะมีคำปรากฏขึ้นในหัว และขณะอ่านคำ ภาพก็ปรากฏขึ้นแทนเป็นการอ่านและเขียนร่วมและล้อกันไประหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งทำให้การอ่านเรื่องนี้มีความสุขและมีอรรถรสที่ไม่เคยเจอในเล่มอื่น ๆ

ภาพประมาณ 1/3 ของหนังสือเล่มนี้ที่หนาเกือบ 500 หน้า จึงมีความสำคัญไม่แพ้ตัวหนังสือ มันไม่ใช่แค่ภาพประกอบ แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องซึ่งจะเปิดข้ามไปไม่ได้เลย ผู้เขียนนำเทคนิคของภาพยนตร์มาใช้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นการซูมภาพ แพนภาพ การเฟด โคลสอัพ การใช้แสงเงา หรือสร้างจุดนำสายตา ทุกภาพจึงเหมือนเคลื่อนไหวได้อย่างประหลาด ทั้งที่เป็นเพียงภาพนิ่ง โดยเฉพาะตอนที่มนุษย์กลเริ่มใช้การได้ ก็เหมือนกับมนุษย์กลมีชีวิตขึ้นมาจริง ๆ

การอ่าน **ปริศนามนุษย์กลของ อูโก้ กาเบรต์ (The Invention of Hugo Cabret)** จึงน่าจะเป็นประสบการณ์ใหม่อย่างแท้จริงในโลกของการอ่าน และเป็นหนังสือแนวใหม่ที่จัดไว้ในหมวดหมู่ใดหมวดหมู่หนึ่งได้ยาก เพราะมันมีทั้งความเป็นวรรณกรรมเยาวชน นวนิยายลึกลับสืบสวน เป็นหนังสือภาพ สตอรี่บอร์ด และหนังสือเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประการสุดท้ายนี้ น่าจะเหมาะสมที่สุด มันคือหนังสือเขียนที่อยู่ในรูปแบบของหนังสือนั้นเอง! และดูเหมือนผู้เขียนก็ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้น ด้วยการใส่กรอบสีดำให้ดูประหนึ่งว่าเป็นจอภาพยนตร์ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย และในหน้าสุดท้ายยังจบด้วยคำว่า *the end* เช่นเดียวกับภาพยนตร์ในยุคแรก ๆ

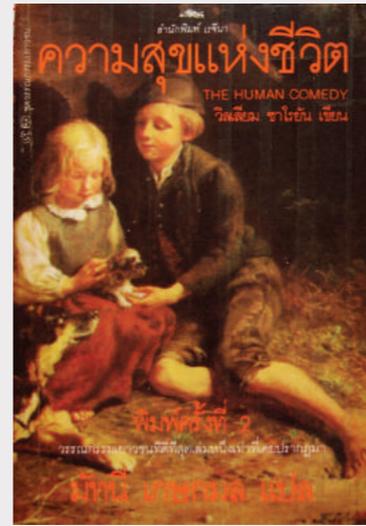

ไบรอัน เซลสติก (Brian Selznick)

ผู้เขียน เป็นนักวาดภาพผู้มีชื่อเสียงในเรื่องภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก ได้รับรางวัลสำคัญมาแล้วมากมาย รวมทั้งรางวัลแคลคูลิคอปท์ และเรื่องนี้ก็ทำให้เขาได้รับรางวัลนี้อีกครั้งในปี ค.ศ. 2008 ถัดจากปีที่หนังสือเล่มนี้วางแผง

ภาพจาก The Brian Selznick Interview: The children's author behind Scorsese's 'Hugo' January 30, 2012 By: Alison Cuddy | Lou Even Kerr/Minnesota Public Radio

ภาพประกอบโดย ไบรอัน เซลสติก จาก : larvencolondelugocabret.grupo-sim.com

“จงให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีแก่คนอื่นเสมอ แม้จะต้องทำไปอย่างโง่ ๆ และฟุ่มเฟือย หนูต้องให้แก่ทุกคนที่ผ่านมาในชีวิต แล้วจะไม่มีอะไรหรือใครจะใช้อำนาจใด มาหลอกลวงหนูได้ เพราะถ้าหนูให้แก่ขโมย เขาก็จะขโมยจากหนูไม่ได้ และเขาเองก็จะได้ไม่เป็นขโมยอีกต่อไป และยิ่งหนูให้มากเท่าไร ก็ต้องให้มากขึ้นอีกเท่านั้น”

First edition cover

ความสุขแห่งชีวิต

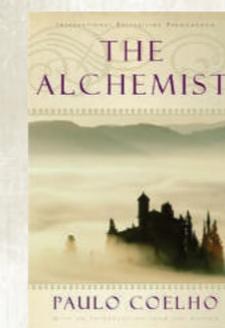
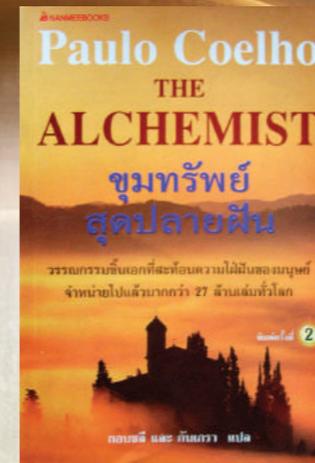
เรื่องราวของโฮเมอร์และยูลิสซีส ลูกชายของครอบครัวแมคคอลลีกับพ่อเพื่อนชาวเมืองเล็ก ๆ ในแคลิฟอร์เนีย ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อพ่อตายในสงคราม และพี่ชายคนโตสมัครเข้าเป็นทหาร โฮเมอร์วัย 14 ปี จึงกลายเป็นหัวหน้าครอบครัว โดยเป็นพนักงานส่งโทรเลขหลังเลิกเรียน ซึ่งโทรเลขส่วนใหญ่ก็คือข่าวความตายของเด็กหนุ่ม ๆ ที่อาสาไปเป็นทหารนั่นเอง โฮเมอร์พยายามใช้ชีวิตไปตามปกติ แต่ขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกเศร้า ทุกครั้งที่ไปส่งข่าวความตาย โฮเมอร์เป็นเด็กอ่อนไหว ความคิดลึกซึ้ง มีอารมณ์ขันมองโลกรอบ ๆ ตัวด้วยความเข้าใจและมีความหวังถึงโลกที่ดีกว่าอยู่เสมอ

ขุมทรัพย์ที่ปลายฝัน

“

เมื่อฉันออกแสวงหาขุมทรัพย์ของฉัน ทุกวันช่างสดใสสว่างไสว เพราะฉันรู้ว่า เวลาทุกชั่วโมงคือส่วนหนึ่งของความฝันว่าฉันจะได้พบขุมทรัพย์ เมื่อฉันออกแสวงหาขุมทรัพย์ของฉัน ฉันก็ได้ค้นพบสิ่งต่างๆ บนเส้นทางซึ่งฉันอาจจะไม่ได้เห็น หากฉันไม่กล้าหาญพอที่จะทดลองทำสิ่งที่ดูเหมือนคนเลี้ยงแกะธรรมดาจะไม่มีทางทำได้ ”

ซานติเอโก เด็กเลี้ยงแกะหนุ่มชาวสเปน ไล่ฝันที่จะเดินทางไปเรียนรู้โลก เขาจึงเลือกใช้ชีวิตด้วยการเลี้ยงแกะ แต่ระหว่างการเดินทางเขาฝันประหลาดถึงขุมทรัพย์ถึงสองครั้ง สองครา เขาจึงออกตามหาความฝัน ไปสู่ปิรามิด ที่อียิปต์ ระหว่างทางจากท้องทุ่งอันดาลูเซีย สู่แอฟริกา และท้องทะเลทรายแห่งอียิปต์ เขาได้พบอุปสรรค ความผิดหวัง สมหวังมากมายหลายอย่าง บ่อยครั้งที่เขาท้อ แต่เมื่อนึกถึงพระราชผู้ผลักดันให้เขาได้เดินทางและหินเสี่ยงโชคที่พระราชานำมาให้ เขานำติดตัวมา เขาจึงมุ่งมั่นเดินทางต่อจนกระทั่งได้พบกับฟาติมา หญิงสาวแห่งทะเลทราย และ ณ โอเอซิสแห่งเดียวกันนี้เองที่เขาได้พบกับนักเล่นแร่แปรธาตุ หรือ *The Alchemist* ผู้สอนให้เขาเรียนรู้ถึงการเป็นหนึ่งเดียวกับสรรพสิ่ง และวิธีบรรลุเป้าหมาย

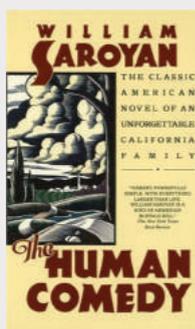
หนังสือที่ให้แรงบันดาลใจต่อคนมากมายทั่วโลกเล่มนี้ ได้ชื่อว่ามีการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากที่สุดในโลก โดยเมื่อปี ค.ศ. 2009 ได้รับการบันทึกไว้ในกินเนสส์บุ๊ก (Guinness World Records) ว่ามีการแปลให้ผู้คนทั่วโลกได้อ่านกันถึง 67 ภาษานับแต่ภาษาไทยมี 2 ล้านเล่มคือ ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ ในชื่อ ขุมทรัพย์ที่ปลายฝัน และสำนวนแปลของ กอบชลี และกันเกรา ใช้ชื่อว่า ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน

The Human Comedy Poster

ความสุขแห่งชีวิต (The Human Comedy) ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1943 และถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ในปีเดียวกัน และได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์ 6 สาขา ทั้งสาขานักแสดงนำยอดเยี่ยม (Mickey Rooney), การกำกับภาพ, ภาพยนตร์ขาวดำ, ผู้กำกับยอดเยี่ยม (Clarence Brown), ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม และได้รับรางวัลในสาขาบทประพันธ์ยอดเยี่ยม นอกจากนี้ ยังได้รับการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 1959 และเป็นละครเวทีในปี ค.ศ. 1984

ความสุขแห่งชีวิต จัดพิมพ์เป็นภาษาไทยโดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน ฝีมือการแปลของ มัทนิ เกษกมล นักแปลที่ทำงานเกี่ยวกับวรรณกรรมเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งเป็นผู้แปล ต้นสัสมแสนรัก วรรณกรรมเยาวชนที่ทำให้ผู้อ่านซาบซึ้งและได้รับความนิยมนับอย่างสูงตลอดจนได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมเยาวชนอมตะอีกด้วย

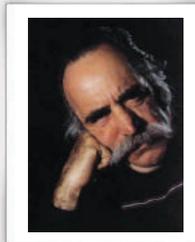
ความสุขอยู่ที่ไหน ?
หลายคนเที่ยวตามหาความสุขจากที่ต่างๆ ไกลแสนไกล หนังสือเล่มนี้จะทำให้เราค้นพบว่า แท้จริงแล้ว ความสุขอยู่รอบตัวเราเอง...

นี่เป็นเรื่องราวของสองพี่น้องที่น่ารัก โฮเมอร์ ผู้พี่ พนักงานส่งโทรเลขมือใหม่ที่มีหัวใจอ่อนไหว กับน้องชายวัยสี่ขวบ ยูลิซิส ผู้ซึ่งชอบเรียนรู้อะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ และแม่ผู้สอนลูกให้มีจิตใจที่งดงาม แม้ว่าพวกเขาจะยากจน ไม่มีพ่อ แต่พวกเขากลับแสนดี และสดใสเป็นที่สุด ทั้งหมดนี้มาจากชีวิตจริงของผู้เขียน วิลเลียม ซาโรยัน โดยมีฉากเมืองอิธคา แคลิฟอร์เนียในเรื่องมาจากเมืองเฟรสโน (Fresno) บ้านเกิดของเขาเอง

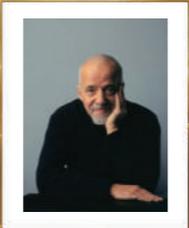
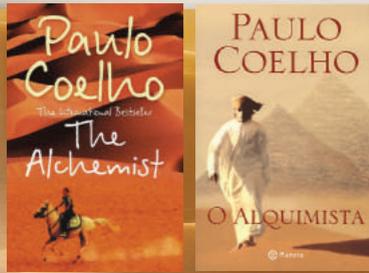
ซาโรยันเลือกให้ชื่อตัวละครหลักหรือแม่แต่ชื่อเมืองตามแบบมหากาพย์กรีกโบราณโอดิสซีย์ (Odyssey) ชื่อของโฮเมอร์ ยูลิซิส หรือแม่แต่ชื่อเมืองอิธคาล้วนเป็นชื่อเดียวกัน เพราะหัวใจหลักของเรื่องทั้งสองนั้นคือ “การเดินทางกลับบ้าน” เช่นเดียวกันนั่นเอง

วิลเลียม ซาโรยัน (William Saroyan 1908-1981) เป็นชาวอาร์เมเนียน เกิดเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1908 ที่เมืองเฟรสโน แคลิฟอร์เนีย จากบิดามารดาชาวอาร์เมเนียที่อพยพไปอยู่อเมริกา ซาโรยันใช้ชีวิตวัยเด็กเยี่ยงเด็กในครอบครัวผู้อพยพจนๆ ในอเมริกาโดยทั่วไป เขาต้องทำงานไปด้วย เรียนไปด้วย ตั้งแต่เด็ก เขาเริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่อายุ 13 ปี เขามีผลงานตีพิมพ์ออกมากกว่า 30 เล่ม ซึ่งมีทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร และอัตชีวประวัติ

ในปี ค.ศ. 1940 เขาได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ กับรางวัล *New York Drama Critics Circle* จากบทละครเรื่อง *The Time of Your Life* ซาโรยันเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1981

Photographed by Paul Kallinan

anton.nordenfurse
photography by Xavier González.

แต่แรกนั้น **ขุมทรัพย์ที่ปลายฝัน (The Alchemist)** ปรากฏตัวขึ้นด้วยภาษาโปรตุเกส ชื่อ *O Alquimista* ในปี ค.ศ. 1988 และหลังจากได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านอย่างดี ทั้งในบราซิล-บ้านเกิดของเปาโล โคเอลโยเอง และประเทศต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาโปรตุเกส หนังสือเล่มนี้จึงได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1993

เปาโล โคเอลโย ใช้เวลาเขียนเรื่อง **ขุมทรัพย์ที่ปลายฝัน** เพียงสองสัปดาห์เท่านั้น แต่เขาบอกว่าก่อนลงมือเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ถูกเขียนไว้ในจิตวิญญาณและความรู้สึกของเขามาก่อนแล้ว การลงมือจึงเป็นเพียงการถ่ายทอดเรื่องราวออกมาบนหน้ากระดาษเท่านั้น ในด้านวรรณกรรมหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับนักเล่นแร่แปรธาตุที่ให้แรงบันดาลใจแก่เขาได้แก่เรื่องสั้น ชื่อ *Tale of Two Dreamers* (ค.ศ. 1935) ของ *Jorge Luis Borges* นักเขียนชาวอาร์เจนตินา และงานเขียนเรื่อง *"In Baghdad, Dreaming of Cairo: In Cairo, Dreaming of Baghdad"*

ในเมื่อหนังสือขุมทรัพย์ที่ปลายฝันนั้นสร้างแรงบันดาลใจ และกระตุ้นให้คนจำนวนมากมายมหาศาลที่ได้อ่านมันหันมาองความฝันและความมุ่งมั่นปรารถนาของตนเอง เปาโล โคเอลโย จึงให้เกียรติกับความฝันและความรู้สึกซึ่งชอบต่อหนังสือเล่มนี้ เขาบอกว่า ตัวละครนั้นโลดแล่นอยู่ในความคิดจิตใจของผู้อ่านแต่ละคน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเมื่อเขาเลือกที่จะซื้อลิขสิทธิ์คืนจาก Warner Bros. ที่ตั้งใจทำภาพยนตร์เมื่อปี ค.ศ. 2003 แต่เมื่อโคเอลโยพบว่าเนื้อหาของเรื่องผิดเพี้ยน มีการสร้างเรื่องราวและฉากที่ไม่ปรากฏในหนังสือ เขาจึงเสนอเงิน 2 ล้านเหรียญสหรัฐแก่ Warner Bros. เพื่อซื้อลิขสิทธิ์คืน

กระนั้นก็ตาม ในท้ายที่สุด *The Alchemist* จะได้ปรากฏเป็นภาพยนตร์ขึ้นจากผลงานกำกับของเพื่อนของโคเอลโย ที่ชื่อ *Laurence Fishburne* และ *Harvey Weinstein* โดยเนื้อเรื่องจะถูกนำเสนอด้วยความเรียบง่ายเช่นเดียวกับเนื้อหาในหนังสือนั่นเอง (หนังจะออกฉายปี ค.ศ. 2014 นี้)

ใครเลยจะเชื่อว่านักเขียนผู้โด่งดัง ผู้ประสบความสำเร็จอย่าง **เปาโล โคเอลโย (Paulo Coelho)** นั้นเคยเป็นคนเสเพล เคยเป็นนักแต่งเพลง นักเขียนบทละคร ผู้กำกับละครเวที ก่อนจะหันมาเอาดีทางด้านงานเขียน เปาโล โคเอลโย เกิดที่เมืองริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล เมื่อปี ค.ศ. 1947

งานเขียนกว่า 30 เล่มของเขาส่วนใหญ่แล้วเป็นนิยาย (*fiction*) ที่มีรากเหง้ามาจากเรื่องจริง และประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ของเขาไม่ว่าจะเป็นแนวคิดเชิงปรัชญา ศาสนา หรืออื่น ๆ ดังเช่นเรื่อง *The Alchemist* และมีหนังสืออยู่ 3 เล่มที่เป็นงานเขียนเชิงอัตชีวประวัติหรือเล่าเรื่องราวของตนเอง ได้แก่ *The Pilgrimage*, *The Valkyries* และ *Aleph* นอกจากนี้หนังสือเรื่อง *Maktub* และ *The Manual of the Warrior of Light* เป็นงานเชิงบทความที่รวบรวมมาจากคอลัมน์ต่าง ๆ ที่เขาเขียนไว้ ถึงวันนี้แล้วผลงานของเขาขายไปแล้วมากกว่า 150 ล้านเล่ม ใน 150 ประเทศทั่วโลก และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง 80 ภาษา ซึ่งตัวเลขนี้ยังต้องมีการเปลี่ยนแปลงอีกมากในอนาคต

เปาโล โคเอลโย ได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย แต่ที่โดดเด่นคือ *The Brazilian Academy of Letters* ในปี ค.ศ. 2002 และในปี ค.ศ. 2007 เขาได้รับเกียรติเป็น *United Nation Messenger of Peace*

เดินสู่อิสรภาพ

“... การมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ สิ่งมีค่า และงดงามที่สุด คือ ความรัก ความรัก ไม่ใช่ ความปรารถนา ที่จะครอบครอง และได้จากผู้อื่น แต่ความรัก คือ ความรู้สึกเป็นสุข ที่ได้ทำให้คนที่เรารักมีความสุข ...”

เรื่องจริงจากการเดินเท้าจากเชียงใหม่ไปสุเกาะสมุย ของอาจารย์มหาวิทยาลัยวัย 50 ปี ใช้เวลา 66 วัน โดยไม่ติดต่อกับคนรู้จัก และไม่ใช้เงินแม้แต่บาทเดียว ระหว่างการเดินทาง เขาได้พบกับประสบการณ์ที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน นั่นคือ การไม่มีเงินมิได้เป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิต ตรงกันข้าม กลับทำให้เห็นน้ำใจของผู้คนที่อยู่ข้างทาง

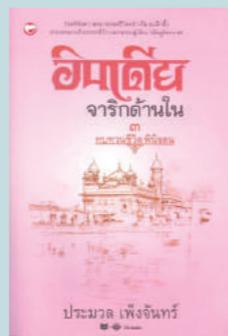
หากคนที่คุณรัก ต้องออกจากบ้านไปโดยไม่มีเงินติดตัวเลยสักบาทเดียว คุณจะรู้สึกเช่นไร ?
คุณจะทำอย่างไรให้เขาทำตามความฝัน หรือจะห้ามเขาเอาไว้ ?

ชายวัยห้าสิบปีที่ชื่อ **ประมวล เพ็งจันทร์** เดินเท้าออกจากบ้าน และหายไปเป็นเวลาสองเดือน ด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจไปให้ถึงเกาะสมุยอันเป็นบ้านเกิดโดยไม่ใช้เงินสักบาท เขาเป็นผู้ปลูกแรงบันดาลใจของใครหลายคน แต่ผู้ที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยวยิ่งกว่า คือ ภรรยาของเขาเอง ผู้ได้แต่รอคอยและเฝ้าภาวนาให้เขาปลอดภัย

เดินสู่อิสรภาพ เป็นหนังสือสารคดีที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงของ**อาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์** นับจากวันแรกที่ก้าวเดิน ในเช้าตรู่ของวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 พร้อมกับเป้สะพายหลัง ซึ่งบรรจุเพียงเสื้อผ้าบาง ๆ 1 ชุด วิตามิน สมุดบันทึกและโปสการ์ด 100 แผ่น สำหรับเขียนส่งข่าวถึงภรรยา เขาอธิษฐานจิตก่อนเดินทางว่า จะใช้ร่างกาย จิตใจสติปัญญา อารมณ์ทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อการเรียนรู้ และหากชีวิตจะจบลง ณ จุดใดจุดหนึ่ง ก็เป็นการจบลงที่จิตปรารถนาจะเป็นเช่นนั้น

สิ่งที่เขายึดถือเป็นข้อปฏิบัติระหว่างเดินทาง 3 ข้อคือ 1.ไม่ถือเงินติดตัว เพราะการมีเงินทำให้บดบังคุณค่าและอำนาจของมนุษยธรรมในตนเองและเพื่อนมนุษย์ 2.ไม่เดินไปหาคนรู้จัก เพราะทำให้เสียโอกาสในการสร้างมิตรภาพใหม่ 3.ไม่เรียกร้องให้คนเห็นใจ เพราะเป็นการบีบบังคับให้คนอื่นช่วยเหลือโดยไม่เต็มใจ สุดท้าย เขาผ่านการเฉียดตาย 2 ครั้ง ตอนขึ้นดอยอินทนนท์ เพราะความเหนื่อยจากการเดินทาง และที่ราชบุรี จากการขาดน้ำ แต่เขาก็ผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้จนถึงวันสุดท้าย ในวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2549 เวลา 7 นาฬิกา ซึ่งเขาเดินทางถึงบ้านเกิดที่เกาะสมุย และนำดินทรายหีบมือหนึ่งจากบ้านเกิดที่พกติดตัวไปตลอดเวลากว่าสามสิบปีนับแต่ออกจากบ้าน กลับคืนสู่ผืนดินเดิมอีกครั้ง

ประมวล เพ็งจันทร์ เกิดเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2497 ที่เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี จบการศึกษาปริญญาเอกด้านปรัชญา จากมหาวิทยาลัย Mysore ประเทศอินเดีย เคยทำงานเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ระหว่าง พ.ศ. 2532 - 2548 ก่อนจะลาออกจากราชการเพื่อ “เดินกลับบ้าน” มีผลงานเล่มอื่น อาทิ *อินเดีย จาริกด้านใน*

ความห่วงใยของภรรยา ทำให้เขาพูดเสมอว่า จะไม่ทำอะไรที่ทำแล้วมีความสุข แต่ภรรยามีความทุกข์ เขาจึงปรึกษาและให้เธอตัดสินใจ ในระหว่างการเดินทาง เขาเขียนโปสการ์ดหาภรรยาทุกวัน ทั้งสองเห็นตรงกันว่า ชีวิตทุกคนพร้อมจะแตกดับ ใครจะแตกดับก่อนไม่มีใครรู้ สิ่งสำคัญจึงมิได้ขึ้นอยู่กับเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันเป็นเวลายาวนาน แต่อยู่ที่คุณค่าและความหมายของการอยู่ร่วมกันต่างหาก ดังที่อาจารย์ประมวลกล่าวถึงความรักของเขาและภรรยาว่า **“กายของเราแยกจากกัน แต่โอบกอดแห่งรักสถิตอยู่ในจิตสำนึกของเรา”**

เดินสู่อิสรภาพ ได้รับรางวัลจากการประกวดหนังสือดีเด่นประเภทสารคดี ประจำปี พ.ศ. 2551 และรางวัลชนะเลิศ หนังสือดีเด่นรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ประเภทสารคดี ประจำปี พ.ศ. 2550 นอกจากนี้ ยังเคยได้รับคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมีการนำตอน “พลังอำนาจเงินตรา” มาสร้างเป็นละครเวที โดยคณะละครระฆังป้อม ในงานเทศกาลละครกรุงเทพ เมื่อวันที่ 15 - 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ณ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครอีกด้วย นับเป็นหนังสือที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้อ่านมากมาย จนกระทั่งเกิดการเดินเท้าของผู้คนอื่น ๆ ตามมา

บันทึกประจำวันของเด็กสาวชื่อ แอนน์ แฟรงค์ เล่าถึงความเป็นไปในชีวิตช่วงที่เธอและครอบครัว คือ พ่อ แม่ พี่สาวชื่อมาร์กทอครอบครัววานดาน 3 คน มีนายและนางวานดาน พร้อมด้วยลูกชายคือปีเตอร์ และคุณหมอดุสเซิลรวม 8 คน ต้องหลบซ่อนตัวอยู่เป็นเวลาเกือบสองปี เพื่อหลบหนีการล่าชาวยิวในเนเธอร์แลนด์ขณะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของนาซีเยอรมนีระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2

แอนน์ แฟรงค์ และลายมือในบันทึก จาก Wikipedia ภาคภาษาอังกฤษ

Dit is een foto, zoals ik me zou wensen, altijd zo te zijn. Dan had ik nog wel een kans om naar Hollywood te komen. Maar begenwoordig zie ik er jammer genoeg mees-bal anders uit.
Amsterdam.
13 Oct. 1946
Konink.

“จิตใจของฉันหม่นหมองเสมอ แต่ไม่เคยท้อแท้ ฉันถือว่าการเข้ามาหลบซ่อนของเราคือการผจญภัยแฝงด้วยอารมณ์รักและมีสิ่งน่าสนใจพร้อม ๆ กัน เรื่องที่ฉันเขียนในสมุดบันทึกก็เป็นเรื่องส่วนบุคคลที่สนุกน่าขบขัน ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะใช้ชีวิตให้ต่างไปจากผู้หญิงอื่น ๆ ต่างจากแม่บ้านทั่วไป การเริ่มต้นของฉันนั้นน่าสนใจ ฉันจึงหัวเราะและมองด้านขึ้นของทุกสิ่ง แม้ขณะที่ตกอยู่ในอันตราย ”

บันทึกลับของแอนน์ แฟรงค์

เด็กสาวอย่างแอนน์ แฟรงค์ใช้ชีวิตเช่นนี้ นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1942 จนถึงเดือนสิงหาคม ปี 1944 ทางเดียวที่เธอจะระบายความในใจของเธอได้คือ การบันทึกลงในสมุดบันทึกปกผ้าลาย สก๊อตตี แดงสลับขาว ซึ่งเธอตั้งชื่อให้ว่า “คิดตี้” มัน เป็นของขวัญวันเกิดอายุครบ 13 ปี และเธอได้เริ่มบันทึกตั้งแต่วันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1942 และสิ้นสุดในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1944 สมุดบันทึกนี้กลายเป็นเสมือนเพื่อนรักที่คอยรับฟังปัญหาทุกอย่างของเธอและ ต่อมาได้กลายเป็นหนังสือที่เปิดเผยให้โลกรู้จักกับตัวตนของเธอ แอนน์ แฟรงค์

หนังสือได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1947 โดยสำนักพิมพ์ Contact Publishing ในกรุงอัมสเตอร์ดัม ใช้ชื่อเรื่องในภาษาดัตช์ว่า *Het Achterhuis: Dagboekbrieven van 12 Juni 1942 – 1 Augustus 1944* (ห้องลับ : บันทึกประจำวันตั้งแต่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1942 - 1 สิงหาคม ค.ศ. 1944) เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางและได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วหลังจากฉบับแปลภาษาอังกฤษออกจำหน่ายในปี ค.ศ. 1952 ในชื่อ *Anne Frank: The Diary of a Young Girl* โดยสำนักพิมพ์ Doubleday & Company ในสหรัฐอเมริกา และโดยสำนักพิมพ์ Vallentine Mitchell ในอังกฤษ ต่อมา มีการแปลและจัดพิมพ์เป็นภาษาต่าง ๆ กว่า 55 ภาษาทั่วโลก รวมทั้งมีการนำไปดัดแปลงเป็นละครบรอดเวย์ รวมถึงสร้างเป็นภาพยนตร์ ปัจจุบัน หนังสือเล่มนี้ถือว่าเป็นหนึ่งในหนังสือยอดเยี่ยมแห่งศตวรรษที่ 20 สำหรับฉบับภาษาไทย พิมพ์ครั้งแรกเมื่อพ.ศ. 2526 โดยสำนักพิมพ์เซอร์เคิล บุ๊ค แพลนโดย จำเนียร สิริดิสารงค์ ต่อมามีการตีพิมพ์อีกหลายครั้งรวมทั้ง พ.ศ. 2542 จัดพิมพ์เป็นปกแข็งและปกอ่อน โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ แปลโดย สังวรณ์ ไกรฤกษ์

เพียงเพราะแอนน์เกิดมาเป็นชาวยิว บทลงโทษของเธอและชาวยิวทั้งหลายในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 คือความตาย หลังจากอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ นายกรัฐมนตรีของเยอรมัน ประกาศนโยบายกำจัดเชื้อชาติที่ไม่มีประโยชน์ต่อโลกใบนี้ นอกเหนือจากชาวยิวยังมีเชื้อบริสุทธิ์และชาวยุโรปต่าง ๆ ซึ่งหมายความว่าชาวยิวซึ่งมีหลายสัญชาติ ชาวสลาฟ และ ยิปซีต่าง ๆ ที่กระจายตามยุโรป กำลังจะถูกตามล่า ช่วงนี้เองที่ อ็อตโต แฟรงค์ พ่อของแอนน์เล็งเห็นว่าชาวยิวจะต้องเดือดร้อน เขาจึงอพยพครอบครัวไปอยู่ในเนเธอร์แลนด์และประกอบธุรกิจ ไม่นานนัก มาร์กโกท พี่สาวของแอนน์ก็ถูกเรียกตัว ทั้งหมดจึงต้องอพยพครอบครัวไปอยู่ใน “ที่ซ่อนลับ” ซึ่งเป็นส่วนบนของสำนักงานที่อ็อตโตทำงานอยู่ โดยมีผู้ช่วยเหลือคือ วิกตอร์ คูเกลอร์, โจฮานเนส โคล์แมน, เมียป กีส และ เป็ป วอสคุยล์

หลังสงคราม อ็อตโตซึ่งเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียวจาก 8 คนในที่ซ่อน ได้ทำความฝันของลูกสาวที่อยากเป็นนักเขียนให้เป็นจริง โดยนำสมุดบันทึกของเธอจัดพิมพ์เป็นหนังสือ และได้เพิ่มเติมหลายส่วนเข้าไป ไม่ว่าจะเป็นโน้ตพิเศษต่าง ๆ ที่เธอเขียนไว้ รวมทั้งภาพ สเกตซ์ที่มีอยู่ตลอดเล่ม โดยตัดเฉพาะส่วนที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับการก้าวสู่วัยสาวทิ้งไปเท่านั้น

ภาพจาก www.annefrank.org Anne and Fritz Pfeiffer's room

Anne Frank, May 1942. Photograph: AFS Amsterdam/AFF Basel

Photograph: AFS Amsterdam/AFF Basel

บันทึกของเด็กสาวอย่างแอนน์ได้กลายเป็นวรรณกรรมโด่งดังไปทั่วโลก มิใช่เพราะเป็นผลงานของเด็กหญิงคนหนึ่งที่ต้องเสียชีวิตในสงครามเท่านั้น แต่เป็นเพราะความสามารถในการเขียน ความคิดอ่านอย่างผู้ใหญ่ ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และการมองโลกในแง่ดีของเธอต่างหากที่ทำให้ผู้อ่านหลงรักเธอและทำให้ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแม้หลังความตายของเธอ เป็นจริงในที่สุด!

ปัจจุบัน สถานที่ซ่อนตัวของแอนน์ แฟรงค์ ภายในตึกเลขที่ 236 บริเวณริมคลองเลียบบนพรินเซินกรัดท์ กรุงอัมสเตอร์ดัม ยังคงได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี โดยมูลนิธิแอนน์ แฟรงค์ และเปิดให้ผู้คนจากทั่วโลกได้เข้าไปเยี่ยมชมและระลึกถึงนักเขียนตัวน้อย

ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2542 นิตยสารไทมส์ ตีพิมพ์หนังสือฉบับพิเศษ ใช้ชื่อว่า “Time 100: The Most Important People of the Century” (100 บุคคลสำคัญแห่งศตวรรษ) แอนน์ แฟรงค์ ได้รับเลือกเป็นหนึ่งในหมวด “วีรบุรุษและสัญลักษณ์” โรเจอร์ โรเซนแบลตต์ บรรยายถึงความเป็นตำนานของเธอว่า “หนังสือเล่มนี้ส่งแรงบันดาลใจทำให้ทุกคนรู้สึกเป็นเจ้าของแอนน์ แฟรงค์ เธอโดดเด่นขึ้นมาเหนือเหล่าผู้ถูกทำร้าย เหนือเหล่าชาวยิว เหนือความเขย่าวัว และอาจจะเหนือความดีงาม เธอกลายเป็นสัญลักษณ์บูชาในโลกยุคใหม่ ที่ซึ่งหัวใจแห่งศีลธรรมแต่ละดวงถูกรุมล้อมด้วยการทำลายล้างของเครื่องจักร เธอต่อสู้เพื่อสิทธิที่จะมีชีวิตที่จะถาม และที่จะหวังถึงอนาคตแห่งมนุษยชาติทั้งปวง”

อันเนลีส มารี “อานเนอ” แฟรงค์
(Annelies Marie “Anne” Frank) เกิดเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1929 หรือมักรู้จักในภาษาไทยว่า **แอนน์ แฟรงค์** เป็นเด็กหญิงชาวยิว เกิดที่เมืองแฟรงก์เฟิร์ต ประเทศเยอรมนี เธอเป็นลูกคนที่ 2 ของ อ็อตโต แฟรงค์ กับเบดิท แฟรงค์ ชาวฮอลแลนด์เชื้อสายยิว 2 ตระกูลที่มีรกรากอยู่ในเยอรมนีมาแล้วหลายศตวรรษ

ครอบครัวแฟรงค์ต้องอพยพไปยังอัมสเตอร์ดัมเมื่อนาซีขึ้นมาเรืองอำนาจในปี ค.ศ. 1933 โดยอ็อตโต ประสบความสำเร็จในธุรกิจค้าเครื่องเทศและแยม แอนน์เข้าเรียนในโรงเรียนธรรมดาร่วมกับเด็กชาวดัตช์ทั่วไป กระทั่งนาซีบุกเข้ามาถึงอัมสเตอร์ดัม ทำให้เธอต้องย้ายไปเรียนโรงเรียนเฉพาะเด็กยิว อ็อตโตเริ่มตระเตรียมช่องทางหนีที่ไล่ โดยสร้างห้องลับในโกดังเก็บของในโรงงานของเขาเองที่อัมสเตอร์ดัม โดยมีเพื่อนบ้านชาวยิวคริสเตียนผู้ใจบุญคอยส่งข้าวส่งน้ำ

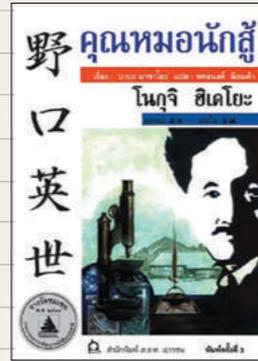
วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1944 คือวันสุดท้ายที่แอนน์เขียนสมุดบันทึก สามวันหลังจากนั้น พวกเขาถูกจับได้ และถูกส่งไปค่ายกักกัน โดยในเดือนกันยายน ค.ศ. 1944 แอนน์และครอบครัวถูกส่งไปยังค่ายกักกันเฮาส์ชวิตส์ ในโปแลนด์ พอปลายปี ค.ศ. 1944 เมื่อรัสเซียสามารถปลดปล่อยโปแลนด์ได้ แต่แอนน์กับพี่สาวของเธอ มาร์กโกท ถูกส่งไปค่ายแบร์กเก็น-เบลเซินในเยอรมนี ทั้งคู่ติดเชื้อใช้รากสาดและเสียชีวิตเมื่อต้นเดือนมีนาคม ค.ศ. 1945 ค่ายกักกันดังกล่าวได้รับการปลดปล่อยโดยกองทัพอังกฤษในอีกเพียงหนึ่งเดือนต่อมา

คุณหมอนักสู้

“

อัจฉริยะบุคคลนะไม่มีหรอก
ต้องพยายาม
มีแต่ความพยายามเท่านั้น
ต้องขยันหมั่นศึกษามากกว่า
คนอื่น 3 เท่า 5 เท่า
นี่แหละอัจฉริยะบุคคลละ

”

ภาพจาก commons.wikimedia.org

ภาพจาก commons.wikimedia.org
Hidetoshi Noguchi (1928)
and his mother Shika.

คุณหมอนักสู้ โนกุจิ ฮิเดโตะ เป็นเรื่องราวชีวิตจริงของเด็กน้อยชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง ซึ่งเติบโตในครอบครัวที่ยากลำบาก ในวัยเด็กเขาได้รับอุบัติเหตุอย่างรุนแรงจนทำให้มือซ้ายไม่สามารถใช้งานได้ แต่ด้วยความที่มารดาของเขาเป็นแม่ผู้อดทน ยอมทำงานหนัก เพื่อหาเงินส่งเสียให้เขาได้เรียนหนังสือ รวมถึงตัวเขาเองก็เป็นเด็กที่มีความขยันหมั่นเพียร สนใจการเรียนหนังสือเป็นอย่างมาก จนเป็นที่ประจักษ์ว่า ถึงแม้จะเกิดในชนชั้นชาวนาแต่ก็ตั้งใจเรียนจนเป็นหมอ และเป็นหมอผู้มุ่งมั่น เขาทำงานวิจัยเพื่อแสวงหาสาเหตุของโรคและวิธีการรักษาโรคติดเชื้อร้ายแรง เช่น กาฬโรค ชิฟิลิส ไข้เหลืองและโรคอื่น ๆ โดยทำการทดลองด้วยตนเองแม้ต้องสละชีวิตของตนเองก็ยอม เพื่อช่วยเหลือผู้คนจำนวนมาก จนทำให้เขากลายเป็นที่รู้จักของผู้คนทั่วโลก

คุณหมอนักสู้ เป็นหนังสือชีวประวัติของ **ดร.โนกุจิ ฮิเดโตะ** ที่เรื่องราวผ่านตัวละครมีเอกภาพ โดยเน้นสาระสำคัญของเรื่อง คือ ความเข้มแข็งที่จะรักษาอุดมการณ์ในการปฏิบัติงานและการเสียสละความสุขส่วนตนของนายแพทย์ท่านหนึ่ง เป็นเรื่องที่มีคุณค่าสอดคล้องกับสภาพชีวิตในปัจจุบันซึ่งต้องการสร้างเสริมและกำลังใจสนับสนุนในด้านอุดมคติ ความจริงจิ่งต่อชีวิต ความซื่อสัตย์สุจริตและการเสียสละเป็นอย่างยิ่ง เช่น การกล่าวถึงสภาพชีวิตตัวละครที่เป็นผู้มีการศึกษาและฐานะพื้นเพความจนยากและมาจากชนชั้นชาวนา ทำให้โนกุจิ ถูกปฏิบัติอย่างเฉยเมยเย็นชาจากนายแพทย์ชั้นหัวกะทิ ทั้ง ๆ ที่ทุกคนก็เรียนแพทย์เช่นเดียวกัน

Statue of Hidetoshi Noguchi in Ueno Park, in Tokyo.

Noguchi, Hidetoshi
Courtesy of the Rockefeller Archive Center

ภาพจาก www.noguchihidetoshi.jp

เรื่องราวของ **ดร.โนกุจิ** จึงเป็นแรงบันดาลใจของคนญี่ปุ่นหลายคน โดยเฉพาะอาสาสมัครชาวญี่ปุ่นที่ใฝ่ฝันอยากจะทำเส้นทางไปประเทศกานา หรือที่แอฟริกา ภายหลังจากการเสียชีวิตของ **ดร. โนกุจิ** ที่ประเทศกานา ซึ่งหลังจากนั้นอีกประมาณ 50 ปี ประเทศญี่ปุ่น ก็ได้ก่อตั้งองค์การให้ความช่วยเหลือที่มีชื่อว่า **“International Cooperation Agency”** และเป็นประเทศหนึ่งที่มีอาสาสมัครชาวญี่ปุ่นลงพื้นที่มากในลำดับต้น ๆ และหนังสือเล่มนี้ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งซึ่งช่วยผลักดันให้เกิดกลุ่มแพทย์อาสาขึ้นอีกมากมาย

ฉบับภาษาไทยแปลโดย พรอนงค์ นิยมคำ ผู้แปลใช้ภาษาที่เรียบง่าย แต่สะท้อนถึงเบื้องลึกความรู้สึกของตัวละครออกมาได้อย่างครบถ้วน ทำให้ผู้อ่านสัมผัสรับรู้ได้ถึงแง่มุมต่าง ๆ จนไม่อาจเก็บกลั้นหยดน้ำตาไว้ได้

ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดัน หรือ สามารถสร้างทรัพยากรบุคคลที่มีค่าแก่ประเทศและมวลมนุษยชาติ และจัดเป็นหนังสือที่สร้างเสริมพลังความอดทนให้กับผู้คนทุกสาขาอาชีพได้เป็นอย่างดี

บาบะ มาซาโอะ เกิดที่จังหวัดฟุคุชิมะ เมื่อ ค.ศ. 1913 อดีตรัฐใหญ่โรงเรียนเซโจ และรักษาการตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันวิจัยการศึกษาเซโจ ปัจจุบันเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยสตรีเซกัก คชิน ซึ่งมีผลงานเกี่ยวกับชีวประวัติบุคคลสำคัญหลายเล่ม เช่น **โนกุจิ ฮิเดโตะ มียาซาวะ เคนจิ ชิไวท์เซอร์**

เกาะที่มี ความสุข ที่สุดในโลก

“

สิ่งที่ผมชอบมากที่สุดคือเวลาที่
แม่อยู่ในวงสนทนาระหว่างผู้ใหญ่
แม่จะมีเรื่องราวใหม่ๆ หรือแสดง
ความคิดเห็นที่น่าสนใจกว่าผู้ใหญ่
คนอื่น อาจเป็นเพราะแม่ชอบอ่าน
หนังสือ คนฟังก็เลยสนุกกับเรื่อง
ที่แม่นำมาพูดถึงและรู้สึกที่แม่
เป็นผู้หญิงฉลาด ผมเริ่มเข้าใจแล้ว
ว่าเสน่ห์คืออะไร มันคือความรู้สึ
ที่ทำให้เราอยากอยู่ใกล้ๆ
และอยากกอดนั่นเอง

”

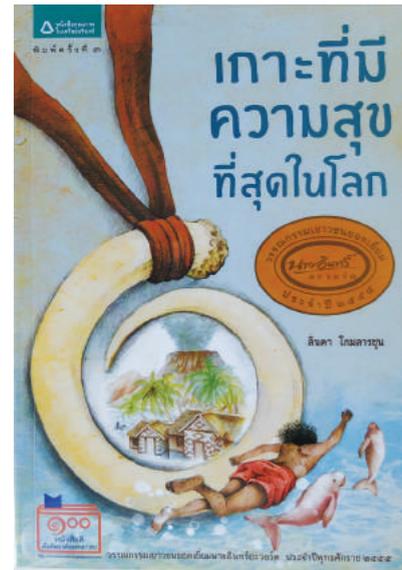
ภาพประกอบ : ประไพพรรณ เปรื่องพงษ์

เรื่องราวชีวิตของผู้คนบนเกาะ
แอมบรัม ดำเนินเรื่องผ่านตัวละครคือ
'เด็กชายยาโน' 'นูนู' หัวหน้าหมู่บ้าน 'เด็กชายโจโมเคิล'
และชาวเกาะผู้ล้วนมีชีวิตเรียบง่าย ให้ความสำคัญต่อความ
สุขและการเป็นผู้ให้มากกว่าสิ่งอื่นใด ชีวิตประจำวันของคน
บนเกาะผูกพันอย่างลึกซึ้งต่อธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ท้องทะเล
ใสสะอาดบริสุทธิ์ ภูเขาไฟอันทรงพลัง และความมหัศจรรย์
ของสัตว์โลก เป็นโลกอันเรียบง่ายแต่สง่างามของผู้คนที่
มีชีวิตโดยคำนึงถึงความกล้าหาญและความเสียสละ ห่วงใย
ปกป้องดูแลผู้อ่อนแอ เป็นชีวิตที่ต้องรับผิดชอบผู้อื่นก่อน
ตัวเองเสมอ

เกาะที่มีความสุขที่สุดในโลกเล่มนี้ จะพาเราไปยังเกาะ
เล็ก ๆ ของวานูอาตู ซึ่งแปลว่า ดินแดนนิรันดร์
ประเทศที่มีอยู่จริงบนแผนที่โลก เกาะเล็ก ๆ ทางตะวันออก
ของทวีปออสเตรเลีย ในมหาสมุทรแปซิฟิกใต้ ที่ซึ่ง
ได้รับการจัดอันดับว่าเป็นประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลก
เมื่อปี ค.ศ.2006 และเป็นแรงบันดาลใจให้ ลินดา
โกมลารชุน เขียนวรรณกรรมเยาวชน **“เกาะที่มี
ความสุขที่สุดในโลก”** โดยใช้เวลาในการเขียนและ
ค้นคว้าข้อมูลแบบเจาะลึกยาวนานถึง 4 ปี 6 เดือน 16
วัน ผลจากการค้นคว้าข้อมูลจนทำให้เนื้อเรื่องหนักแน่น
น่าเชื่อถือ และการนำเสนออย่างมั่นใจ แนบเนียน มี
ชั้นเชิงยิ่งนี้ ทำให้วรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเธอได้
รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนยอดเยี่ยมนายอินทร์
อะวอร์ด ประจำปี พ.ศ. 2555 โดยคณะกรรมการมีมติ
เป็นเอกฉันท์อย่างสอดคล้องตรงกันโดยไร้ความเห็น
แตกต่างเป็นครั้งแรกนับแต่มีการตัดสินรางวัลนี้เลย
ทีเดียว

ลินดา โกมลารชุน จบ
ด้านศิลปศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ และกราฟิกดีไซน์
จากประเทศสหรัฐอเมริกา ติด
หนังสือนิทานจอมแวมตั้งแต่ครั้ง
หัดอ่านหนังสือ แล้วมาเริ่มเอาดี
ทางการเขียนจากเรื่องสั้นลงนิตยสาร
ไปกาลใหญ่ จน ศุ บุญเลี้ยง ซึ่งเป็น
บรรณาธิการในสมัยนั้น รวมเรื่อง
ตีพิมพ์เป็นพ็อคเก็ตบุ๊กให้ในชื่อ
พ่อจ๋า...อย่าเซอร์มาก ใช้นาม
ปากกว่า ลินซ์ ณ จะ นอกจากนี้
ระหว่างเรียนหนังสือยังมีโอกาสเขียน
บทละครเวทีสำหรับเด็ก บทพิธีกร
และบทสารคดีโทรทัศน์มาประปราย
ในปี พ.ศ. 2554 นิตานเรื่อง
“เจ้าหญิงปุ๋ยฝ้ายกับเจ้าชายสายลม”
ได้รับรางวัลดาวรุ่งจากการประกวด
นิทานมูลนิธิเด็ก และมีผลงานอื่น ๆ
อาทิ *ยูเรลลล่า เบนโตะ ซูโม่*
โตเกียว ทอบลูกเที่ยวฮองกง ฯลฯ
ปัจจุบันมีความสุขกับการเดินทางใน
ฐานะบรรณาธิการของนิตยสาร
แจกฟรีชื่อ *Travel with Kids*

“ความสุข” คือสิ่งที่
มนุษย์ทุกคนปรารถนาเป็นที่สุด
หากความสุขสามารถวัดได้ และ
หากว่าเราล่วงรู้ว่าปริมาณความ
สุขที่มากที่สุดอยู่ที่ไหน เราย่อม
ปรารถนาจะดันดันไปให้ถึง
ดินแดนแห่งนั้นอย่างแน่นอน

ภาพประกอบ : ประไพพรรณ เปรื่องพงษ์

“วานูอาตู” ประกอบด้วย เกาะน้อยใหญ่
ประมาณ 82 เกาะ ในจำนวนนี้มีเกาะราว
65 เกาะไม่มีผู้คนอยู่อาศัย และสภาพของ
เกาะส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง เนื่องจากเคยเป็นภูเขาไฟมาก่อน
รวมถึงยังมีภูเขาไฟใต้น้ำตั้งอยู่ทั่วทุกภูมิภาค มีประชากรอาศัย
ราว 2 แสนคน ส่วนใหญ่เป็นชาวเมลานีเซียพื้นเมือง หรือเรียก
ว่า “นิวานูอาตู” เมืองที่ใหญ่ที่สุดคือเมืองหลวง ชื่อว่า “พอร์ตวิลลา”
วานูอาตูมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมมากอีกแห่งหนึ่งของ
โลก พบว่ามีภาษาพูดมากถึง 113 ภาษา แต่ก็มีภาษาที่ใช้
อย่างเป็นทางการมีด้วยกัน 3 ภาษา คือภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส
และภาษาบิสลามา เศรษฐกิจนั้นส่วนใหญ่อิงกับเกษตรกรรม
ขนาดเล็ก อาชีพที่สำคัญคือการประมงชายฝั่ง เกษตรกรรม
ผลการสำรวจของ NEF หรือ *New Economics Foundation*
เกี่ยวกับการชี้วัดดัชนีความสุขของประชากรโลก พบว่า วานูอาตู
คือประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลก เพราะประชาชนชาว
วานูอาตูมีความพอใจในสิ่งที่พวกเขามี สังคมอยู่กัน
ด้วยความเกื้อกูล มีความกังวลร่วมกันอยู่อย่างเดียว
คือ ภัยธรรมชาติ

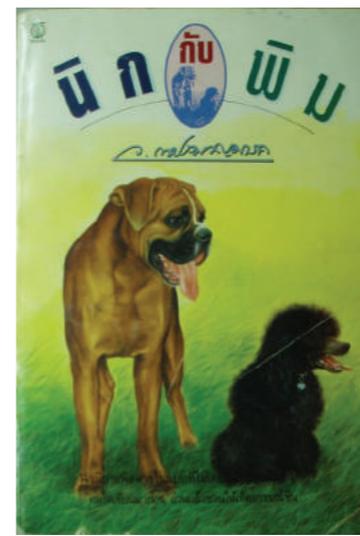
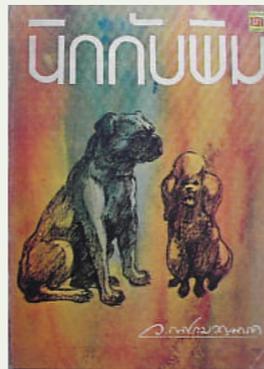

นิกกับพิม

เรื่องราวของนิกกับพิม เริ่มต้นที่ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ พิเชฐหนุ่มไทยนักเรียนนอกเจ้าของลูกหมา บ็อกเซอร์สีน้ำตาลชื่อ “นิก” ได้พบรักกับมณฑิรา หญิงสาวไทย ซึ่งเป็นเจ้าของลูกหมาพันธุ์ดำ ชื่อ “พิม” ทั้งคู่ติดต่อกันผ่านจดหมายที่เป็นสื่อกลางให้หมาทั้งสองตัวสานสัมพันธ์กัน โดยมีพิเชฐและมณฑิราเป็นผู้เขียนให้ เรื่องราวจากบ้านภูเขิวที่พิเชฐไปทำงานเป็นนายช่างประจำโรงงานก็ถูกถ่ายทอดโดยนิก ส่วนเรื่องบนที่พักในเมืองซูริค ก็ถูกเล่าโดยพิม ทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ เล่าสู่กันฟังมากมาย

“อันตัวฉันนี้เป็นหมาพุดเดิลขนาดกลาง แกคงรู้แล้วว่าหมาพุดเดิลทั้งหลายมี 5 ขนาด คือ ขนาดใหญ่ ขนาดย่อม ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ขนาดจิ๋วหรือขนาดตุ๊กตา แต่จะเป็นหมาพุดเดิลหรือหมาอะไรก็ตาม ฉันว่าตัวฉันนี้น่ะมีความรู้กว่าหมาในเมืองนี้ทั้งหมด ถูกแล้ว ฉันพูดได้เพียงภาษาเดียวคือ ภาษาหมา แต่ฉันเข้าใจภาษามนุษย์ตั้ง 2-3 ภาษา คือ ภาษาไทยที่นายผู้หญิงและนายผู้ชายพูดกับฉัน แล้วก็ภาษาพื้นเมืองของที่นี่ คือภาษาสวิสเยอรมัน และภาษาเยอรมันเฉย ๆ ”

เรื่องของหมา เพื่อนรักสี่ขาของมนุษย์ ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเสมอ เช่นเดียวกับเรื่องราวที่ถ่ายทอดผ่านการเขียนจดหมายก็เป็นกลวิธีที่เขียนยอดเยี่ยมไม่แพ้กัน ถูกใช้กันมาเรื่องแล้วเรื่องเล่า แต่ความพิเศษของ “นิกกับพิม” นวนิยายซึ่งประพันธ์โดย ว.ณ ประมวญมารค นี่คือการรวมฮิตสองอย่างเข้าด้วยกัน กลายเป็นเรื่องราวของหมาสองตัวที่ติดต่อกันข้ามทวีปทางจดหมาย ฝ่ายหนึ่งเป็นหมาตัวโตอยู่ภูเขิว อีกฝ่ายเป็นหมาตัวเล็กอยู่ซูริค มุมมองของหมาสองตัวจึงเป็นเรื่องสนุกสนาน ชวนอ่านเพราะมีทั้งการจินตนาการเจ้านาย น้อยใจ ไม่เข้าใจที่ตัวเองทำความผิด และที่สำคัญ เจ้าหมาสองตัวนี้ซุกซนเอาเรื่องทีเดียว

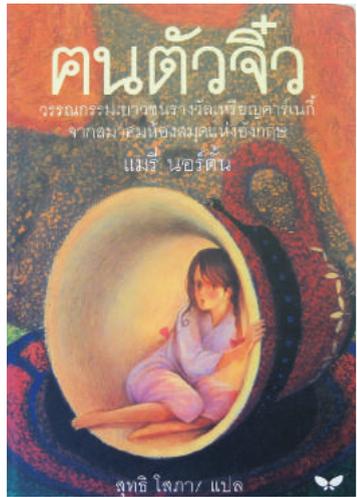

นิกกับพิม เป็นหนึ่งในผลงานอมตะของ ว. ณ ประมวญมารค ตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 โดยสำนักพิมพ์แพรวพิทยา และตีพิมพ์ซ้ำอีกหลายครั้ง นับเป็นวรรณกรรมอ่านสนุก มีเนื้อหาไม่เพียงเป็นภัย เหมาะกับผู้อ่านทุกเพศวัย แถมยังให้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมซึ่งสะท้อนสภาพของสังคมไทยในอดีตไปพร้อมกัน และยังเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาในระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้นอีกด้วย ว. ณ ประมวญมารค ผู้เขียนเป็นผู้ที่เติบโตมาในบ้านที่เต็มไปด้วยหมาสารพัดชนิด ตั้งแต่หมาไทย หมาฝรั่ง หมาจีน หมาญี่ปุ่น ทำให้เข้าใจหมาอย่างลึกซึ้งถึงขั้นสามารถคิดแทนหมาได้ จนจินตนาการเป็นเรื่องราวสนุกสนาน สำหรับพระนามแฝง ว. ณ ประมวญมารค นั้น เป็นพระนามแฝงของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต มีที่มาคือ ตัว ว. เป็นอักษรย่อตัวแรกของชื่อคือวิภาวดี, ตัว ณ (ณะ) แปลว่า แห่ง, คำว่า ประมวญ คือ ชื่อถนนที่บ้านของท่าน (วังประมวญ) ตั้งอยู่, คำว่า มารค หรือ มรคา คือ ถนนในภาษาแขก ดังนั้น ว.ณ ประมวญมารค ก็คือ ว.แห่งถนนประมวญ นั่นเอง

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต (20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2463 -16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2520) หรือพระนามเดิม หม่อมเจ้าวิภาวดีรังสิต (ราชสกุลเดิม รัชนี) เจ้าชายนามปากกา ว. ณ ประมวญมารค ทรงเป็นพระธิดาในพระราชวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ หรือ น.ม.ส. การที่ทรงได้ใกล้ชิดกับเสด็จพ่อ ผู้ทรงเป็นกวีเอกทำให้สนพระทัยที่จะนิพนธ์ขึ้นเองบ้างตั้งแต่พระชันษาเพียง 14 ปี ต่อมา มีผลงานประพันธ์ที่สร้างชื่อเสียงจากเรื่อง *ปริศนา เจ้าสาวของอาานนท์ รัตนาวดี* ฯลฯ หลังสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับการสถาปนาเป็น พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต ต่อมามีการนำพระนามไปเปลี่ยนชื่อ “ถนนซูเปอร์ไฮเวย์” เป็น “ถนนวิภาวดีรังสิต”

คนตัวจิ๋ว

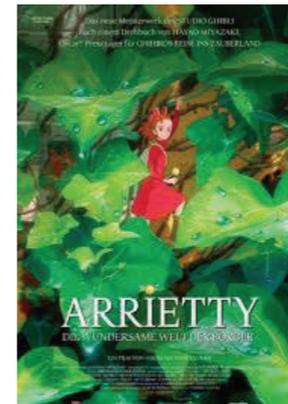
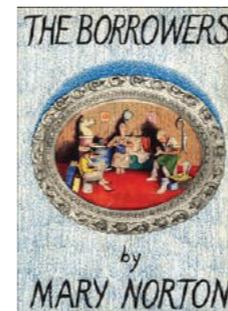
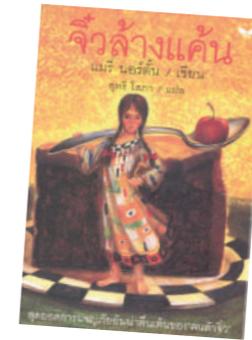
คุณเคยรู้สึกไหมว่า ทำไมข้าวของเล็กๆ ในบ้านถึงได้หายบ่อยนัก และถ้าหากว่านั่นไม่ใช่ความสะเพร่าของคุณ แต่เป็นเพราะคุณไม่ได้อาศัยอยู่ตามลำพังในบ้านของตัวเองแล้วละก็ คุณจะรู้สึกเช่นไร 'คนตัวจิ๋ว' (The Borrowers) จะเปิดเผยเรื่องราวที่คุณไม่เคยรู้มาก่อน บางทีหากคุณอ่านจบแล้ว อาจจะได้โอกาสสังเกตเห็นนักยืมยืมตัวจิ๋วในบ้านของตัวเองก็เป็นได้

“ แอเรียตตีตอบแทนเด็กชายที่เอาของมีค่ามาให้โดยอ่านหนังสือให้เขาฟังทุกบ่าย บนสนามหญ้าชั้นยาวใกล้ต้นเซอร์รี เซาลงนอน เอลง เธอยืนฟังบ่าของเขา คอยบอกเขาว่าเมื่อไหร่ต้องพลิกหน้ากระดาษ ”

เรื่องราวการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นของ 'คนตัวจิ๋ว' คนตัวเล็กที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้ เช่นเดียวกับมนุษย์และสัตว์โลกทั่วไป แต่ด้วยความที่เป็นเผ่าพันธุ์ที่มีขนาดร่างกายเล็กเพียง 3 - 4 นิ้วเท่านั้น คนตัวจิ๋วจึงต้องอาศัยอยู่โดยการหลบซ่อนจากการพบเห็นของมนุษย์ตัวโตๆ อย่างพวกเรา พวกเขาเรียกตัวเองว่า 'พวกหีบยืม' ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยการแอบออกมาหีบยืมเอาข้าวของ เครื่องใช้ และอาหารจากบ้านของมนุษย์ตัวโต แต่คนส่วนใหญ่ไม่เคยมีใครได้เห็นพวกหีบยืม เพราะมันอันตรายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะปรากฏตัวให้เราเห็น

นอกจากเรื่องราวการผจญภัยอันน่าตื่นเต้นของมนุษย์ย่อส่วนแล้ว แมรี นอร์ตัน ผู้เขียนยังได้บรรยายภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนตัวจิ๋วได้อย่างละเอียด รวมถึงตีแผ่ความชั่วร้ายของมนุษย์บางจำพวกได้อย่างถึงแก่นซึ่งจะทำให้เข้าใจสัจธรรมที่ว่า บางครั้ง ความเห็นแก่ตัวทำให้คนเราทำได้ทุกอย่าง โดยไม่คำนึงถึงมนุษยธรรม หรือความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเลย การแสดงภาพชีวิตของคนตัวจิ๋วที่แม้จะตัวเล็ก แต่ก็มีหัวใจเช่นเดียวกับคนอื่น แม้จะดำเนินชีวิตอยู่อย่างหลบซ่อนแต่พวกเขาก็พอใจในวิถีชีวิตที่เป็นไป พวกเขาเป็นเสมือนภาพจำลองของมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ในสังคมที่ถูกคุกคามจากคนที่ตัวใหญ่กว่า และถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ที่มีโอกาสมากกว่า

ภาพจาก disney.wikia.com

แมรี นอร์ตัน (Mary Norton) หรือแคทเทอลีน แมรี เพียร์สัน (Kathleen Mary Pearson) เกิดเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1903 เป็นนักเขียนชาวอังกฤษ มีผลงานเรื่องแรกในปี ค.ศ. 1943 ชื่อ "ปุ่มเตี้ยง" ซึ่งต่อมาใช้ชื่อว่า "ปุ่มเตี้ยงวิเศษ" เธอเขียนเรื่อง "คนตัวจิ๋ว" ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1952 ทำให้มีชื่อเสียงระดับแนวหน้าของนักเขียนเรื่องสำหรับเด็กในช่วงหลังสงครามซึ่งถือเป็นยุคเฟื่องฟูของเรื่องแนวจินตนาการเหนือจริง เธอเสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1992 ขณะอายุได้ 89 ปี

แมรี นอร์ตัน เขียนเรื่องนี้ด้วการใช้จินตนาการลึกซึ้ง พิสดาร จนทำให้เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปไม่ได้ดูเหมือนกับเป็นไปได้ในความคิดของผู้อ่าน กลายเป็นหนังสือชุด มีทั้งหมด 5 เล่ม คือ คนตัวจิ๋ว จิ๋วชาวทุ่ง จิ๋วลอยน้ำ จิ๋วลอยฟ้า และ จิ๋วล้างแค้น ได้รับรางวัลเหรียญคาร์เนกีซึ่งเป็นรางวัลวรรณกรรมเยาวชนของอังกฤษจากสมาคมห้องสมุดอังกฤษในปี ค.ศ. 1952 และในปี ค.ศ. 2007 ในวาระครบรอบปีที่ 70 ของรางวัลเหรียญคาร์เนกี ได้รับคัดเลือกให้เป็น 1 ใน 10 เล่มวรรณกรรมเยาวชนที่สำคัญที่สุดในรอบ 70 ปี นอกจากนี้ ยังเคยสร้างเป็นภาพยนตร์และภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ แอสมสตูดิโอจิบลิแห่งญี่ปุ่นยังนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์การ์ตูนในชื่อ *The Borrower Arrietty* หรือ *Karigurashi no Arrietty* เข้าฉายในญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 2010 ได้รับกระแสตอบรับอย่างท่วมท้น ทำรายได้รวมเฉพาะในญี่ปุ่นกว่า 8,900 ล้านบาท จนขึ้นแท่นเป็นหนังที่ทำรายได้สูงสุดประจำปี ค.ศ. 2010 อีกต่างหาก

The Borrower Arrietty สตูดิโอจิบลิ

ข่าน้อย กลางทุ่งนา

“ข่าน้อยครีกครั้นยิ่งนัก...
คนบ้านอื่นทราบข่าวเพียงว่า
เป็นข่านของเด็กสามคนกับคน
หนุ่มอีกคน กลางคืนมีห้วงมัน
ข้าว...หุงหรือต้มให้กิน
พวกเขาได้มาเยี่ยมเยียนนั่ง
พูดคุยพร้อมนำข้าวของมาฝาก
บางครั้งมีกล้วย ข้าวสาร
มะพร้าว ไม้พิน บางคนเอา
หมอนกับผ้าห่มมาฝากไว้
เด็ก ๆ เริ่มสนุก พวกเขาต้อนรับ
คนมาเยือนอย่างรักใคร่
พูดจาทักทายอย่างยิ้มแย้ม”

เรื่องราวความสัมพันธ์ของ
เด็กชาย 3 คน คือ เฒ่น ซอบ บ่าว
และพี่ยุทธ ชายหนุ่มอีกคน เฒ่นเป็น
เด็กห่วยเล่น ไม่เห็นความจำเป็นใน
การเรียนหนังสือ ซอบเป็นเด็กดี
มีฐานะพอสมควร บ่าวเป็นเด็กที่
ยากจนที่สุดในกลุ่ม อยากเรียนแต่
ไม่มีเงิน ทั้งสามได้เรียนรู้และเติบโต
โดยมีพี่ยุทธคอยให้คำแนะนำ ความ
ผูกพันของทั้งสี่คนเกิดขึ้นใน
ข่าน้อยกลางทุ่งนาหลังหนึ่ง

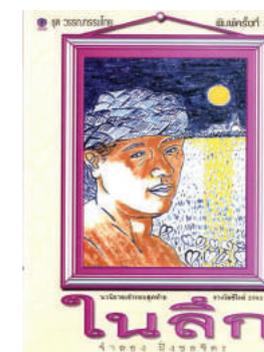
“ข่าน้อย” คือ กระท่อมเล็ก ๆ ในนาทาง
ภาคใต้ หากเป็นภาคเหนือจะเรียกว่า “ห้านนา”
หรือภาคอีสานจะเรียกว่า “เถียงนา” นั่นเอง
จากแรงบันดาลใจตอนกลับจากกรุงเทพฯ
ไปอยู่บ้านเกิดราวปี พ.ศ. 2520 ของจำลอง
ฝิ่งชลจิตร ผู้เขียน เขามีโอกาสลงทุ่งหาปลา
ได้ร่วมหาปลากับเด็ก ๆ และคนในหมู่บ้าน จึง
อยากเขียนนิยายเอาไว้ โดยมีฉากคือท้องทุ่ง
ที่บ้านเกิดในจังหวัดนครศรีธรรมราช และ
บรรยากาศภายในหมู่บ้าน

จำลองเล่าว่า “ข่าน้อยเรื่องนี้เกิดในทุ่งลิก
ตอนน้ำท่วม ชาวบ้านที่บ้านอยู่ไกลนาจะไปปลูก
ข่าน้ำ กั้นจากรอบเป็นกระท่อมเล็ก ๆ เอาเครื่อง
ครัวมาต้มแกง นอนค้าง เวลาเก็บข้าวก็เอาไว้บน
ข่าน้ำ หนีฝนตก มีเวลาก็เอาเลี้ยงข้าวที่เก็บแล้วใส่
เรือต่อกลับบ้าน การอยู่ข่าน้ำ ทำให้ส่วนหนึ่งได้หา
ปลาเป็นอาชีพเสริม และเผื่อนก เผื่อนาข้าวไปด้วย
ตั้งแต่ข้าวเริ่มจะสุกจนเก็บเกี่ยวเสร็จ กลางคืนใน
ท้องทุ่งจะมีคนออกมาหาปลากันมาก บางคนไม่
อยากกลับบ้าน หรือบ้านอยู่ไกลก็อาศัยข่าน้ำของ
คนอื่น หรือของตัวเอง เสาข่าน้ำทำด้วยโคนไม้ไผ่
แก่เติมที่ ปลูก มุงจาก นอนได้ 4 - 5 คน”

ข่าน้อยกลางทุ่งนา เป็นวรรณกรรม
เยาวชนที่แสดงภาพชีวิตของเด็ก ๆ ในชนบทภาค
ใต้อย่างชัดเจน มีวิธีการเล่าเรื่องสมจริง โดย
เฉพาะการบรรยายฉากและตัวละคร ทำให้ผู้อ่าน
เห็นภาพตามจนเหมือนไปนั่งอยู่กลางทุ่งนา เต็มไป
ด้วยบรรยากาศของชนบท ดึงดูดไปกับความอุดม
สมบูรณ์ของธรรมชาติ และวิถีแห่งท้องทุ่ง ทั้งยัง
ได้สอดแทรกเรื่องราวให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ถึงความ
มีน้ำใจ การยืนหยัดในความดีงาม และเติบโตเป็น
ผู้ใหญ่ที่ดี ทำให้พวกเขาเข้าใจชีวิต และเห็นถึงความ
สำคัญของการศึกษา

พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2524 โดยสำนัก
พิมพ์ต้นหมาก ได้รับรางวัลหนังสือดีเด่นสำหรับเยาวชน
จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน
เยาวชนแห่งชาติ (สยช.) สำนักนายกรัฐมนตรี ปี พ.ศ.
2524 และรางวัลดีเด่นประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน
ก่อนวัยรุ่น จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ใน
งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2524

หลังจากข่าน้อยกลางทุ่งนา จำลองได้เขียน
ตอนต่อมา ซึ่งเป็นเสมือนภาค 2 โดยใช้ฉากท้องทุ่ง
เดียวกัน เกิดเป็นเรื่อง “ในลิก” แต่แตกต่างกันตรงที่
เรื่องนี้ไม่ใช่วรรณกรรมเยาวชนแต่เป็นนวนิยาย จัดพิมพ์
โดยแพรวสำนักพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2542 และเข้ารอบ
สุดท้ายรางวัลซีไรต์ในปีเดียวกัน

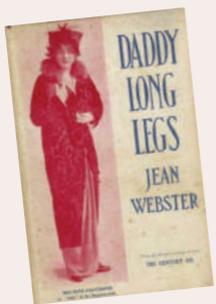
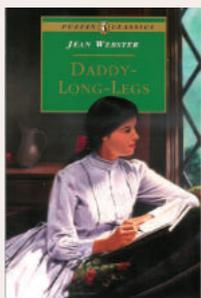
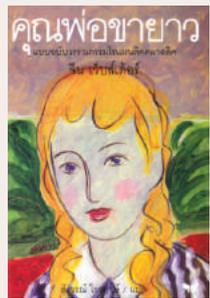

จำลอง ฝิ่งชลจิตร หรือเจ้าของฉายา “ลอง เรื่องสั้น” เกิดเมื่อวันที่ 2
มีนาคม พ.ศ. 2497 เป็นชาวนครศรีธรรมราช เรียนจบชั้น ม.ศ.5 ที่โรงเรียนกัลยาณีศรี
ธรรมราช จากนั้นเข้าศึกษาต่อคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ก่อนจะลาออก
ไปเป็นครู เป็นพนักงานโรงแรม ทำหนังสือ และเป็นนักเขียนอิสระ เขียนเรื่องสั้นเรื่อง
แรกที่ได้รับการตีพิมพ์ ชื่อ “และนี่ก็คือชีวิต” เมื่อปี พ.ศ. 2521 และมีผลงานอย่างต่อเนื่อง

เขาได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี พ.ศ. 2553 ผลงานอื่น ๆ ของเขา อาทิ รวม
เรื่องสั้น “เมืองน่าอยู่” “ลิกอร์ พวกเขาเปลี่ยนไป” “เรื่องบางเรื่องเหมาะที่จะเป็นเรื่อง
จริงมากกว่า” “ผมกับผมอีกคน (ข้ามให้พันหุบเหวแห่งความเกลียดชัง)” นวนิยาย อาทิ
“ในลิก” “ลิตธาเศรฐฐี” ฯลฯ

ภาพจากสมาคมผู้เขียนแห่งประเทศไทย

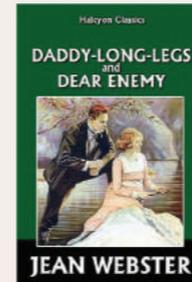
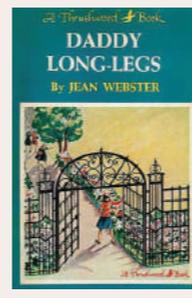

“ ความสนุกเพลิดเพลินนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น มากใช้ไหมคะ แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ก็ให้คุณค่ามหาศาล ดิฉันได้พบเคล็ดลับ ของความสุขแล้วค่ะ คือเราจะต้องอยู่กับ ชีวิตในปัจจุบัน อย่าคร่ำครวญถึงเรื่องราวในอดีต อย่าวาดภาพอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ต้อง พยายามไขว่คว้าหาความสุขในทุกขณะ ดิฉัน ชื่นชมกับทุกวินาทีที่เป็นสุข จะต้องพยายาม มีสติในยามที่รู้ว่า ตัวเองมีความสุข ”

คุณพ่อขายาว

คุณพ่อขายาว เป็นเรื่องราวอบอุ่นละมุนหัวใจ ของตัวละครที่ชื่อ จูดี หรือ เจอรูซา แอ็บบอท ในรูปแบบ จดหมายพร้อมภาพประกอบน่ารัก ซึ่งเธอเขียนถึง ผู้อุปการะที่ไม่ประสงค์จะออกนามและไม่เผยตัว เธอ เรียกเขาว่า “คุณพ่อขายาว” เพราะเคยเห็นเขาแวบหนึ่ง ด้านหลังว่าเป็นคนขายาว (คำว่า คุณพ่อขายาว หรือ *Daddy-Long-Legs* เป็นชื่อของแมงมุมชนิดหนึ่งที่มีขา ยาวแก้งก้าง) เนื่องจากผู้อุปการะเห็นศักยภาพของเธอ ว่าจะจะเป็นนักเขียนที่ดีได้ จึงอยากส่งเสริมให้เธอได้เรียน มหาวิทยาลัยโดยมีเงื่อนไขให้เธอเขียนจดหมายหาเขา รายงานความก้าวหน้าและเล่าเรื่องราวในชีวิตประจำวัน เหมือนที่เด็กทั่วไปเขียนถึงพ่อแม่ เพื่อเป็นทางหนึ่งที่จูดี จะได้พัฒนาการเขียน จูดีเขียนจดหมายถึงผู้อุปการะไม่ เคยขาด เธอเล่าเรื่องราวทั้งการเรียนและความเป็นอยู่ได้ อย่างสนุกสนาน มีเสน่ห์น่ารื่นรมย์ เป็นไปตามธรรมชาติ และแฝงอารมณ์ขัน

วรรณกรรมเล่มนี้ ในแง่หนึ่งอาจเป็นนิยาย รักโรแมนติก สร้างจินตนาการให้กับเด็กสาวหลายคน แต่ในอีกด้านก็เป็นหนังสือที่มีพลัง สร้างแรงบันดาลใจให้กับเด็กหนุ่มสาว เป็นเสมือนเพื่อนดีๆ จริงใจที่คอยเคียงข้างหนุ่มสาววัยที่กำลังจะเข้าศึกษา ต่อในมหาวิทยาลัย แม้ยุคสมัยที่ผู้เขียนได้เขียน หนังสือเล่มนี้กับยุคปัจจุบันจะห่างกันเกินร้อยปีก็ตาม แต่หลายๆ สิ่งที่ดีต้องเผชิญเป็นสิ่งที่แทบไม่ต่างกับ สิ่งที่เด็กมหาวิทยาลัยสมัยนี้ต้องพบเจอเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวเข้ากับการเรียนที่ยากขึ้น การเข้า สังคม การปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ หรือกระทั่งเรื่อง รวบรวมความรัก การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ สิ่งที่ดีคิด และกระทำหลายสิ่งเป็นเรื่องน่าชื่นชม และเอาเป็น แบบอย่าง นอกจากนี้หัวใจที่รักการเขียนและการอ่าน ของเธอ จะพาผู้อ่านไปรู้จักวรรณกรรมคลาสสิก ของโลกอีกหลายเล่ม ที่เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ต้องอยากไปตามหาหนังสือดีเหล่านั้นมาอ่านต่อเป็น แน่ ด้วยคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ทำให้ได้รับเลือกเป็น หนังสือประกอบการเรียนวรรณกรรมร่วมสมัยใน สถาบันการศึกษานับร้อยแห่งทั่วโลก

คุณพ่อขายาว ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสาร *Ladies' Home Journal* ต่อมา เมื่อเดือนตุลาคมปี ค.ศ. 1912 ก็ได้ตีพิมพ์เป็นเล่ม หนังสือเล่มนี้จึงมีอายุเกินร้อยปีแล้ว สำหรับฉบับภาษาไทย สวรรค์ ไกรฤกษ์ เป็นผู้แปลให้อ่านทั้ง *คุณพ่อขายาว (Daddy-Long-Legs)* และ *คู่อริที่รัก (Dear Enemy)* ซึ่งเป็นหนังสือภาคต่อ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ ฟ้าสีดอ

ในสมัยการพิมพ์ครั้งแรก ๆ นิยายรักในรูปแบบจดหมาย สำหรับวงการ วรรณกรรมนั้นถือเป็นเรื่องแปลกที่ไม่เหมือนใคร เป็นเสน่ห์ที่ตรึงนักอ่านให้ติดตามอ่าน เรื่องนี้ และทำให้ได้รับกระแสตอบรับจากผู้อ่านอย่างท่วมท้น ได้รับการพิมพ์ซ้ำนับครั้ง ไม่ถ้วน และแปลเป็นภาษาต่างประเทศกว่า 18 ภาษา

ภาพจาก www.britannica.com
Credit: George Grantham Bain Collection/Library of Congress, Wash- ington, D.C. (Digital File Number: LC-DIG-ggbain-18619)

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ **จิน เว็สเตอร์ (Jean Webster)** ซึ่งเป็นนามปากกาของ **อลิซ เจน แชนด์เลอร์ เว็สเตอร์ (Alice Jane Chandler Webster)** (ค.ศ. 1876 - ค.ศ. 1916) ชาวอเมริกัน เธอเกิดและใช้ชีวิต ส่วนใหญ่ในนิวยอร์ก เติบโตมากับบรรยากาศของการ เขียนการอ่าน โดยแม่ของเธอเป็นหลานสาวของนักเขียน ชื่อดัง มาร์ค ทเวน และพ่อของเธอเป็นผู้จัดการสำนัก พิมพ์ *Charles L. Webster Publishing* ซึ่งตีพิมพ์งาน ของมาร์ค ทเวน หลายเล่ม เจนสนใจการเขียนและศิลปะ เธอได้เรียนการวาดภาพฟุกันจิน (ดังจะเห็นได้จากภาพ ประกอบน่ารักไม่เหมือนใครในหนังสือคุณพ่อขายาว) เจน เริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่ยังเป็นนักเรียน โดยเขียนเรื่องลงใน วารสารของโรงเรียน และขณะที่เรียนปริญญาตรีในสาขา วิชาภาษาอังกฤษและเศรษฐศาสตร์ ที่วิทยาลัยวอชิงตัน เธอสนใจทำงานอาสาเพื่อสังคมเป็นอย่างมากโดยเฉพาะ การช่วยเหลือเด็กที่ขาดโอกาสและเด็กพิการและขาดแคลน ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้เธอเขียนเรื่อง *คุณพ่อขายาว* ในปี ค.ศ. 1912 และหลังจากที่หนังสือเล่มนี้โด่งดังเป็นที่ รู้จักในหมู่นักอ่าน เธอก็ได้เขียนเรื่องคุณพ่อขายาวในรูป

แบบทละคร เปิดแสดงที่โรงละคร โกเอตี้ ในนิวยอร์ก ปี ค.ศ. 1914 และเดินทางไปแสดงทั่วยุทธอเมริกา ทำให้ทั้งหนังสือและบทละครเรื่องคุณพ่อขายาวเป็นที่รู้จัก ในวงกว้างโดยเฉพาะในด้านการกุศล โดยมีการจัดทำ ตุ๊กตาคุณพ่อขายาวจำหน่ายให้กับผู้สนใจ ทหารายได้ ช่วยเหลือเด็กกำพร้าและครอบครัวผู้ยากไร้

ในปี ค.ศ. 1916 เจนเสียชีวิตจากการคลอด ลูกด้วยวัยที่ยังไม่ถึง 40 ปี เธอฝากผลงานไว้ 8 เล่ม *คุณพ่อขายาว* นับเป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จที่สุด ถูกนำไปสร้างเป็นละครเวทีและภาพยนตร์มากมายทั้ง ในอเมริกา เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น เกาหลี อินเดีย จีน แม้หนังสือเล่มนี้ จะจัดอยู่ในกลุ่มผู้อ่าน *young adult literature* หรือผู้อ่านอายุ 12-18 ปีตาม คำจำกัดความของ *The Young Adult Library Services* ซึ่งอยู่ภายใต้สมาคมห้องสมุดอเมริกัน (ALA : American Library Association) แต่ก็เป็นหนังสือ ที่มีคุณค่า ทั้งในแง่ความงดงามด้านวรรณกรรม และ สร้างแรงบันดาลใจ สะท้อนความดิ้นรน การถือกุศล สังคม แฝงอารมณ์ขัน สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย

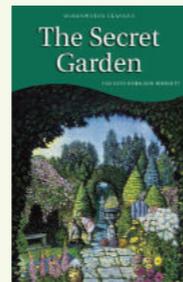
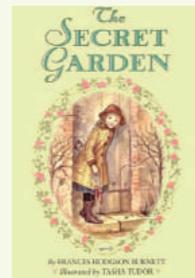
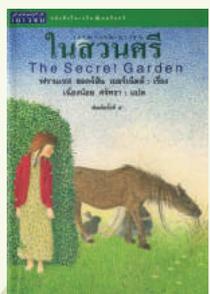

“

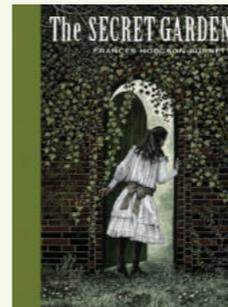
ฉันจะไม่ใช้เด็กที่นอนรอ
ความตายอีกแล้ว
ฉันจะอยู่จนเติบโตขึ้น
เป็นผู้ใหญ่ จะได้พบสิ่งใหม่
ที่น่าสนใจอีกนับพันนับหมื่น
จะารู้เรื่องผู้คน
เรื่องสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ออกงามเติบโตได้...

”

ในสวนลับ (ในสวนศรี)

ในสวนลับ (*The Secret Garden*) ผูกโยง เรื่องราวของเด็กสามคน ที่มาพบกันด้วยความบังเอิญ และความลับของสวน ๆ หนึ่งที่ถูกปิดประตูลานานนับสิบปี “มารี” เด็กหญิงวัยสิบขวบซึ่งเจ้าอารมณ์และเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ เธอสูญเสียพ่อและแม่ไปเมื่อครั้งเกิด อหิวาตกโรคระบาดอย่างรุนแรงในประเทศอินเดียที่คุณพ่อของเธอย้ายไปทำงานของรัฐบาลอังกฤษ เธอต้องถูกส่งตัวมาอาศัยอยู่กับลุงที่ประเทศอังกฤษ ด้วยความเป็นเด็กที่ค่อนข้างขวางโลกทำให้มารีออกจะรู้สึกเหงาและแปลกแยก แต่เมื่อเธอได้ค้นพบสวนลับแห่งหนึ่งเข้า เธอก็รู้ว่าได้พบที่ที่เธอจะสามารถปลดปล่อยอารมณ์อันซึ่งเคียดไม่ได้ตั้งใจของตนเองได้ ส่วน “คอลลิน” เด็กท้องทุ่งมัวร์ ที่เกิดมาพร้อม ๆ กับแสงแดดแห่งท้องทุ่ง ผู้เป็นมิตรกับสัตว์ต่าง ๆ และ “คอร์ลิน” ลูกพี่ลูกน้องของมารี เด็กชายทายาทเจ้าของคฤหาสน์ที่ถูกตามใจและถูกทำให้รู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ ชี้โรค และคิดว่าตัวเองเป็นง่อย เดินไม่ได้ จึงเอาแต่นอนอยู่กับที่ จุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นจากเจ้านกروبบิน (*European Robin*) ตัวน้อย ที่นำพาเด็ก ๆ ไปสู่กุญแจแห่งสวนลับที่ถูกปิดตายพร้อมปริศนาสวนลับที่เต็มไปด้วยกุหลาบและพรรณไม้นานากำลังรอการกลับมาของเด็ก ๆ ที่จะช่วยกันปลุกสวนนี้ให้พลิกฟื้นกลับเป็นสวนแห่งความรักขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

Illustrations by Scott McKowen

หนังสือ “*The Secret Garden*” ตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นตอน ๆ ในนิตยสาร *American Magazine* ในปลายฤดูหนาว ปี ค.ศ. 1910 จากนั้นในช่วง

ฤดูร้อนปี ค.ศ. 1911 ได้พิมพ์รวมเล่มครั้งแรกในนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา และในลอนดอน อังกฤษ พร้อมกัน

ในสำนวนแปลภาษาไทย มีนักแปลอย่างน้อยสองคนที่ได้แปล *The Secret Garden* และจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มออกมาสองสำนวน ซึ่งยังคงมีการพิมพ์ซ้ำ คือสำนวนแปลของเนื่องน้อย ศรีธธา โดยใช้ชื่อหนังสือว่า “ในสวนลับ” (แต่เดิมใช้ชื่อ “ในสวนศรี”) และสำนวนแปลของ แก้วคำทิพย์ ไชย ในชื่อเรื่อง “สวนปริศนา” อีกเล่มหนึ่ง

สำหรับแวดวงการอ่านนั้น หนังสือเล่มนี้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนังสือดีที่เด็กควรได้อ่านกันทั่วโลก เช่น ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 2003 *BBC's Big Read best-loved novel of all time* คัดเลือก 100 เล่มที่ควรอ่าน *The Secret Garden* ได้รับการเลือกในลำดับที่ 51 สำหรับในประเทศสหรัฐอเมริกา หนังสือเล่มนี้นับเป็นหนังสือดีใน 100 เล่มที่คุณครูแนะนำว่าเด็กควรอ่าน

นอกจากได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ทั่วโลกแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังสร้างแรงบันดาลใจให้คนทำภาพยนตร์ ละครทีวี และละครเวทีอีกมากมายและอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1919 มีการทำเป็นภาพยนตร์เป็นครั้งแรก ต่อมาในปี ค.ศ. 1949 และ ค.ศ. 1987 ภาพยนตร์เรื่อง *The Secret Garden* ก็ได้รับการสร้างอีกครั้งและอีกครั้ง

ขณะที่ปี ค.ศ. 1952 มีการดัดแปลงบทจากในหนังสือเป็นละครทีวีฉายอย่างต่อเนื่อง 8 ตอนที *BBC* เช่นเดียวกับปี ค.ศ. 1960 และ ปี ค.ศ. 1975 ดัดแปลงเป็นบทละครทีวี 7 ตอน ฉายอีกครั้งพร้อมออกเป็นดีวีดีให้ได้หาชมกันด้วย

ในประเทศญี่ปุ่นหนังสือเล่มนี้เป็นที่ชื่นชอบของนักอ่านมาก นอกจากจะมีการแปลเป็นหนังสือแล้ว ยังมีการทำภาพยนตร์แอนิเมชันในช่วงปี ค.ศ. 1991 - 1992 ภายใต้ชื่อเรื่อง *Anime Himitsu no Hanazono*

ภาพจาก en.wikipedia.org

สิ่งต่าง ๆ ที่นักเขียนได้บรรยายไว้ นั้น ไม่ได้มาจากการจินตนาการโดยขาดพื้นฐานความจริงเลย เพราะเมื่อได้อ่านประวัติของ “**ฟรานเซส ฮอดจสัน เบอร์เนตต์**” (*Frances Hodgson Burnett*) (4 พฤศจิกายน ค.ศ. 1849 – 29 ตุลาคม ค.ศ. 1924) เราจะพบว่าช่วงชีวิตอันพลิกผันของเธอมีส่วนสำคัญที่ทำให้เธอสามารถผลิตผลงานดี ๆ ออกมามากมาย และผลงานโดดเด่นที่สร้างชื่อเสียงให้กับฟรานเซสในแง่มุมมองหนังสือสำหรับเด็กก็คือ *Little Lord Fauntleroy* (ลอร์ดน้อยฟอนเติ้ลรอย), *A Little Princess* (เจ้าหญิงน้อย) และ *The Secret Garden* ซึ่งเขียนในช่วงบั้นปลายของชีวิตเธอ (ค.ศ. 1910)

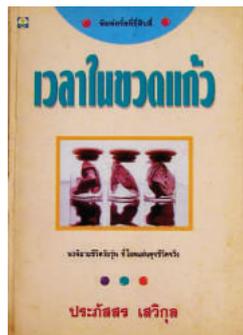
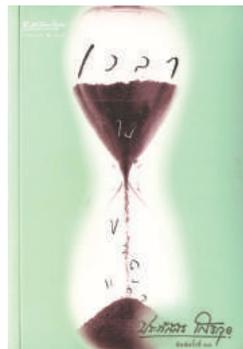
ผู้เขียนสัมผัสธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้อ่านไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่จะดื่มด่ำและรู้สึกเช่นเดียวกับเธอ และด้วยธรรมชาตินี้เอง ฟรานเซส ฮอดจสัน เบเนตต์ เคยกล่าวไว้กับเพื่อนของเธอว่า “**ธรรมชาตินำโลกอันสดใสกลับมาสู่ชีวิต และนี่คือหนึ่งในสิ่งที่ดีที่สุดในสิ่งที่ฉันได้ค้นพบ**”

เวลาในขวดแก้ว

“ ตะแบกบาน เธอเคยบอก
จะเก็บให้...สักวัน
ฉันรอคอย...ชั่วชีวิต
แต่วันนั้น...ไม่เคยมาถึง ”

หากฉันมีกล่องสักใบ ฉันจะใส่แต่ความหวัง
หากฉันมีกล่องอีกใบ ฉันจะใส่แต่ความฝัน
ที่ไม่เคยเป็นจริง กล่องนั้นคงว่างเปล่า
หากเปี่ยมด้วยความทรงจำ ที่วันนั้นมีเธออยู่...

ประภัสสร เสวิกุล ผู้เขียนได้นำปัญหาครอบครัวแตกแยก การคบเพื่อน ความรักแบบหนุ่มสาว การเมือง และการศึกษา ปัญหาของวัยรุ่นเหล่านี้มาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยาย เวลาในขวดแก้ว โดยใช้เหตุการณ์ในช่วงก่อนและหลัง 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 มาไว้ในเรื่องด้วยความตั้งใจที่จะบันทึกเหตุการณ์สำคัญหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ที่ส่งผลกระทบอย่างมากต่อการเมือง การปกครอง สังคม และเศรษฐกิจของประเทศไทย ตลอดการอ่านเรื่องนี้ นอกจากผู้อ่านจะเพลิดเพลินจนวางไม่ลงไปกับเรื่องราวเข้มข้นของเด็กหนุ่มสาวจนอาจต้องเสียน้ำตาแล้ว ยังจะได้สัมผัสความงามของศิลปะที่สอดแทรกอยู่ตลอดเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นโคลง “บางกอกแก้วกำศรวล” ของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ที่ป้อมคลั่งไคล้ บทกวีของคาลิล ยิบราน บทกวีท่อนสั้นๆ ของ วัฒน์ วรรลยางกูร เพลง “มาน ไทรย้อย” ที่ทำเอาหลายคนคงอยากหามาฟัง หรือ แม้แต่บทเพลงหลักของเรื่องอย่าง “เวลาในขวดแก้ว” ของ จิม โครซี่

เวลาในขวดแก้ว ถือเป็นนวนิยายเรื่องที่ได้โด่งดังมากที่สุดของประภัสสร เสวิกุล นอกจากเนื้อหาที่เป็นเรื่องของวัยรุ่นแล้ว ความสมจริงของตัวละครก็นับว่าเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอาการ “อิน” แม้ว่าตัวละครทั้งหมดในเรื่องจะเป็นการผสมผสานระหว่างบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงกับจินตนาการของผู้เขียน มิได้ถอดแบบมาจากคนใดคนหนึ่งก็ตาม โดยเฉพาะ “ป้อม” ซึ่งเป็นตัวละครที่สร้างขึ้นมานั้น ก็ยังมีผู้อ่านหลายคนคิดว่า “ป้อม” มีตัวตนอยู่จริง ถึงกับบอกแก่ผู้เขียนว่า เป็นเพื่อนกับป้อม และบอกว่าป้อมยังไม่ตายอีกด้วย รวมถึงร้านอาหารในเรื่องที่มีชื่อว่า “ร้านก๊วกแก๊” ซึ่งมีผู้อ่านเดาว่าเป็นร้านสีลมภัตตาคารนั้น ประภัสสรเฉลยว่า “อาหารในเรื่องมาจากร้านสีลมภัตตาคารจริง แต่สถานที่เป็นร้านอาหารเล็ก ๆ เก่า ๆ แถวสุขุมวิท ซึ่งขณะนี้เลิกกิจการไปแล้ว”

เวลาในขวดแก้ว จัดพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2528 เป็น 1 ใน 100 หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน และ 1 ใน 500 หนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาเวียดนาม ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์หลายต่อหลายครั้งและประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง โดยใน พ.ศ. 2534 ได้มีการสร้างเป็นภาพยนตร์ไทย โดย ประยูร วงศ์ชื่น ประสบความสำเร็จทั้งรายได้และคำนิยม ในปี พ.ศ. 2535 มีการสร้างเป็นละครโทรทัศน์ทางไทยทีวีสีช่อง 3 ต่อมาบริษัท อาร์เอส ได้นำเรื่องนี้มาสร้างเป็นละครอีกครั้ง ออกอากาศในปี พ.ศ. 2543 ทางช่อง 3

ภาพจาก www.ry9.com

ประภัสสร เสวิกุล เกิดเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2491 ที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาธิราช เข้ารับราชการในกระทรวงการต่างประเทศ ตั้งแต่ พ.ศ. 2512 ตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณในปี พ.ศ. 2548 ดำรงตำแหน่งอัครราชทูตที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงซันติอาโก ประเทศชิลี ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2544 - พ.ศ. 2548 และได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี พ.ศ. 2554 มีผลงานมากมาย โดยเฉพาะนวนิยาย อาทิ *อำนาจ เด็กชายมะลิวัลย์ ลอดลายมังกร หิมาลายัน ขอมมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน ลำเภาทอง จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว กรีซมะสะกา ฯลฯ*

“ ครั้งหนึ่งแม่บอกว่าคนเราก็ไม่ต่าง จากตัวละครในหนังสือที่ต้องเผชิญ กับเรื่องราวต่างๆ ในชีวิต และเมื่อ ผ่านพ้นมาได้ก็จะมี ความลุ่มลึก ในเนื้ออารมณ์เป็นคนเต็มคนมากขึ้น และมองทุกอย่างเปลี่ยนไป แม่ชอบใช้ “คำใหญ่” กับกะทิ ฟังดูดี แม่บางทีจะเข้าใจยาก แต่ ณ นาทีนี้ กะทิรู้สึกจริงๆ ว่าตัวเอง “โต” ขึ้น ”

ในปีเด็กภาพยนตร์ ความสุขของกะทิ

ความสุขของกะทิ

กะทิเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ วัย 9 ขวบ แต่สิ่งที่เธอต้องเผชิญในชีวิต เล็ก ๆ นั้นกลับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ การ ค้นพบปริศนาบางอย่างในชีวิตและ การสูญเสียแม่ผู้เป็นที่รัก ทำให้เธอ เติบโตขึ้น สามารถยอมรับและเข้าใจ โลกที่ซับซ้อนซึ่งมีอาจเปลี่ยนแปลง และก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้อย่าง เข้มแข็งด้วยความรักและกำลังใจ จากสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว

ความสุขของกะทิ หนังสือนิยายเล่มบาง ได้สร้าง ปรากฏการณ์ความสุขให้กับนักอ่านชาวไทยครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2546 ก่อนจะเป็นม้ามืดเอาชนะนิยายคู่แข่งอีกนับร้อยเล่มคว้า รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน หรือรางวัลซีไรต์ ประเภทนวนิยายมาครองในปี พ.ศ. 2549 ทำให้ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำ แล้วซ้ำเล่า อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนกับหนังสือวรรณกรรมไทย แนวนี้ เบียดนิยายรักหวานแหววและแนวแฟนตาซี ผงาดขึ้นไปติด อันดับขายดีต่อเนื่อง และสำนักพิมพ์ต่างประเทศหลายแห่งซื้อลิขสิทธิ์ ไปถ่ายทอดเป็นภาษาของตนเอง เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เยอรมนี ญี่ปุ่น และสเปน นอกจากนี้ยังได้รับการสร้างเป็น ภาพยนตร์ออกฉายในปี พ.ศ. 2552 อีกด้วย

ความสุขของกะทิ นับเป็นงานเขียนเรื่องแรกของกามพรอด เวชชาชีวะ นักแปลฝีมือคุณภาพ ซึ่งอยากจะลองหันมาสร้างงานเขียนของตัวเองดูบ้าง ผู้เขียนได้เคยให้สัมภาษณ์ว่า *“อยากเขียนอะไรก็ได้ ที่ให้คนอ่านตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย และ รู้สึกอยากอ่าน โดยไม่เบื่อและไม่วางไปก่อน ก็เลย ผูกเรื่องและคิดประโยคแรกออกมาได้ว่า ‘แม่ไม่เคยสัญญาว่าจะกลับมา’ พอได้ประโยคนี้ที่เหลือเรื่องมัน ก็ค่อย ๆ ออกมา”* และตลอดเล่มเราจะพบประโยค คำพูดสะท้อนอารมณ์ลักษณะนี้ในหน้าแรกของแต่ละ บท ซึ่งความพิเศษของมันก็คือจะไม่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง กามพรอดอธิบายว่า *“ที่แรกตั้งใจให้เป็นความคิดของ กะทิ แต่ภาคหลังเป็นเสียงของแม่...คือไม่ได้ตั้งใจ อะไร นอกจากว่าอะไรที่เราไม่ได้บอกไว้ในเรื่อง และ เราอยากให้คนอ่านรู้สึกว่ามันมีอะไรมากกว่าเรื่อง ธรรมดาที่เราเล่า”*

ความสุขของกะทิ ตีพิมพ์ครั้งแรกกับ “สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน” รูปลักษณ์ภายนอกจึงดู เป็นวรรณกรรมเยาวชน แต่ความตั้งใจแรกของผู้เขียน เพียงแค่อยากเล่าเรื่อง อยากเขียน และคิดว่าถ้าเล่า ผ่านสายตาของเด็กนั้นมีเสน่ห์ และทิ้งบางอย่างไว้ให้ คนอ่านคิดเองได้ จึงเลือกที่จะใช้ตัวละครหลักเป็นเด็ก หญิงวัย 9 ขวบ อย่างไรก็ตามก็กระแสบรรยากาศจากผู้อ่าน ส่วนมากอยู่ในผู้ใหญ่ วาณิช จรุงกิจอนันต์ กล่าวถึง หนังสือเล่มนี้ว่า หนังสือเล่มนี้ผุดอย่างหนึ่งไปจัดอยู่ใน ประเภทของวรรณกรรมเยาวชน แต่ความจริงแล้วเป็น นวนิยายต่างหาก

หนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนได้จำลองภาพ บรรยากาศฉากบ้านริมคลองให้อบอุ่นด้วยวิถีชีวิตอัน รื่นรมย์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ราวกับว่าผู้เขียนเติบโต มาที่สภาพแวดล้อมเช่นนั้น แต่อันที่จริงแล้วผู้เขียน ทำงานอย่างหนักในการหาข้อมูล เพื่อให้เรื่องออกมา สมจริง นอกจากนี้ยังใช้วิธีการสมมุติตัวเองเป็นคน อ่าน เพื่อที่จะคิดให้เหนือคนอ่านอีกชั้นหนึ่ง ในการ ดำเนินเรื่องให้หักมุมชนิดที่คนอ่านคาดไม่ถึง

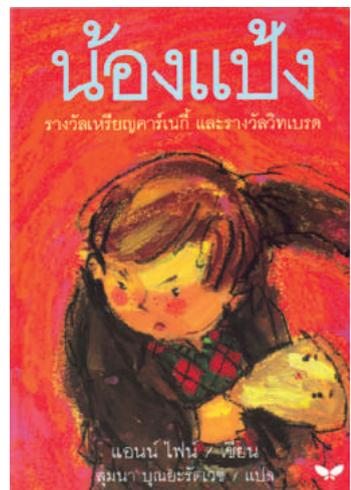
ภาพจาก www.goodreads.com

กามพรอด เวชชาชีวะ เกิดเมื่อ ปี พ.ศ. 2506 จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี จากภาควิชา ภาษาฝรั่งเศส คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ

ปี พ.ศ. 2528 และได้รับประกาศนียบัตรการแปล (อังกฤษ-ฝรั่งเศส-อิตาลี) จากโรงเรียนล่ามและ แปลของรัฐบาลเบลเยียม ณ กรุงบรัสเซลส์ เมื่อปี พ.ศ. 2530 เธอเริ่มทำงานครั้งแรกในตำแหน่งเจ้าหน้าที่แปล ของบริษัท มีเดียโฟกัส ก่อนจะเป็นเจ้าของและ บรรณาธิการนิตยสารเพื่อนใหม่ ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่น

ปัจจุบันกามพรอดอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท ซิลค์โรด พับลิเชอร์ เอเยนซี จำกัด ซึ่งเธอก่อตั้งขึ้นเพื่อให้เป็น บริษัทตัวแทนลิขสิทธิ์วรรณกรรมสำหรับนักเขียนและ สำนักพิมพ์ทั้งของไทยและต่างประเทศ เธอมีผลงาน แปลวรรณกรรมจากภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และ ภาษาอิตาลีตีพิมพ์กว่า 20 เรื่อง รวมทั้งผลงาน เขียนอีกกว่า 10 เรื่อง นวนิยายเรื่องแรก **“ความสุขของกะทิ”** ได้รับรางวัลซีไรต์ประจำปี พ.ศ. 2549 ผลงานนิยายเล่มอื่น ๆ ของเธอได้แก่ *“ความสุขของ กะทิ ตอน ตามหาพระจันทร์” “824” “เดี๋ยว” “ความสุขของกะทิ ตอน ในโลกใบเล็ก” “นิยามความรัก/โมงยาม กับความรัก” “ลมข้ามฟ้า” “เพลงนก”* ผลงานบทละคร : *“เมื่อเธอกลับมา”* ผลงานความเรียง : *“ใส่สีชีวิต”* สำหรับผลงานแปลที่เธอหลงรัก และส่งอิทธิพลต่องาน เขียนเธอมากคือ *“โหม”* จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ

เมื่อปี พ.ศ. 2542 เธอได้รับอิสริยาภรณ์ศิลปะ และอักษรศาสตร์ชั้นอัศวิน (*Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres*) จากกระทรวงวัฒนธรรม ประเทศ ฝรั่งเศส ในฐานะผู้มีผลงานด้านวรรณกรรมและเผยแพร่ วัฒนธรรมฝรั่งเศส ล่าสุดยังได้รับยกย่องเป็นนักแปล ดีเด่น “รางวัลสุรินทราชา” ประจำปี พ.ศ. 2556

น้องแป้ง

น้องแป้ง เป็นโครงการนิทรรศการทางวิทยาศาสตร์เพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก โดยการทดลองแจกถุงแป้งหนักหกปอนด์ไว้ให้นักเรียนชั้นประถมดูและอยู่ข้างกาย เสมือนเป็นเด็กอ่อนตลอดสามสัปดาห์ แล้วบันทึกปัญหาและทัศนคติในทุก ๆ วัน ทำให้ ไชมอน มาร์ติน คิดถึงพ่อที่ทิ้งเขาไปโดยไม่เคยเหลียวแล

“

เตะ---เตะ---แป้งพุ่งคว้งคว้างราวกับความปั่นป่วนในเขตอาร์คติก---ไชมอนชูแขนสองข้างอย่างมีชัย เขาจะไม่ทำผิดพลาดอย่างที่พ่อของเขาทำ ไม่หรอก เขาจะไม่ปักหลักเร็วเกินไปหลายปี จนกระทั่งต้องเลือกเอาระหว่างการใช้ชีวิตตามสบาย กับการทิ้งให้เด็กคนหนึ่งต้องเดินอ้อยอิ่งไปตามถนนวิลเบอร์ฟอร์ซทุกวัน พลังนึกพูดในใจกับพ่อที่มีตาสีฟ้าแววหัวเราะ อันเป็นภาพที่เขานึกขึ้นมาเอง เพราะพ่อจริงๆ ของเขาไม่ได้อยู่ด้วย

”

หากคุณเป็นเด็กที่ถูกพ่อทอดทิ้งตั้งแต่วัยแบเบาะ คุณจะรู้สึกอย่างไรเมื่อแม่เลี้ยงคุณมาอย่างยากลำบากเพียงลำพัง สำหรับ **ไชมอน มาร์ติน** แม้จะเป็นเด็กรูปร่างใหญ่โต ชอบเล่นชนกลิ้งแก๊งเพื่อนไปวันๆ ไม่เคยสนใจเรียน แต่หัวใจของเขากลับร่ำร้องหาพ่อตลอดเวลา ยิ่งเวลาที่เขาคงต้องกระต๊องน้องแป้งไปทุกหนแห่งแม้กระทั่งตอนซ้อมกีฬา ความยากลำบากในการดูแลน้องแป้งให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง ทำให้เขานึกถึงแม่ที่อดทนเลี้ยงดูเขาอย่างดี ความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีจึงเกิดขึ้นทุกวัน เขาเกิดรักน้องแป้งขึ้นมา เห็นใจแม่มากขึ้น ตั้งใจเรียนมากขึ้น จนครูประจำชั้นเกิดความภาคภูมิใจ แต่สุดท้าย เขาค้นพบว่า แท้จริงแล้ว น้องแป้งไม่ได้มีชีวิตอยู่จริง และพ่อก็ไม่มีวันหวนกลับมาหาเขา เขาจึงหลุดพ้นจากความคิดฟุ้งซ่านทั้งปวง เพื่อหันกลับมาสู่ความเป็นจริงของชีวิต

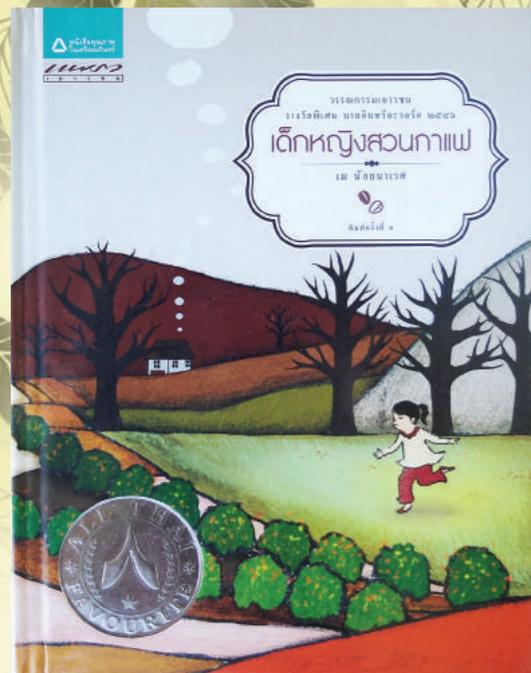

น้องแป้ง (Flour Babies) เขียนโดย **แอนน์ ไลน์** เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม 2 รางวัล คือรางวัลเหรียญคาร์เนกี และรางวัลวิทเบรด ได้รับเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาในโรงเรียนมัธยมหลายสิบประเทศทั่วโลก และเคยสร้างเป็นภาพยนตร์มาแล้ว แปลเป็นไทยโดย สุมนา บุญยะรัตเวช จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อในปี พ.ศ. 2540 เป็นหนังสือที่อ่านสนุกมีสาระและอารมณ์ขัน ให้ความรู้สึกสะเทือนใจไปพร้อมกัน เป็นการเปิดมุมมองทัศนคติในหมู่วัยรุ่น วัยเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับลูกศิษย์และความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ ลูก ผ่งด้วยข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อสังคม เพื่อให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า

ภาพจาก www.walker.co.uk

แอนน์ ไลน์ (Anne Fine) เกิดที่เมืองเลสเตอร์ ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ.1947 ทำงานครั้งแรกเป็นครู ต่อมาเป็นอาสาสมัครในองค์กรนิรโทษกรรมสากล ลาออกจากงานประจำมาเขียนหนังสืออย่างจริงจังเมื่อปี ค.ศ. 1973 ได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย เช่น รางวัลเหรียญคาร์เนกี รางวัลวิทเบรด รางวัลการ์เดียน รางวัลสมาร์ตี้ ผลงานของเธอนอกจากจะเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางแล้ว หลายต่อหลายเรื่องมีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และภาพยนตร์โทรทัศน์อีกด้วย อาทิ มาตามเต้าบัทไฟร์ (*Madame Doubtfire*) ซึ่งสร้างเป็นภาพยนตร์ เรื่อง มิสซิสเต้าบัทไฟร์ (*Mrs. Doubtfire*) ที่โด่งดังนั่นเอง

เด็กหญิงสวนกาแฟ

เรื่องราวของเด็กหญิงสองพี่น้องที่เติบโตในสวนกาแฟ เป็นลูกสาวสวนที่ได้เรียนรู้วิถีชีวิตของบรรพบุรุษ ขณะเดียวกันก็สามารถใช้ชีวิตตามยุคสมัย และตามวัยของตนเองได้อย่างเป็นธรรมชาติ เรื่องเล่าผ่านมุมมองของน้องมุกซึ่งเป็นเด็กที่เกิดกลางสวนกาแฟ มีพ่อจากแม่บ้าน ย่า และคนอื่นๆ น้องมุกโตมากับสูตรยาโบราณสารพัดสูตรของย่า ไม่ว่าจะเป็นสูตรจิ้งจกขาวห่อดินเผาไฟ บดละเอียดโปะบนกระหม่อมเพื่อรักษาขวัญ หรือเอาเศษผ้าถุงแม่จุ่มน้ำแปะไว้กลางหน้าผากเพื่อกันสะอึก และอีกสารพัดสูตรซึ่งอาจจะเคยได้ยินและไม่เคยได้ยินมาก่อน ท่ามกลางวิถีชีวิตในชนบท ความสัมพันธ์ที่อบอุ่น และเต็มไปด้วยน้ำใจของคนในหมู่บ้าน

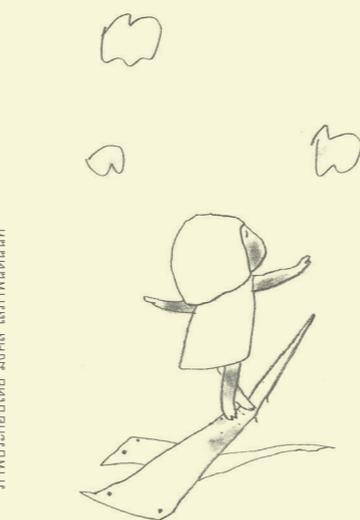

ภาพประกอบโดย มงคล โสภณพัฒน์

“บ้านสวนกาแฟของน้องมุก อยู่บนภูเขา ที่บ้านสวนกาแฟไม่มีบ้านคนโน้นคนนี้ใกล้ๆ ให้วิ่งไปวิ่งมาเหมือนบ้านย่า เพราะสวนกาแฟแต่ละสวนนั้นกว้างมาก บ้านในสวนจึงอยู่ห่างๆ แบบมองไม่เห็นกันเลยทีเดียว แต่ถึงจะอยู่ห่างแบบนี้ คนแถวสวนพ่อก็ช่วยเหลือกัน และมีน้ำใจทำโน่นทำนี่ตามแรงกันไป ไม่ได้อยู่แบบตัวใครตัวมัน”

คุณอยากลองย้อนเวลาไปในอดีตสักหน่อยไหม ?
ออกไปจากเมืองหลวง มุ่งลงไปทางภาคใต้เพื่อสัมผัสกับสวนกาแฟที่ออกดอกสีขาว หอมไปทั้งสวน ที่นั่นเด็กหญิงตัวน้อยชื่อ มุก กับพี่สาวชื่อ โม กำลังวิ่งเล่น มีพ่อแม่ ย่า น้องหมา ฟีโต และเพื่อนบ้าน ต่างใช้ชีวิตร่วมกันอย่างเอื้ออาทร ท่ามกลางอากาศบริสุทธิ์ของชนบท และวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เข้มแข็ง ก่อนจะซาบซึ้งสะเทือนใจไปกับเหตุการณ์แห่งความสูญเสีย รวบรวมอยู่ท่ามกลางพายุกระหน่ำเสียเอง

ภาพประกอบโดย มงคล โสภณพัฒน์

เด็กหญิงสวนกาแฟ เป็นวรรณกรรมเยาวชนซึ่งเม น้อยนาเวศ ผู้เขียนถ่ายทอดจากความทรงจำในวัยเด็ก ถือเป็นเรื่องแนวสมจริงที่เขียนได้สนุก น่าติดตาม โดยไม่ต้องมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์หรือแฟนตาซีใดๆ มาช่วยให้เกิดความตื่นเต้น แม้จะดำเนินเรื่องไปอย่างเรียบๆ ซ้ำๆ เช่นเดียวกับชีวิตในสวนกาแฟ แต่วิธีการเล่าเรื่อง และการบรรยายรายละเอียดที่ทำให้เห็นภาพ ทำให้ผู้อ่านต้องติดตามไปทีละบรรทัดอย่างวางไม่ลง

นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตชาวไร่ชาวนาสวนธรรมชาติ แต่เรื่องธรรมดาๆ นี้กลับมีจังหวะการดำเนินเรื่องที่ลึกลับ ทั้งการเริ่มเรื่องอย่างสนุกสนาน ดำเนินเรื่องอย่างมีชั้นเชิงในการควบคุมอารมณ์ผู้อ่าน เน้นความสับสนตื่นเต้นในฉากสำคัญ และนำไปสู่การจบเรื่องอย่างสะเทือนใจจนทั้งรอยประทับไว้ให้ผู้อ่าน สมกับที่ อัจฉรา ประดิษฐ์ กรรมการนายอินทร์อะวอร์ด ได้ให้คำจำกัดความหนังสือเล่มนี้ในหนึ่งประโยคว่า “เรื่องนี้ธรรมดา แต่ให้ครบทุกอารมณ์ ทั้งสนุกสนาน ซาบซึ้ง และสะเทือนใจ”

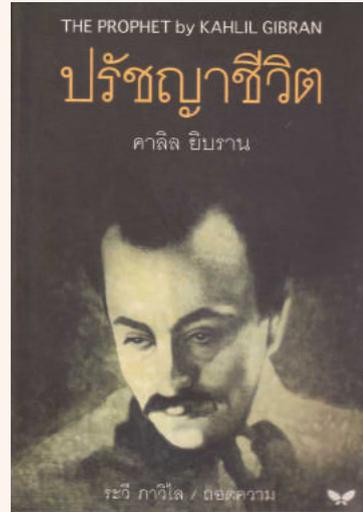
ได้รับรางวัลพิเศษนายอินทร์อะวอร์ด ประเภทวรรณกรรมเยาวชน ประจำปี พ.ศ. 2546 และได้รับการคัดเลือกจากสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (สศร.) กระทรวงวัฒนธรรม ให้แปลเป็นภาษาจีน เมื่อปี พ.ศ. 2554

รุปี น้อยนาเวศ หรือนามปากกา **เม น้อยนาเวศ** เกิดเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2521 จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากคณะการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว (อุตสาหกรรมบริการ) หลักสูตรนานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

ในสมัยที่ยังเป็นเด็ก เคยอยากที่จะเป็นผู้ประกาศข่าว อยากเป็นครู อยากเป็นนักเขียน อยากเป็นโน่นอยากเป็นนี่ตามประสาของเด็กช่างฝัน ทำสำเร็จไปแล้วหลายอย่าง ยกเว้น..เคยคิดอยากเป็นรัฐมนตรี การลากปากกาขีดเขียนเด็กหญิงสวนกาแฟตั้งแต่ต้นจนจบเป็นสิ่งหนึ่งของความภูมิใจในชีวิต

ปรัชญาชีวิต

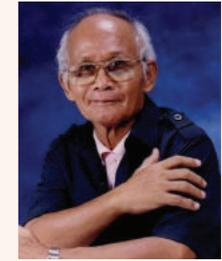
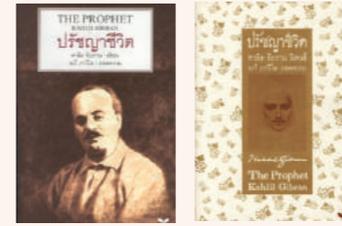

“เมื่อเพื่อนพุดเปิดดอก เธอย่อมไม่กลัว
ที่จะขัดแย้งหรือสนับสนุน และเมื่อ
เขานิ่งเงียบ ดวงใจของเธอก็มิได้
หยุดฟังสำเนียงจากดวงใจของเขา
เพราะในมิตรภาพนั้น ความนึกคิด
ความปรารถนาและความมุ่งหวัง
ทั้งหลาย ย่อมอุบัติขึ้นและร่วมรับรู้
ด้วยกันในความสงบ และด้วยความ
ปราโมทย์อันไร้คำกล่าวใด ๆ”

หลังจากที่ คาลิล ยิบราน เขียนหนังสือ
ด้วยภาษาอาราบิกมาสองเล่ม ก็ได้ตั้งใจเขียนงาน
ผ่านภาษาอังกฤษ เพื่อเผยแพร่ความเชื่อ แนวคิดของ
ตนเองออกมาจนเกิดหนังสือเรื่อง **ปรัชญาชีวิต (The Prophet)** เล่มนี้ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1923 เพราะเนื้อหา
ที่กระทบ กิเลสใจ ทำให้หนังสือเล่มนี้ได้รับการตอบ
รับอย่างดี จากยอดพิมพ์ปีแรก 2,000 เล่ม ปีต่อมา
ต้องเพิ่มยอดพิมพ์เป็นสองเท่า และเพิ่มขึ้นสองเท่าของ
ทุกปี กระทั่งปี ค.ศ. 1961 ขายได้มากถึง 111,000
เล่ม

ประวัติศาสตร์การขายหนังสือปรัชญาชีวิตที่
ขายดีอย่างถล่มทลาย มีสองช่วงเวลาด้วยกัน คือ ช่วง
ระหว่างปี ค.ศ. 1930 - ค.ศ. 1940 ที่ผู้คนเริ่มหัน
มาสนใจความคิดเชิงปรัชญา และช่วงปี ค.ศ. 1960 -
ค.ศ. 1970 ซึ่งเป็นช่วงบุปผาชน หรือยุคสมัยของฮิปปี้
ที่หนุ่มสาวอเมริกันแสวงหาความหมายของชีวิต ใน
ช่วงเวลาดังกล่าวนี้อัน ปรัชญาชีวิตสามารถขายได้มากถึง
5,000 เล่มต่อสัปดาห์เลยทีเดียว

อัลมูस्ताฟา นักปราชญ์ ผู้นำจิตวิญญาณ
ซึ่งได้มาอยู่ที่เมืองออร์ฟาเลียเป็นเวลา 12 ปี กำลังรอ
เรือซึ่งจะนำท่านกลับไปยังเกาะแห่งการเวียนว่ายตาย
เกิด ระหว่างนั้นเมื่อประชาชนชาวออร์ฟาเลียทราบข่าว
ถึงการจะจากไปของอัลมูस्ताฟา จึงพากันมาพบเพื่อ
บอกลา และลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านนามว่าอัลมิตรา
จึงได้ขอให้อัลมูस्ताฟากล่าวคำอธิบายถึงสิ่งต่าง ๆ
เพื่อให้ชาวออร์ฟาเลียได้จดจำ และเป็นเสมือนประทีป
ส่องสว่างให้กับชีวิต ท่านจึงได้กล่าวถ้อยคำถึงสิ่ง
ต่าง ๆ มากมายที่ถูกตั้งคำถามขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
ความรัก การแต่งงาน การเกิด การตาย มิตรภาพ
อาชญากรรมและทัณฑ์กรรม เวลา ความงาม ฯลฯ
หลากหลายเรื่องราวที่ครอบคลุมการใช้ชีวิตของ
มนุษย์อย่างลึกซึ้ง ซึ่งคำอธิบายของอัลมูस्ताฟา
นี้ เป็นเสมือนคัมภีร์ในการนำทาง เป็นปรัชญาที่มี
ลีลาไพเราะสวยงามดังบทกวี

อ.ระวี ภาวิไล ภาพจาก
www.manager.co.th

ปรัชญาชีวิต สร้างแรงบันดาลใจมากมายให้กับ
ผู้คนทั้งโลก คนมีชื่อเสียงทั่วโลกต่างนำถ้อยคำในหนังสือ
ไปสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ รวมถึงบทสุนทรพจน์ทางการเมือง
เมือง ดังเช่น *The Beatles*, *John F. Kennedy* และ
Indira Gandhi

สำหรับคนไทยนั้น โชคดีที่มีผู้ออกความหนังสือ
เล่มนี้ไว้ได้อย่างงดงามเป็นที่สุด นั่นเป็นเพราะการทำงาน
แปลหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากความรักและต้องการแบ่งปัน
ให้ผู้อื่นได้อ่าน อ.ระวี ภาวิไล ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่
สนใจด้านจิตวิญญาณและปรัชญาต่าง ๆ เมื่อท่านได้อ่าน
The Prophet ในช่วงปี พ.ศ. 2490 (ค.ศ. 1947) ท่าน
ได้ลอกแต่ละบทลงในสมุดเพื่อเก็บไว้อ่าน จากนั้นจึงแปล
ทีละบท ๆ ท่านเล่าว่า เสียหายที่ต้นฉบับหายไป จึงได้มีการ
แปลใหม่ในภายหลัง และได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2504

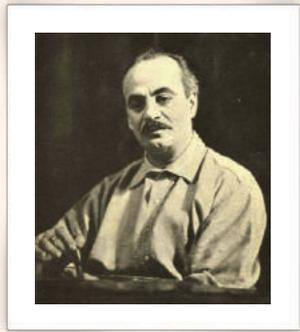
ปรัชญาชีวิตยังสร้างแรงบันดาลใจให้กับแวดวง
ศิลปะบ้านเราหลายต่อหลายแขนง เช่น หม่อมน้อย
หรือ หม่อมหลวงพันธุ์เทวนพ เทวกุล ได้เคยสร้างละคร
เวทีที่เน้นบทพูดตามเนื้อหาในหนังสือ ในช่วงปี พ.ศ.
2531 - 2533 โดยจัดแสดงที่กรุงเทพฯ เชียงใหม่ และ
ขอนแก่น นอกจากนั้น ในภาพยนตร์เรื่อง *ชั่วฟ้าดินสลาย*
ที่หม่อมน้อยกำกับ ตัวละครเอกในเรื่อง คือ ยุพดี และ
สว่างหม่อง ได้อ่านหนังสือมากมาย หนึ่งในนั้นคือ *The Prophet* (ฉบับภาษาอังกฤษ)

นอกจากนั้นบทเพลงที่ว่างของ วงพอส (*Pause*)
ยังได้แรงบันดาลใจจากบทที่ชื่อ “การแต่งงาน” ในหนังสือ
ปรัชญาชีวิตอีกด้วย

เหตุที่เล่าถึงยอดขายหนังสือให้เห็นในนี้
ก็เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่า หนังสือที่รวบรวมคำสอน
เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ของชีวิตเล่มนี้ ได้ถูกเปิด
อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า จากรุ่นสู่รุ่นมากมายอย่างต่อเนื่อง
ว่ากันว่าปรัชญาชีวิตเป็นหนังสือที่ไม่เคยขาด
หายจากแท่นพิมพ์เลยทีเดียว

จนถึงวันนี้ หนังสือ **ปรัชญาชีวิต** ได้รับความ
แปลมาแล้วถึง 50 ภาษา และขายไปมากกว่า
10 ล้านเล่ม

นักวิชาการทางด้านปรัชญาและภาษา
อาราบิก เคยให้ความเห็นว่า แม้ **คาลิล ยิบราน** จะ
เขียนหนังสือเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างดี (เพราะใช้
ชีวิตอยู่ที่อเมริกาเนิ่นนาน) แต่วิถีคิดของงานทั้งหมด
ของเขายังคงเป็นชาวอาหรับ เป็นคนเลบานอนไม่
เคยเปลี่ยนแปลง และเหตุที่หนังสือเล่มนี้ขายดีนั้น
เป็นเพราะหนังสือเล่มนี้สั้น กระทัดรัด อ่านง่าย (แต่
อาจเข้าใจไม่ถนัดนัก — กระนั้นก็ตาม มีผู้ว่าไว้ว่า
สำหรับหนังสือเล่มนี้ ยิ่งอ่านมากก็ยิ่งเข้าใจคำแต่ละ
คำมากขึ้นด้วย) และที่สำคัญคือ หนังสือปรัชญาชีวิต
เหมาะแก่การให้เป็นของขวัญในทุกโอกาส ไม่ว่าจะ
ให้คู่รัก ให้กับเพื่อน ให้ญาติผู้ใหญ่ ให้เนื่องในงาน
วันเกิด วันตาย และคำสอนของเขาข้ามพันปีจาก
ความเป็นศาสนาลัทธิใด ๆ

คาลิล ยิบราน (Kahlil Gibran) นับเป็นกวีที่ยิ่งใหญ่ของโลก รองจากเชกสเปียร์ และเล่าจื่อ เขาเกิดในปี ค.ศ. 1883 ที่เมือง Bsharri, Ottoman Empire ปัจจุบันคือประเทศเลบานอน เขาต้องออกจากบ้านเกิดเมืองนอนเนื่องด้วยปัญหาทางการเมือง โดยลี้ภัยพร้อมกับแม่และพี่น้องไปยังสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1895 ด้วยความที่แม่และพ่อเป็นผู้มีการศึกษาและแม่เป็นคนเก่งทางด้านดนตรี คาลิล ยิบราน จึงได้รับการสนับสนุนให้เรียนทางด้านศิลปะมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ในช่วงวัยหนุ่ม เขาได้เดินทางไปเรียนด้านศิลปะกับโรแบงที่ประเทศฝรั่งเศส แล้วได้กลับมาอยู่นิวเจอร์คอีกครั้ง และที่นี่เขาได้ก่อตั้งสมาคมนักเขียนชาวอาหรับ

ช่วงชีวิตของเขามีช่วงเวลาที่ลำบากอยู่หลายช่วงตอน และสุขภาพก็ไม่สู้ดี เขาได้รับการสนับสนุนทางการเงินและกำลังใจจากเพื่อนหญิงที่แม่ไม่ได้แต่งงานเป็นคู่กัน แต่ก็ดูแลกันและกันมาตลอดชีวิต เธอคือ *Mary Elizabeth Haskell* และหลังจากหนังสือ *The Prophet* ตีพิมพ์ ชีวิตเขาจึงดีขึ้นตามลำดับ

ผลงานของยิบราน มีด้วยกันทั้งหมด 17 เล่ม แบ่งเป็นภาษาอาราบิก 9 เล่ม และภาษาอังกฤษ 8 เล่ม

นอกจากงานเขียนแล้ว เขายังมีผลงานด้านภาพเขียนอีก กว่า 700 รูป ทั้งสีน้ำและลายเส้น (ดรออิ้ง)

คาลิล ยิบราน เสียชีวิตที่นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1931 ร่างของเขาถูกนำกลับมาฝังยังบ้านเกิดที่เลบานอน และจารึกบนหลุมศพของเขาที่อยู่บนภูเขาทางตอนเหนือของประเทศมีความว่า

“ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนพวกท่าน และบัดนี้กำลังยืนอยู่ถัดจากท่านไป ดังนั้นจงหลับตาลงและมองย้อนไป ท่านจะได้แลเห็นข้าพเจ้าอยู่ ณ เบื้องหน้าท่าน”

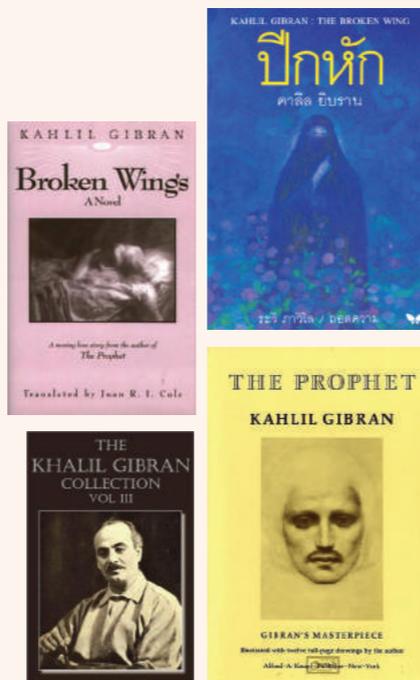

William Shakespeare

เล่าจื่อ, จาก *ไม่ทันแด่ผู้เลื่องลือฟู่โต๋*, ค.ศ. 1922 โดย อี.ที.ซี. เวอร์เนอร์

Auguste Rodin

Mariama, Gibran's sister, painted by Kahlil Gibran

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกเพื่อนเอ๋ย การที่เราจะเป็นศัตรูกัน เราเป็นคนเชื้อชาติเดียวกัน มาจากดินแดนเดียวกัน เราควรจะรักกันไว้จึงจะถูก อย่าได้เอาเรื่องเล็กน้อยมากเป็นอารมณ์เลย ยามคับขันเราจะได้ช่วยเหลือกันได้ ไม่มีคนอื่นจะหวังดีต่อพวกเราคนจีนยิ่งไปกว่าคนจีนด้วยกัน ไม่มีใครจะเข้าใจเรายิ่งไปกว่าพวกเรา ไม่มีใครจะยอมรับประเพณีของเรา มีแต่คนหัวเราะเยาะ เวลาเราเผากระดาษเงินกระดาษทอง เผาธนบัตร เผาเครื่องเรือนกระดาษ เขาหาว่าเราโง่ ประเพณีนี้ผิด แต่เขารู้ได้อย่างไรว่าประเพณีของใครถูก ของใครผิด เขาเอาอะไรมาเป็นเครื่องวัด นอกจากความคิดของเขาซึ่งจะถูกหรือผิดก็ไม่ได้”

จดหมายจากเมืองไทย

จดหมายจากเมืองไทยเป็นนวนิยายที่บอกเล่าเรื่องราวของคนจีนที่อพยพมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เนื้อเรื่องจึงสะท้อนความคิดของคนจีนอยู่ในเมืองไทย ผู้เขียนเล่าโดยใช้รูปแบบการเขียนจดหมายถึงมารดาในบ้านเกิด จากเนื้อหาในจดหมายทั้งร้อยฉบับ เราจึงได้เห็นตั้งแต่ความยากลำบากและการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด ครอบครัวและสภาพสังคมไทยในเวลานั้น

นี่เป็นจดหมาย 100 ฉบับที่ต้นสว่างอุ้ย ชายชาวจีนที่อพยพมาอยู่เมืองไทยเขียนถึงแม่ที่เมืองจีนในยุคสมัยที่มีการปิดกั้นข่าวสารเพื่อป้องกันไม่ให้คนจีนอพยพหนีตามไปอยู่ที่อื่น จดหมายทั้ง 100 ฉบับนี้จึงถูกเจ้าหน้าที่ศุลกากรเอกราบเก็บไว้ และนำติดตัวมาด้วยตอนที่ตนเองอพยพออกนอกประเทศเป็นที่มาของการตีพิมพ์เผยแพร่ทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยาย แต่ทำเอาผู้อ่านบางคนถึงกับเชื่อว่าเป็นจดหมายที่มีอยู่จริงเลยทีเดียว

สิ่งที่โดดเด่นในนวนิยายเรื่องนี้คือ การแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของพ่อค้าเล็ก ๆ ชาวจีนที่พำนักอยู่ลำพังได้อย่างละเอียด กิจกรรมประจำวัน บ้านเรือนที่พักอาศัย สายสัมพันธ์เครือญาติหรือระหว่างชาวจีนด้วยกันเอง มีชีวิตชีวา พร้อมทั้งสอดแทรกแง่มุมหลายอย่างที่แหลมคม ไม่เพียงแต่เป็นเรื่องของการดิ้นรนต่อสู้เพื่อดำรงชีพอย่างสบายเท่านั้น ในเรื่องนี่ยังมีการเล่าวิถีการแสดงความรักต่อกันของหนุ่มสาวชาวจีนในยุคสมัยนั้นซึ่งสังคมนั้นยังไม่เปิดกว้างเหมือนกับตอนนี้ ไปจนถึงการแต่งงานและสร้างครอบครัว ข้อสังเกตของสว่างอุ๋ ตัวละครหลักของเรื่องที่มีต่อสิ่งที่เขาพบเจอชวนให้ขบคิดต่อได้ เช่น การพึ่งพาโชคกลางมากกว่าการทำงานหนักของคนไทยซึ่งต่างจากชาวจีนอย่างเขา เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มักจะหาช่องทางเอาเปรียบคนต่างด้าวเช่นเขาเสมอ ทศนคติที่สะท้อนความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย รวมทั้งความรู้สึกว่าถูกดูถูกจากคนไทยด้วยวิธีการต่าง ๆ

นวนิยายเล่มนี้ พิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีสาร ช่วงปี พ.ศ. 2511 - 2512 และได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะมีเสียงวิจารณ์ว่า เป็นเรื่องที่สร้างความแตกแยกกระหว่างคนจีนกับคนไทย แต่เมื่ออ่านจบ จะพบว่า จุดหมายจากเมืองไทยช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจพื้นฐานความคิด จิตใจ วัฒนธรรมของคนจีนในเมืองไทย และคนไทย เจ้าของแผ่นดินมากขึ้น

โบตัน ผู้เขียน เป็นนามปากกาของ **สุภา สิริสิงห** ศิลปินแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก่อนหน้านั้นมีผลงานเขียนเรื่องสั้นลงในนิตยสารหลายฉบับมาก่อน ตั้งแต่ พ.ศ. 2507 เป็นต้นมา นอกจากเป็นนักเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย ยังเป็นนักแปลวรรณกรรมเยาวชน นามปากกา ปิยดา วนนันทน์ รายชื่อหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด ตะวันชิงพลบ ไม่ต้องลม ทองเนื้อเก้า เกิดแต่ลม ตราไว้ในดวงจิต นวลนางข้างเขียง ด้วยสองมือแม่ที่สร้างโลก สุดแต่ใจจะไขว่คว้า กว่าจจะรู้เตียงสา*

ต่อมาพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2513 โดยสำนักพิมพ์แพรวพิทยา ได้รับรางวัลวรรณกรรมดีเด่นจากองค์การสนธิสัญญาป้องกันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ส.ป.อ.) หรือ รางวัลซีโต้ เมื่อปี พ.ศ. 2513 ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนมัธยมปลาย ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศถึง 10 ภาษา และเป็น 1 ใน 100 เรื่องดีที่คนไทยควรอ่าน รวมทั้งเคยดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เมื่อในปี พ.ศ. 2525 ทางช่อง 7 สี แสดงโดย ปัญญา นิรันดร์กุล และลิขิต เอกมงคล

โบตัน ผู้เขียน เคยเล่าว่า “ตอนแรกผู้อ่านนึกว่าดิฉันเป็นผู้ชาย เนื่องจากตอนเขียนจดหมายจากเมืองไทย ดิฉันใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และก็เป็นผู้ชายด้วย เพราะถือว่าการเป็นนักเขียนนี้ เราไม่ได้เขียนให้หญิงหรือชายอ่าน แต่เขียนให้คนอ่านซึ่งจะเป็นเพศไหนก็ได้ และแฟนนักอ่านของดิฉันก็เป็นผู้ชายเยอะมาก อาจเป็นเพราะดิฉันเขียนเรื่องประเภทที่ชื่อเรื่องหนัก ๆ เช่น *เหยื่อ โฉด อเวจี ฯลฯ ...อย่างจดหมายจากเมืองไทย ที่แปลได้หลายภาษา ดิฉันเข้าใจเลยว่าทำไม เนื่องจากเป็นตัวแทนของความรู้สึกของคนที่อยู่พหุมาจากประเทศที่มีวัฒนธรรมเก่าแก่ ความรู้สึกของผู้คนเหล่านี้จะต่างกับเด็กรุ่นใหม่ที่เราเห็นว่าการอพยพเป็นเรื่องสนุก ไปเรียน ไปหาประสบการณ์ แต่คนอพยพเหล่านั้น เขาอพยพด้วยความจำเป็น ความรู้สึกจึงเป็นสากล ทบททุกส่วนของโลกมีการอพยพ ฉะนั้น เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาต่างประเทศแล้วเขาก็จะเข้าใจ”*

เด็กกระป๋อง

“มันเป็นเรื่องเหลวไหลที่ลูกคิดว่าลูกจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เขาไม่ได้ผลิตลูกออกมาเช่นนี้ เขาสั่งสอนและอบรมให้ลูกเป็นอย่างนี้ต่างหาก เมื่อตอนช่วงสุดท้ายของขบวนการผลิต คราวนี้คิดดีจะจัดการสั่งสอนฝึกลูกใหม่ อะไรที่ทางโรงงานสอนลูกไว้นั้นเคยชิน คิดดีจะสอนใหม่ ให้ลูกชินกับสิ่งใหม่”

จู่ ๆ คุณป้าศิลปินค่อนข้างหลุดโลกนามว่า **แบร์ตี บาร์โทลอตตี** ก็ได้รับพัสดุกองโตมาถึงบ้าน เมื่อเปิดกระป๋องออกมาดู เธอก็พบเด็กคนหนึ่งที่ได้รับการผลิตโดยโรงงานและอัดแน่นมาในกระป๋อง ซึ่งมีไว้ขายสำหรับผู้ต้องการมีลูกที่เรียบร้อยแบบสำเร็จรูป แต่ปัญหาคือเธอไม่ได้เป็นคนสั่งเด็กกระป๋องคนนี้นะ... ทว่าเมื่อได้เลี้ยงคอนราด คุณป้าบาร์โทลอตตี พบว่าชีวิตเธอเต็มไปด้วยความสุขและมีชีวิตชีวา ดังนั้นเมื่อทางโรงงานส่งจดหมายมาเตือนว่าส่งเด็กมาผิดที่และต้องการรับคืน คุณป้าและนายเอกอน พ่อบุญธรรมของคอนราด รวมถึงหนูน้อยคิตตี้-จอมแก่นเขียว เพื่อนนักเรียนและเพื่อนบ้านของคอนราดจึงช่วยกันหาวิธีที่จะไม่ต้องคืนคอนราดให้กับโรงงาน ด้วยการสั่งสอนคอนราดให้ไม่ต้องเชื่อฟังคำสั่งของโรงงาน และเรียนรู้ความซุกซนและผิดแผกไปจากเด็กกระป๋องทั่วไป ที่สุดแล้วคอนราดสามารถเปลี่ยนตัวเองได้ทันการณ์ทำให้เขาไม่ต้องตกไปอยู่ในมือของพ่อแม่ใหม่

Konradoder Das Kind aus der Konservenbchse หรือ Konrad or the Child out of the Tin หรือที่ อ่างาโอ้ตระกูล แปลไว้เป็นภาษาไทยอย่างเข้าใจง่ายและเห็นภาพคือ “เด็กกระป๋อง” นั้น พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1975 ด้วยภาษาเยอรมัน ต่อมาอีก 4 ปี คือในปี ค.ศ. 1979 หนังสือเล่มนี้ได้รับรางวัล Mildred L. Batchelder Award

ภาพจาก uk.wikipedia.org
Publishers: "Etinger"

ด้วยความลุ่มลึกในเนื้อหาที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องสนุกอ่านเพลิน ๆ แต่เมื่อพินิจวิเคราะห์ดูแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนสามารถเข้าถึงความรู้สึกของเด็ก ความซุกซนและความสนุกสนานในวัยเด็กได้อย่างน่าสนใจ การเขียนถึงพฤติกรรมเด็กเรียบร้อยในความเป็นคอนราด เด็กกระป๋องนั้น นอกจากเด็กจะอ่านได้สนุก มีแก๊กชวนขำแล้ว สิ่งที่ใหญ่ได้รับนอกเหนือจากการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังชวนให้ได้ตระหนักถึงความสดใสของวัยเยาว์มากกว่าจะยึดเหี้ยมความสำเร็จรูปแบบที่ผู้ใหญ่ต้องการไว้ในตัวเด็ก

เพราะความสนุกของเนื้อหาตั้งที่ว่านั่นเอง หนังสือเล่มนี้จึงได้มีการสร้างเป็นภาพยนตร์และออกฉายในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 (ภาษาเยอรมันตะวันตก) โดยผู้กำกับที่ชื่อ **Claudia Schröder**

Astrid Lindgren Memorial Awards

คริสทีเนอ นอสลิงเงอร์ (Christine Nöstlinger) เป็นชาวออสเตรีย เกิดที่กรุงเวียนนา ในปี ค.ศ. 1936 เธอเคยเล่าว่า ในวัยเยาว์นั้นเธอเป็นเด็กที่ดื้อรั้นและซึ่มโหม เมื่อจบชั้นไฮสคูลเลือกเรียนต่อด้านศิลปะทางด้านกราฟิกอาร์ต ที่ *The Academy of Applied Arts in Vienna* หลังจากนั้นจึงเริ่มหันมาเอาดีทางงานเขียนหนังสือ โดยหนังสือเล่มแรกของเธอเป็นหนังสือสำหรับเด็กที่เธอเขียนภาพประกอบเอง ชื่อเรื่อง *Die feuerrote Friederike* ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1970 และได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1975 (*Fieri Frederica*)

ผลงานส่วนใหญ่ของนอสลิงเงอร์นั้น เป็นงานวรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น นอกจากนี้เธอยังเขียนบทโทรทัศน์ วิทยุ และเขียนบทความให้กับหนังสือพิมพ์อีกด้วย โดยเน้นงานเกี่ยวกับเด็กเป็นสำคัญ โดยแต่ละเรื่องที่เขียนนั้น เธอให้ความสำคัญต่อประเด็นล่อแหลมต่างๆ เช่น การเหยียดผิว อาชญากรรม การโดดเดี่ยวตัวเอง เป็นต้น

นอสลิงเงอร์ เป็นหนึ่งในสามบุคคลของโลกที่ได้รับรางวัลใหญ่ทางด้านวรรณกรรมถึงสองรางวัลด้วยกัน นั่นคือรางวัล *Astrid Lindgren Memorial Awards* จาก *Swedish Arts Council* ในปี ค.ศ. 2003 ซึ่งนับเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่ในโลกรวมทั้งรางวัล *Hans Christian Andersen Medal* ในปี ค.ศ. 1984

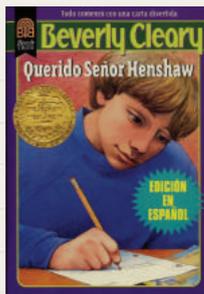
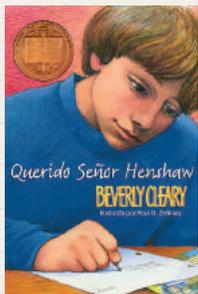
“
ผมเห็นรูปคุณที่ปกหลังหนังสือ
โตขึ้นผมอยากเป็นนักเขียนหนังสือ
มีชื่อเสียงและมีเคราอย่างคุณบ้าง
ผมส่งรูปมาให้คุณด้วย ถ่ายไว้ตั้งแต่ปี
ที่แล้ว ตอนนี้ ผมของผมยาวขึ้นแล้วนะฮะ
ในอเมริกามีเด็กอยู่เป็นล้าน ๆ คน
คุณจะได้รู้อย่างไรว่าคนไหนคือผม
ถ้าผมไม่ส่งรูปมาให้คุณดู
”

จดหมายจากเด็กชายช่างฝัน

หลังจากครูสั่งให้ทำรายงานเกี่ยวกับนักเขียน เด็กชาย ลีห์ บอทท์ส เริ่มต้นเขียนจดหมายถึงเฮนชอร์ว นักเขียนที่เขาชื่นชอบ พร้อมทั้งตั้งคำถามยาวเหยียดนั้นทำให้เด็กชายได้รับจดหมายตอบที่มีคำถามกลับมาบ้าง คำแนะนำให้หัดเขียนบันทึกทำให้เด็กชายผู้มีความฝันอยากเป็นนักเขียนเริ่มต้นหัดเขียนอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก และพัฒนาจากบันทึก (ในรูปแบบของจดหมาย) กลายเป็นงานเขียนเกี่ยวกับพ่อ แล้วส่งเข้าประกวดในที่สุด

นี่เป็นหนังสือที่เล่าเรื่องผ่านรูปแบบการเขียนจดหมายอีกเรื่องหนึ่ง แต่น่ารักชนะเลิศตรงที่เป็นจดหมายซึ่งเขียนโดยเด็กป.6 คนหนึ่งที่เขียนถึงนักเขียนคนโปรดของเขา ด้วยสำนวนยืงวนกวนไวยที่สุดอย่างของเด็กผู้ชายผู้โหยหาความรักและไม่มีเพื่อนคนหนึ่งพึงเป็นเลยทีเดียว

ภาพจาก www.beverlycleary.com

นักอ่านชาวไทยหลายคนน่าจะรู้จัก **บีเวอร์ลี เคลียร์** ผู้เขียน ผ่านวรรณกรรมเยาวชนที่มีตัวละครเด่นสุด ราโมนา นั้นทำให้มีจดหมายที่เด็ก ๆ หลายพันคนเขียนถึง เธอตลอดระยะเวลา 34 ปี และเป็นแรงบันดาลใจจนกลายเป็นหนังสือจดหมายจากเด็กชายช่างฝัน (*Dear Mr. Henshaw*) เล่มนี้

หนังสือแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ การเขียนจดหมาย (จริง ๆ) ถึงนักเขียนคนโปรดของเด็กชาย ลีห์ บอทท์ส และการเขียนบันทึกในรูปแบบของจดหมาย (หลอก ๆ) ซึ่งเด็กชายทำตามคำแนะนำของนักเขียนคนโปรด ด้วยลีลาการเขียนแบบเด็ก ทำให้อ่านง่าย ขณะเดียวกันก็เปี่ยมด้วยความรู้สึกเยี่ยงเด็กคนหนึ่งที่มีพ่อแม่แยกทางกันพึงได้รับ แต่ถึงอย่างนั้น การได้ทำตามความฝันในการเป็นนักเขียนทีละน้อย ได้เห็นพัฒนาการในการเขียนของเด็กชายพร้อม ๆ กับความภูมิอกภูมิใจที่ทำตามความฝันได้สำเร็จนั้น ช่างเต็มไปด้วยความสุข และการยอมรับเหตุผลของพ่อและแม่มากขึ้นก็ทำให้เด็กชายเติบโตขึ้นไปพร้อมกัน

หนังสือได้รับรางวัลหนังสือยอดเยี่ยมประจำปี 1983 ของวารสาร *School Library Journal* หนังสือดีเด่นประจำปี ค.ศ. 1983 ของหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ ชนะเลิศรางวัลคริสโตเฟอร์อะวอร์ด ประจำปี ค.ศ. 1983 หนังสือเกียรติยศประจำปี ค.ศ. 1984 ของนิตยสารฮอร์นบุ๊ก หนังสือรางวัล *Commonwealth Silver Medal* ประจำปี ค.ศ. 1984 และชนะเลิศรางวัลนิวเบอร์รี่ ปี ค.ศ. 1984

สำหรับฉบับภาษาไทย แปลโดย นวพร พายพัคตร์ พร้อมภาพประกอบสวยงามฝีมือ พอล โอ. เซลินสกี จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2546

บีเวอร์ลี เคลียร์ (Beverly Cleary) เกิดเมื่อวันที่ 12 เมษายน ค.ศ. 1916 ที่แมกมินนวิลล์ รัฐโอเรกอน ประเทศสหรัฐอเมริกา เธอใช้ชีวิตช่วงแรกในชุมชนเล็ก ๆ ที่ไม่มีห้องสมุด แต่แม่ของเธอซึ่งเป็นบรรณารักษ์มีส่วนอย่างมากในการหาหนังสือดี ๆ มาให้เธออ่าน หลังเรียนจบที่วิทยาลัย *Chaffey* และมหาวิทยาลัยวอร์ชิงตัน ในซีแอตเทิล เธอทำงานเป็นบรรณารักษ์ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้เขียนเรื่องสำหรับเด็ก

เธอเป็นหนึ่งในนักเขียนอเมริกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดจากวรรณกรรมสำหรับเด็ก โดยมียอดจำหน่ายหนังสือกว่า 91 ล้านเล่มทั่วโลก มีผลงานเป็นที่รู้จักกันดีอย่างเรื่อง *“เฮนรี่ ฮักกินส์”* และ *“ราโมนา คริมบี้”* มีหนังสือซึ่งได้รับการแปลเป็นภาษาไทยมากมาย อาทิ *ราโมนารักพี่ (Beezus and Ramona)* *ราโมนารักแม่ (Ramona and Her Mother)* *ราโมนารักพ่อ (Ramona and her Father)* *ราโมนากล้าหาญ (Ramona the Brave)* *ราโมนาจอมยุ่ง (Ramona the Pest)* *จินตนาการช่างฝันของเอมีลี (Emily's Runaway Imagination)* *ซ็อกส์...ลูกแมวซึ่งอน (Socks)* ฯลฯ

นางนวลกับมวลงแมวผู้สอนให้นกบิน

“ เธอเป็นนกนางนวลและต้องดำเนินชีวิตแบบนกนางนวล เธอจะบินได้ ถ้าบินได้เมื่อใด โชคดี ฉันแน่ใจว่าเธอจะมีความสุข และในตอนนี้ ความรู้สึกของเธอที่มีต่อพวกเรา และความรู้สึกของเราที่มีต่อเธอจะยิ่งทรงพลัง และงดงามยิ่งขึ้น เพราะเป็นความรักระหว่างสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันสิ้นเชิง ”

ในหนังสือน่ารักเรื่องนี้ มีทั้งลูกนกที่อยากเป็นแมว แมวที่พูดภาษามนุษย์ได้แต่สร้างทำเป็นไม่รู้ และกวีสุดเท่เพียงคนเดียวซึ่งแมวเลือกที่จะเปิดเผยความลับของมัน ทั้งหมดนี้รวมกันอยู่ในหนังสือแปลจากภาษาสเปนเล่มนี้ หลุยส์ เซปุลเอบตา ผู้เขียนเล่าวิธีการหัดบินของนกน้อยโดยแทรกปรัชญาชีวิตน่าคิดไว้อย่างแนบเนียน เป็นวรรณกรรมที่มากสาระ มีแง่คิดคมคายและน่าสนใจ อ่านได้สนุกทั้งเด็กและผู้ใหญ่ สมกับที่จั่วหัวไว้ว่าเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่เหมาะสมสำหรับผู้อ่านอายุ 8 - 88 ปี

เรื่องราวของลูกนกนางนวลที่กำลังรำคาญแม่ เพราะแม่ถูกคราบน้ำมันดิบที่รั่วจากเรือเป็อนขนจนบินไม่ได้ก่อนตาย แม่นกได้ฝากไข่ไว้กับแมวทำเรือ ชื่อ “ซอร์บาส” ซอร์บาสให้สัญญาว่าจะฝึกไข่ เลี้ยงและสอนลูกนกให้บิน ผูกแมวแห่งท่าเรือเมืองฮัมบูร์กได้ช่วยกันเลี้ยงนกน้อยที่ตั้งชื่อให้ว่า “โชคดี” จนโตพอจะหัดบิน แต่การบินไม่ใช่ธรรมชาติของแมว มวลงแมวจึงต้องหาวิธีการสอนให้นกบินจนได้รับความช่วยเหลือจากมนุษย์

หากเทียบกับวรรณกรรมเรื่องอื่นที่มีตัวละครเอกเป็นนก อย่าง โจนาทาน ลิฟวิงสตัน นางนวล ของริชาร์ด บาก และครุทน้อย ของคอปินุซ แล้ว อาจมีความเหมือนร่วมกันตรงประเด็นของการเรียนรู้และค้นหาความเป็นตัวตน ซึ่งในที่นี้คือ ความเป็นนกกางนวล และเรื่องราวที่เกี่ยวกับความพยายามบิน แต่ความแตกต่างที่ทำให้นางนวลกับมวลแมวผู้สอนให้นกบินมีความโดดเด่น ไม่เหมือนเรื่องไหนก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเหล่าแมวท่าเรือและลูกนกกางนวล ซึ่งนับว่าเป็นความรัก ความผูกพันระหว่างสิ่งมีชีวิตต่าง

สายพันธุ์ที่งดงามที่สุด ความน่ารักอีกประการหนึ่งของเรื่องนี้คือการขอความช่วยเหลือในการสอนบินจากมนุษย์ และมนุษย์ผู้ถูกเลือกคือมนุษย์ที่ถูกเรียกว่า “กวี” และเหตุผลเลือกกวีนั้น คือ เมื่อแมวอย่างซอร์บาสได้ฟังถ้อยคำไพเราะที่กวีอ่านแล้ว ทำให้มันเชื่อว่าเขาใช้คำพูดบินได้ !

กล่าวได้ว่า หลุยส์ เซปุลเบดา เป็นผู้ริเริ่มการสร้างเค้าโครงเรื่องและนำเสนอแนวคิดสำคัญที่ไม่ซ้ำแบบ เป็นนักเล่าเรื่องตัวงายที่ใช้ภาษาเรียบง่ายและชัดเจน เพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบการเขียนที่ฝืนธรรมชาติ เลี่ยงการตีความทางปรัชญาต่าง ๆ และความซับซ้อนตามรูปแบบของงานวรรณคดี ถือว่าเขาเป็นนักเขียนแห่งศตวรรษที่ 20 ผู้มีเสน่ห์อย่างยิ่งคนหนึ่ง

หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ ซึ่งพิมพ์ออกมาอย่างบ้าคลั่งหลายเวอร์ชัน ทั้งแบบปกอ่อน และปกแข็ง โดยปกแข็งมีถึง 3 ขนาด คือ เล่มเล็ก ขนาด 12 x 16 เซนติเมตร สำหรับการพกพา เล่มกลาง ขนาด 14 x 19 เซนติเมตร สำหรับอ่านทั่วไป และเล่มใหญ่ ขนาด 15 x 23 เซนติเมตร ซึ่งจะมีขนาดอักษรใหญ่กว่าปกติ สำหรับเด็กและคนชรา โดยมีรูปลายเส้นประกอบสวยงาม มีชีวิตชีวา ฝีมือของ เจลิมชาติ เจริญดียิ่ง

เดินเข้าร้านหนังสือแล้วไปรดอย่ามึน เลือกซื้อขนาดที่เหมาะสมกับคุณก็แล้วกัน !

ภาพประกอบโดย เจลิมชาติ เจริญดียิ่ง

หลุยส์ เซปุลเบดา (Luis Sepulveda) เกิดที่เมืองโอบาเย ประเทศชิลี เมื่อ ค.ศ. 1949 ออกเดินทางท่องเที่ยวตั้งแต่อายุยังน้อย หนังสือเล่มแรกตีพิมพ์เมื่อเขาอายุเพียง 20 ปี ถูกจำคุกลี้ภัยเผด็จการทหารภายในประเทศ ปักหลักอยู่ที่ฮัมบูร์กใน ค.ศ. 1980 ต่อมาตั้งรกรากในสเปน เขาเป็นนักเขียนนวนิยาย นักเล่านิทาน นักสร้างภาพยนตร์ นักบันทึกการเดินทาง หัวข้อในงานเขียนของเขามีหลากหลายแนวเห็นได้ชัด ตั้งแต่เรื่องสิ่งแวดล้อม การผจญภัย นวนิยายแนวมืด แนวสืบสวนสอบสวน แนวระทึกใจ นิทานสำหรับเด็ก บันทึกการเดินทาง และความมุ่งมั่นแห่งอุดมการณ์ มีผลงานอื่นเล่ม ๆ อาทิ ชายชราผู้อ่านนิยายรัก บันทึกของเปโดร์ นาดีเอ ฯลฯ

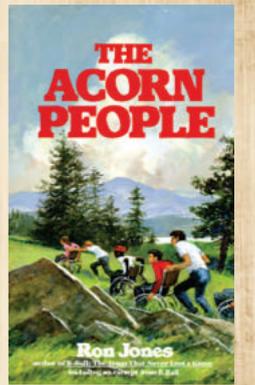
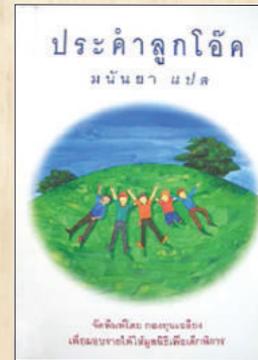

ภาพจาก www.bibliosturias.com
Photographer : Daniel Mordzinski

ประจำลูกไอ้ค

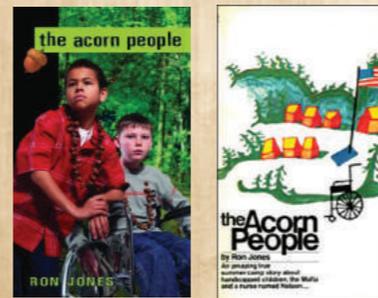

“
เด็กพิการเหล่านี้
มักอายุไม่ยืน
จะตายเมื่ออายุ
อยู่ในวัยรุ่นเสมอ
ธรรมชาติกำหนด
ไว้อย่างนั้น
”

ประจำลูกไอ้ค

เป็นวรรณกรรมแปล เล่าเรื่องราวของเด็กพิการที่ไปค่ายฤดูร้อน ที่แม้จะพบกับอุปสรรคเพราะความพิการทางร่างกายแต่พวกเขาไม่ท้อแท้ที่จะสร้างความทรงจำประทับใจในการมาค่ายครั้งนี้จึงรวมกลุ่มช่วยกันเก็บลูกไอ้คมาร้อยเป็นสร้อยคอและเรียกกลุ่มของตนเองว่าประจำลูกไอ้ค จนมันกลายเป็นตัวแทนความทรงจำของคืนวันดี ๆ เหล่านั้นที่หลงเหลืออยู่แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ตาม

การนำเด็กพิการไปสัมผัสวัฒนธรรมชาติ และใช้ชีวิต เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเขา ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม จะทำให้เด็กพิการได้รู้จักสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ นอกเหนือจากตัวเขา การได้ต่อสู้กับธรรมชาติจะทำให้เด็กพิการได้ตระหนักว่า ธรรมชาติได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่ในตัวเด็กพิการ ที่จะต่อสู้กับตนเองและสิ่งอื่น ๆ การเห็นความงดงามของธรรมชาติ จะทำให้เขาเห็นความสวยงามในตัวเอง ทั้งนี้ เพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ โลกธรรมชาติจะเป็นตัวดึงให้เด็กพิการนั้น ก้าวพ้นออกจากโลกแคบ ๆ ที่มีแต่ตัวของเขาเพียงลำพัง

ประจำลูกไอ้ค เล่มนี้จึงถือได้ว่าเป็นงานวรรณกรรมชิ้นเยี่ยม ที่จะช่วยเป็นกำลังใจให้กับผู้ที่กำลังรู้สึกท้อแท้ ลึนหวัง ไร้ค่า ด้วยเรื่องราวชีวิตของกลุ่มเด็กพิการกลุ่มนี้ ที่เป็นสื่อสะท้อนให้เห็นว่าต้นทุนชีวิตของพวกเขาไม่มีมากนักน้อยเพียงไร อย่างไรก็ตามแต่จะมีให้ครบเหมือนคนทั่วไปเลย มันติดลบตั้งแต่ที่พวกเขาลืมตาดูโลกเสียด้วยซ้ำ

ประจำลูกไอ้ค หรือ *The Acorn People* เขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงขณะเป็นที่ปรึกษาค่ายเด็กพิการ ของ **รอน โจนส์** นักเขียน นักการศึกษาและนักเล่าเรื่อง ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1976 ได้รับรางวัลหนังสือคริสเตียนแห่งปี (*Christian Book of the Year*) และได้รับการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เมื่อปี 1981 ฉบับภาษาไทย แปลโดย **มนัสนยา**

ด้วยการใช้ภาษาเรียบง่าย สะท้อนเรื่องราวของเด็กพิการในรูปแบบต่าง ๆ สามารถร้อยเรียงเรื่องราวออกมาได้อย่างกระชับ สอดรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครอย่างสมเหตุสมผล ถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกมาได้ครบถ้วนและน่าติดตาม **ประจำลูกไอ้ค** จึงจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ดีอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งเหมาะสำหรับเด็กและผู้ที่มีการอ่านทุกคน

ภาพจาก ip1490.wix.com

รอน โจนส์ (Ron Jones) เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1941 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา จบปริญญาโทด้านการศึกษาจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ภายหลังเกษียณจากศูนย์เจเนิต โปเมอรรอย (ศูนย์ฟื้นฟูผู้พิการซานฟรานซิสโก) ซึ่งเขาสอนการละครและกีฬาให้แก่ผู้พิการทางร่างกายและจิตใจมาเป็นเวลานานถึง 30 ปีแล้ว ปัจจุบัน เขามีความสุขในการเขียน รวมทั้งสอนบทกวีแก่ผู้พิการทางจิต และฝึกทีมบาสเกตบอลให้หลาน ๆ ล่าสุด รอนเป็นนักร้องที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต เขาทำงานร่วมกับนักเดินพิการและนักดนตรีที่มีชื่อเสียงอีกหลายคน

ผลงานหนังสืออื่น ๆ อาทิ *Kids Called Crazy* ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลพูลิตเซอร์ *Say Ray* เรื่องของชายพิการที่ถูกลักพาตัวไปเม็กซิโก ได้รับรางวัลหนังสือแห่งปีของอเมริกา *The Wave* ได้รับการแปลไปกว่า 23 ภาษา ใช้เป็นหนังสือประกอบการสอนในโรงเรียนที่เยอรมันและอิสราเอลและได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์สารคดี

“แมวขาวออกลูกแมวน้อย ๆ
น่ารักหลายตัว
แมวน้อยไม่เคยเอ่ยอีกเลยว่า
“ข้าตายมาแล้ว 100 หมิ่น...”
แมวน้อยรักแมวขาวกับลูกแมวน้อย ๆ
ยิ่งกว่ารักตัวเองเสียอีก”

แมวน้อย 100 หมิ่นชาติ

แมวน้อย 100 หมิ่นชาติ นำเสนอในรูปแบบของหนังสือภาพสำหรับเด็กที่สื่อสารด้วยภาพและภาษาที่สั้นกระชับ เล่าเรื่องแมวผู้หลงตัวเองอย่างที่สุด มันไม่เคยเสียใจให้กับอะไร ไม่เคยยี่หระต่อสิ่งใด ไม่เคยมีความรักหรือภักดีต่อใครทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเมื่อไร ชาตินี้หรือชาติไหน ๆ กระทั่งวันหนึ่ง แมวน้อยได้พบกับแมวขาวสาวสวย มันเกิดความรักอันลึกซึ้ง แมวน้อยเริ่มเรียนรู้ที่จะรักผู้อื่น มันเริ่มลดอัตตาของตัวเองอย่างไม่รู้ตัว และยิ่งเมื่อมันมีลูกแมวน้อย ๆ น่ารักออกมาหลายตัว อัตตาที่เคยมีอยู่ของแมวน้อยมลายสิ้นเมื่อมันได้รู้จักกับความรักอันยิ่งใหญ่ คือ การรู้จักรักผู้อื่นมากกว่ารักตัวเอง

100 หมิ่นชาติ!! เท่ากับเท่าไรกันนะ
อ้อ! หนึ่งล้านชาตินั่นเอง
หนังสือเล่มนี้ อ่านชื่อในภาษาญี่ปุ่น
ออกเสียงว่า “Hyakumankai Ikita Neko”
หากแปลตามตัวเป็นภาษาไทยคือ แมวน้อย
อายุล้านปี หรือแมวที่เกิดมาแล้วล้านครั้ง
ตั้งชื่อภาษาอังกฤษที่ได้รับการแปลว่า
The Cat that lived a Million Times

พิจารณาชื่อภาษาอังกฤษเปรียบเทียบกับภาษาไทยแล้ว รู้สึกชื่นชมและเห็นความตั้งใจทำงานและเล่นกับภาษาของผู้แปล “พรอนงค์ นิยมคำ” อย่างที่สุด ในแง่ประเด็นการเล่นคำกับภาษาญี่ปุ่น ซึ่งการนับตัวเลขของเขานั้นสูงที่สุดมีแค่หลักหมื่น หากต้องการนับตัวเลขที่สูงขึ้น เช่น หลักแสน ก็เรียกสิบหมื่น หลักล้าน ก็เรียก ร้อยหมื่น ซึ่งชาวญี่ปุ่นจะเข้าใจในทันทีว่าหมายถึงแสน หรือล้าน

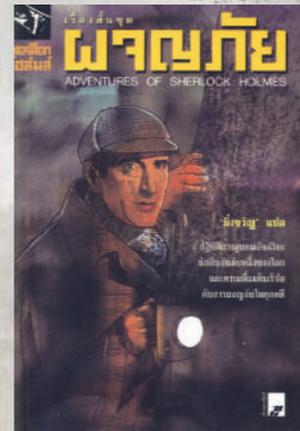
ส่วนภาษาไทยนั้นมีการนับถึงหลักแสน หลักล้าน ดังนั้น การที่ผู้แปลซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่นแปลชื่อเรื่องออกมาเป็น “แมวน้อย 100 หมื่นชาติ” นั้น นอกจากจะสื่อถึงการเป็นหนังสือภาพสำหรับเด็กแล้ว ชื่อเรื่องยังจำง่ายเพราะเป็นคำสัมผัส และยังทำให้เกิดจังหวะจะโคนของการอ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ที่สำคัญเวลาอ่าน “ร้อยหมื่นชาติ” ซึ่งแมวน้อยได้กลับมาเกิดและตายซ้ำไปซ้ำมาก็ให้ความรู้สึกถึงระยะเวลาที่เนิ่นนานสำหรับเด็ก ๆ และผู้ใหญ่ที่ได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่านซ้ำมาซ้ำไป

เรื่อง แมวน้อย 100 หมื่นชาติ ได้รับการตีความอย่างกว้างขวางในแวดวงคนรักหนังสือภาพในเมืองไทย และเป็นหนังสือในดวงใจของผู้ใหญ่อายุจำนวนมากไม่น้อย หลายคนมองว่าแมวน้อยฯ เป็นหนังสือเชิงปรัชญา บ้างก็ว่าเป็นหนังสือเล่าเรื่องความรักได้อ่อนโยนที่สุดเล่มหนึ่ง และอีกหลายคนมองว่า เป็นหนังสือว่าด้วยเรื่องครอบครัว ในปี พ.ศ. 2542 คณะละครมาชา เคยนำเรื่องราวของแมวน้อย 100 หมื่นชาติ (ฉบับภาษาไทย) มาเขียนเป็นบทละครเวที โดยใช้ผู้แสดงเพียงคนเดียว คือ อัษฎาวุธ เหลืองสุนทร แสดงเป็นแมวน้อยผู้โอดอาและอวดดี แม้ว่าละครเรื่องนี้ไม่ได้เผยแพร่มากนัก หากแต่ทำให้เห็นว่า หนังสือภาพสำหรับเด็กบางเล่ม หากมองกันให้ลึกซึ้งแล้ว จะพบว่า ยังมีแง่มุมมากมายที่ซ่อนอยู่เพียงแต่รอคนมาค้นหาเท่านั้น

โยโกะ ซาโนะ (ค.ศ. 1938 - 2010) เป็นนักเขียนหนังสือภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของญี่ปุ่น เธอเกิดที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ก่อนย้ายกลับมาที่ญี่ปุ่นเมื่ออายุ 9 ปี เรียนจบด้านการออกแบบจากมหาวิทยาลัยศิลปะมุซาชิโนะ ประเทศญี่ปุ่น และศิลปะภาพพิมพ์หิน (Lithograph) จากกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน หนังสือหลายเล่มของเธอได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย นอกจากงานหนังสือภาพแล้ว โยโกะ ซาโนะยังจัดแสดงนิทรรศการภาพเขียนและภาพพิมพ์รวมถึงภาพประกอบในหนังสือของเธอหลายต่อหลายครั้ง

หนังสือ “แมวน้อย 100 หมื่นชาติ” เป็นหนังสือภาพที่ยิ่งใหญ่มากเล่มหนึ่งของโลกซึ่งกำเนิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1977 (พ.ศ. 2520) เมื่อเธออายุได้ 39 ปี หนังสือเล่มนี้ได้ถูกทำให้เป็นภาพยนตร์ เป็นละครเวที เป็นบทเพลง และอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน

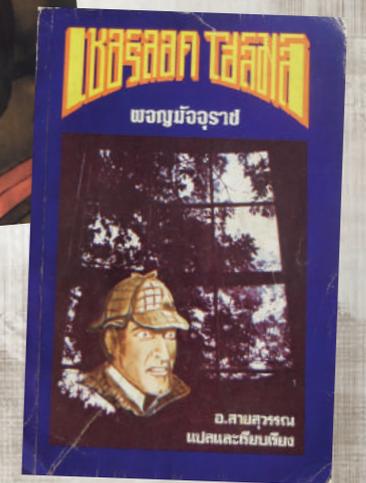
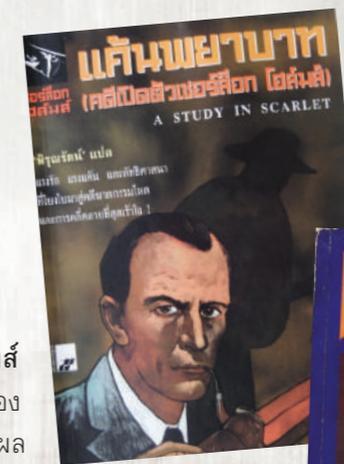
แต่ภาพยนตร์ที่สำคัญและโยโกะ ซาโนะ มีบทบาทสำคัญที่สุดคือ ภาพยนตร์สารคดีเชิงบันทึก (documentary) “แมวน้อย 100 หมื่นชาติ” ที่โยโกะ ซาโนะ ต้องการให้ถ่ายทำเป็นสารคดีเชิงบันทึกที่กระหว่างเธอซึ่งเป็นมะเร็งในช่วงท้ายของชีวิต (ถ่ายทำช่วงปี ค.ศ. 2008 - 2010) กับบันทึกความคิดเห็นและการอ่านหนังสือแมวน้อย 100 หมื่นชาติ เน้นย้ำไปในเรื่องประเด็นการเกิด / การตาย โดยมีหนังสือเป็นจุดเชื่อมโยงกันและกัน สารคดีเรื่องนี้มีความยาวทั้งสิ้น 91 นาที กำกับโดย Tadasuke Kotani ผู้กำกับภาพยนตร์ที่เกิดในปี ค.ศ. 1977 ปีเดียวกับที่หนังสือถูกพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรก และเขาเล่าว่าในวัยเด็กแม่ของเขารับอ่านหนังสือเล่มนี้ให้ฟังบ่อยครั้ง และครั้งแรก ๆ นั้นเขารู้สึกกลัวการเกิดและการตายที่มีอยู่ในเรื่อง จนกระทั่งผ่านความกลัวเพราะเรียนรู้ความรักจากแมวน้อย 100 หมื่นชาติ

“นักสืบคนเดียวที่รับหารือทางเชลยศักดิ์ กันเป็นศาลฎีกาในทางสืบสวน เมื่อเกรกสัน หรือเลสเตรด หรือเอเทลนีย์ โจนส์ หมดท่า – ซึ่งก็มักจะเป็นธรรมดาของเขาเสียด้วย– เขาก็เอาเรื่องมาวางแบให้กัน กันสำรวจหลักฐานอย่างผู้เชี่ยวชาญ แล้วก็แสดงความเห็นของเอตทัคคะออกไป กันไม่ได้อะไรดีด้วยเลยในคดีเช่นนี้ หนังสือพิมพ์จะประโคมชื่อของกันหรือก็เปล่า ตัวงานเองนั้นแหละ ความสนุกเฟลิดเฟลินจากการที่มีสนามให้กันได้ใช้สติปัญญาที่จำเพาะของกันนั้นแหละ เป็นรางวัลอันสูงสุดของกัน”

เชอร์ล็อก โฮล์มส์

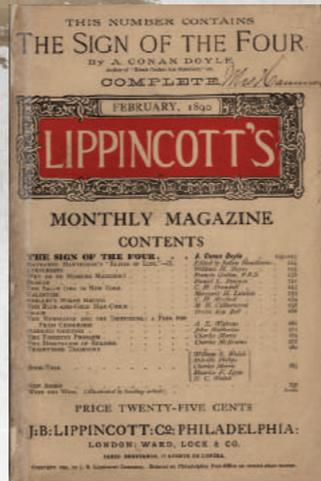
เรื่องราวการสืบสวนของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ (Sherlock Holmes) นักสืบชาวลอนดอนผู้ปราดเปรื่องที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านทักษะการประมวลเหตุและผล ทักษะด้านนิติวิทยาศาสตร์ โดยอาศัยหลักฐานและการสังเกตอันคาดไม่ถึงเพื่อคลี่คลายคดีปริศนาต่าง ๆ และคู่หูของเขา ดร. จอห์น เอช. วัตสัน หมอหนุ่มผู้บังเอิญมาเข้าห้องอยู่ร่วมกัน ณ ถนนเบเกอร์

เกร็ด

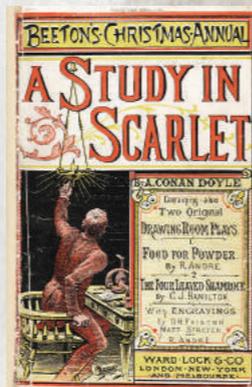
วันที่ 27 ธันวาคม ปี ค.ศ. 1998
เด็กชายหลุยส์ อายุสิบขวบ เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง
มีใจความว่า

“สวัสดีครับ ผมสงสัยว่าคุณจะช่วยผมสืบปัญหา
เล็กๆ เรื่องหนึ่งได้ไหม ? คือว่า แมวของผมชอบหายไปตอน
กลางคืน แล้ววันต่อมา มันก็กลับมาเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิด
ขึ้น แล้วมันก็เอาแต่นอนทั้งวันเลยครับ”

นั่นคือหนึ่งในจดหมายนับพันฉบับที่เขียนถึง
เชอร์ล็อก โฮล์มส์ นักสืบชื่อดังระดับโลก ซึ่งไม่มีตัวตน
อยู่จริง พวกเขาอ่านมาถึงเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ส่งมันไปที่
บ้านเลขที่ 221 B ถนนเบเกอร์ กรุงลอนดอน ที่ซึ่งเหตุการณ์
ต่าง ๆ ในนวนิยายชุดสืบสวนเกิดขึ้น ทำเอาไปรษณีย์ต้อง
รวบรวมจดหมายถึงบ้านเลขที่สมมตินี้ไว้จำนวนมากมาย
ต่อเนื่องทุกปี จนกระทั่งบ้านเลขที่ดังกล่าวนี้กลายเป็นที่ตั้ง
ของพิพิธภัณฑ์เชอร์ล็อก โฮล์มส์ในที่สุด นับเป็นพิพิธภัณฑ์
แห่งแรกที่สร้างขึ้นสำหรับตัวละครในนิยายเลยทีเดียว !

ภาพจาก www.sshh.com
File:Sign-1890-lippincott.jpg

Cover illustration of "Beeton's Christmas Annual", magazine,
for 1887, 21 cm, featuring Arthur Conan Doyle's "A Study
in Scarlet." General Collection, Beinecke Rare Book and
Manuscript Library, Yale University, New Haven, Connecticut.

นวนิยายชุดนี้ แต่งโดย เซอร์อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ ประกอบด้วยเรื่องยาว
4 เรื่อง และเรื่องสั้น 56 เรื่อง เรื่องแรกที่ปรากฏโฉมคือ แรงพยาบาท (A Study in
Scarlet) ตีพิมพ์ใน Beeton's Christmas Annual ในปี ค.ศ. 1887 และตามมา
ด้วย เรื่อง จิตวาลักษณ์ (The Sign of Four) ตีพิมพ์ลงใน Lippincott's Monthly
Magazine ในปี ค.ศ. 1890 แต่หลังจากที่ชุดเรื่องสั้นลงพิมพ์เป็นคอลัมน์ประจำ
ในนิตยสารสแตรนด์ เมื่อปี ค.ศ. 1891 นิยายเรื่องนี้ก็โด่งดังสุดขีด มีการนำไป
ดัดแปลงและแต่งเพิ่มเติมขึ้นใหม่อีกโดยนักเขียนคนอื่น ได้รับการดัดแปลงเป็น
ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ละครวิทยุ และสื่ออื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน กระทั่ง
กินเนสบุ๊คส์บันทึกเป็นสถิติโลกไว้ว่า “เชอร์ล็อก โฮล์มส์ เป็นตัวละครที่มีผู้แสดงมาก
ที่สุด” กล่าวคือ มีนักแสดงกว่า 75 คนที่รับบทเป็นโฮล์มส์นั่นเอง โฮล์มส์ กลายเป็น
สัญลักษณ์ของนักสืบ และส่งอิทธิพลต่อวรรณกรรมและการแสดงในประเภทรหัสคดี
จำนวนมาก รวมไปถึงการสร้างการ์ตูนญี่ปุ่นแนวสืบสวนชุด โคนัน แม้แต่มีการก่อ
ตั้งชมรมและกลุ่มนักวิชาการที่ศึกษาค้นคว้าเรื่องของเขอย่างจริงจัง ที่โดดเด่นที่สุด
เห็นจะเป็น กลุ่มที่ใช้ชื่อว่า กองหนุนสำนักถนนเบเกอร์ หรือ The Baker Street
Irregular (BSI) ซึ่งยังคงมีการนัดพบกันเป็นประจำทุกปี

รูปปั้นครึ่งตัวของโฮล์มส์ ภายใต้อพาร์ทเมนต์ของ เชอร์ล็อก โฮล์มส์

โคนัน

สำหรับที่มาของโฮล์มส์นั้น ว่ากันว่า หมอโจเซฟ เบล ซึ่งเป็นอาจารย์ของ
โคนัน ดอยล์ เมื่อครั้งเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเอดินบะระ คือบุคคลต้นแบบของ
เชอร์ล็อก โฮล์มส์นั่นเอง จากการสังเกตหมอเบลซึ่งสามารถล่วงรู้ความเป็นมาของ
คนไข้ที่มารักษาได้จากการมอง ดอยล์จึงคิดฝันไปว่า หากนำคุณสมบัติของอาจารย์
หมอมาใช้ในการสืบคดีคงจะดีไม่น้อย นอกจากนี้ เขายังได้นำแรงบันดาลใจส่วนหนึ่ง
มาจากนักเขียนนวนิยายรหัสคดีที่เขาชื่นชอบ เอ็ดการ์ อัลลัน โป ผู้ให้กำเนิด ออกุสต์
ดูแปง นักสืบคนดัง และในช่วงสำคัญของชีวิต เมื่อปี ค.ศ. 1902 ดอยล์ได้รับ
พระราชทานฐานันดรศักดิ์เป็นเซอร์อาร์เทอร์ เนื่องจากผลงานแต่งหนังสือ
ประวัติศาสตร์สำคัญสองเรื่อง แต่ก่อนที่คลั่งเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ต่างลือกันไปว่า
เป็นเพราะเขาเขียนภาคต่อให้โฮล์มส์กลับมามีชีวิตอีกครั้ง หลังจากจบชีวิตลงพร้อม
ศาสตราจารย์มอร์ริอาร์ตีที่น้ำตกโรเซนบักในเรื่องสั้นชุด จดหมายเหตุ จนกลายเป็น
เรื่องที่ดีที่สุด คือ หมอพลาญตระกูล และเรื่องสั้นชุดคีนซีฟ นั่นเอง

พิพิธภัณฑ์ของ เชอร์ล็อก โฮล์มส์

ภายในพิพิธภัณฑ์ของ เชอร์ล็อก โฮล์มส์

จอห์น แรดฟอร์ด (1999)

คาดเดาระดับความฉลาดของโฮล์มส์
โดยอาศัยนิยายของ โคนัน ดอยล์
เป็นข้อมูล แรดฟอร์ด ใช้กระบวนการวิธี
ที่แตกต่างกัน 3 แบบเพื่อประเมิน
ระดับไอคิวของ เชอร์ล็อก โฮล์มส์
และสรุปว่าระดับไอคิวของเขาสูงมาก
ประมาณ 190

ภาพจาก commons.wikimedia.org
This work is in the public domain in the United States
because it was published (or registered with
the U.S. Copyright Office) before January 1, 1923.

อาร์เธอร์ อิกเนเชียส โคนัน
ดอยล์ (Arthur Ignatius Conan Doyle)
เกิดเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ.
1859 ที่เมืองเอดินบะระ แคว้น
สกอตแลนด์ สหราชอาณาจักร จบการ
แพทย์จากมหาวิทยาลัยเอดินบะระ เมื่อ
ปี ค.ศ. 1881 แล้วประกอบอาชีพแพทย์
ตามที่ได้ร่ำเรียนมา ขณะเดียวกันก็ได้
เริ่มงานเขียนเล็กๆ น้อยๆ อย่าง

สม่ำเสมอ เรื่องสั้นเรื่องแรกของเขาได้รับ
ตีพิมพ์ในวารสารแชมเบอร์ (Chambers)
เมื่อปี ค.ศ. 1879 เขาเป็นนักเขียนเรื่อง
สั้น นวนิยาย ประวัติศาสตร์ และแพทย์
คนสำคัญของสกอตแลนด์ แต่ผลงานที่
สร้างชื่อเสียงมากที่สุด คือ “เชอร์ล็อก
โฮล์มส์” ดอยล์เสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1930
ขณะอายุได้ 71 ปี

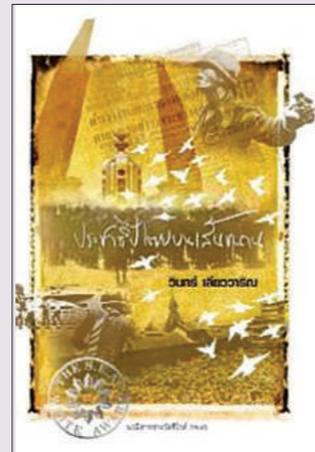
ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน

“

เราทั้งสองกำลังยืนอยู่คนละฝ่าย
คนละอุดมการณ์ ยืนอยู่บนเส้นขนาน
ไม่มีอะไรผิด ไม่มีอะไรถูก ไม่มีสีขาว
ไม่มีสีดำ ถ้าคุณคิดจะดวลปืนกับผม
เพื่อปกป้องผลประโยชน์ที่พวกคุณ
เรียกว่าอุดมการณ์ ก็ยิงผมได้เลย
โดยไม่ต้องดวลปืนกัน
อย่างลูกผู้ชาย...”

”

ประเทศไทยเปลี่ยนระบอบการปกครอง
เป็น “ประชาธิปไตย” มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475
หนังสือเล่มนี้ได้จำลองเหตุการณ์ทางการเมือง
ที่เด่น ๆ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 - พ.ศ. 2535
ที่สะท้อนให้เห็นการล้มลุกคลุกคลานของสังคม
ไทย ในการประคับประคองระบอบประชาธิปไตย
ไม่ให้ตกเป็นเครื่องมือของชั่วอำนาจต่าง ๆ ที่
แก่งแย่งชิงดีกันและมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ส่วน
ตน หนังสือเล่าเรื่องผ่านตัวละครหลัก 2 คน
ที่ถึงแม้ว่าจะมาจากสองฝั่งอุดมการณ์ แต่ทั้งคู่
ก็เป็นวีรชนที่กล้าหาญและหวังดีต่อประเทศ
ส่วนตัวละครอื่น ๆ ที่หลากหลายสะท้อนให้เห็น
พฤติกรรมของมนุษย์ภายใต้สถานการณ์
การเปลี่ยนแปลงของการเมือง

หนังสือเล่มนี้ช่วยเปิดมุมมองให้เข้าใจ
ว่า การปกครองหรือข้อกฎหมายเป็นเพียงกรอบ
สมมุติ ความ “ถูก” “ผิด” “จริง” “ไม่จริง”
นั้นดูเหมือนจะไม่สำคัญเท่าพลังของ “มโนธรรม”
ภายในจิตใจของเราทุกคนที่จะสำแดงความ
“กล้าหาญ” หรือ “เห็นแก่ตัว” ออกมา ทุกครั้ง
ที่มีการตัดสินใจสำคัญๆ หนังสือเล่มนี้เชื่อมโยง
ให้เห็นว่าความคิด การกระทำของคนตัวเล็กๆ
ทุกคน ส่งผลต่อการเมือง และการเมืองก็ส่ง
ผลถึงเรา หรือจะว่าการเมืองก็คือเรา เราก็คือ
การเมือง ก็คงไม่ผิด

หากมิได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เราคงไม่ได้รู้
“ผ้าเช็ดหน้าจารกรรม” หรือแผนที่ ที่จะปรากฏลวดลาย
แผนที่ให้เห็น เมื่อปีสวาระรดลงไป เป็นนวัตกรรมจาก
อเมริกาที่ใช้ในการเคลื่อนไหวกะบวมการเสรีไทยใน
ประเทศไทย หรือบุคคลที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ของ
ชาติที่ผู้เขียนสอดแทรกเข้ามาเป็นตัวละครตลอดเรื่อง
ทำให้สามารถเชื่อมโยงกับภาพและอารมณ์ในขณะนั้น ๆ
เช่น สอ เสถบุตร ผู้ที่วัน ๆ คร่ำคร่ำอยู่กับการสร้าง
ปทานุกรมอังกฤษ-ไทย ตั้งแต่ถูกจำคุกที่บางขวาง จนถูก
ย้ายมาที่นี่ (ตะรุเตา) เขาเห็นหนังสือภาษาอังกฤษ
กองท่วมหัวทำ

ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน แต่งโดย วินทร์
เลี้ยววาริณ พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ปี พ.ศ. 2537 ด้วยโครง
เรื่องแบบหักเหลี่ยมหักมุม ซึ่งไหวชิงพริบของตัวละครทั้ง
จริงและสมมุติ แบ่งเรื่องเป็นตอน ๆ ทุกเรื่องจบในตัวเอง
เองโดยมีการหักมุมตอนจบ

ผู้เขียนเรียงร้อยทั้งหมดเป็นโครงสร้างรวมของ
วิวัฒนาการการเมืองไทย โดยผู้อ่านจะอ่านเพื่อความ
บันเทิงอย่างเดียวก็ได้ หรืออ่านเพื่อเข้าใจประวัติศาสตร์
การเมืองไทยก็ได้ ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี พ.ศ. 2540
และกลายเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมมากที่สุด
ในประวัติศาสตร์ซีไรต์! เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เป็น
แนวประวัติศาสตร์ จึงถูกนักประวัติศาสตร์บางคนท้วง
ติงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงบางอย่างในเรื่องซึ่งอาจทำให้ผู้
อ่านที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ทางประวัติศาสตร์เข้าใจผิดได้
ถึงอย่างนั้น หนังสือยังได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่าง
ต่อเนื่อง ได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่นจากคณะกรรมการ
หนังสือแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2538 หนังสือดีสำหรับเด็กและ
เยาวชน (อายุ 16-18 ปี) ปี พ.ศ. 2541 - 2542 และ 1
ใน 101 อันดับหนังสือเล่มในดวงใจนักอ่านและนักเขียน
ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับการแปลเป็น
ภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น และใช้เป็นหนังสือประกอบการสอน
ในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง

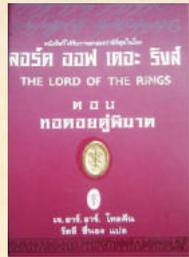
วินทร์ เลี้ยววาริณ
(ชื่อเกิด สมชัย เลี้ยววาริณ)
เกิดปี พ.ศ. 2499 ที่อำเภอ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็น
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
ประจำปี พ.ศ. 2556 และเป็น
นักเขียนที่ได้รับรางวัลซีไรต์

ถึง 2 ครั้ง คือ เมื่อปี พ.ศ. 2540 (ประชาธิปไตย
บนเส้นขนาน) และเมื่อปี พ.ศ. 2542 (สิ่งมีชีวิต
ที่เรียกว่าคน) ได้รับรางวัลศิลปาธรในปี พ.ศ. 2549
และยังได้รางวัลทางวรรณกรรมอื่น ๆ อีกมากมาย
เช่น รางวัลช่อการะเกดยอดนิยมน รางวัลเรื่องสั้นดี
เด่นจากสมาคมนักเขียนและหนังสือ ฯลฯ โดยก่อน
หน้าที่จะมาเป็นนักเขียน เขาทำงานด้านออกแบบ
มาก่อน คือเป็นสถาปนิก นักตกแต่งภายใน
นักออกแบบกราฟิก และนักโฆษณา

วินทร์ สนใจงานศิลปะตั้งแต่เล็ก จึงเลือก
เรียนสถาปัตยกรรมศาสตร์ จนจบปริญญาตรี
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วเดินทางไป
ทำงานที่ประเทศสิงคโปร์ทันที ทำงานเป็นสถาปนิก
ที่สิงคโปร์ร่วมสี่ปีก็เดินทางไปทำงานและเรียนต่อ
ที่นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเขาเข้าเรียน
ในหลายมหาวิทยาลัยโดยไม่เอาปริญญา จบแล้ว
กลับเมืองไทยมาทำงานในวงการโฆษณา และต่อ
มาเรียนต่อจนได้รับปริญญาโทด้านการตลาด จาก
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในปี พ.ศ. 2546 วินทร์ เลี้ยววาริณ เลิก
ทำงานโฆษณาเพื่อ “ทดลองเป็นนักเขียนอาชีพ
สักปีสองปี ถ้าไม่สำเร็จ จะกลับไปทำงานโฆษณา
ตามเดิม” ปรากฏว่าเขาไม่ได้หวนกลับไปทำงาน
นั้นอีกเลยจนทุกวันนี้

113 คือเลขที่บ้านเกิดและเป็นจุดเริ่มต้น
การเรียนรู้โลกของ วินทร์ เลี้ยววาริณ 113 จึงใช้
เป็นชื่อสำนักพิมพ์ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อรองรับผลงานของ
เขา ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2543 ผลิตหนังสือจำหน่าย
ปีละ 4-5 เล่ม

en.wikipedia.org

“ วงเดียวเพื่อครองพิภพ วงเดียวเพื่อค้นพบจบหล้า วงเดียวเพื่อสาปสิ้นทุกวิญญาณ พันธนาไว้ในความมืดมน ” เดอะลอร์ด ออฟเดอะริงส์

เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ (*The Lord of The Rings*) จินตนิยายขนาดยาวที่ต่อเนื่องกับนิยายชุดก่อนหน้า คือ *เดอะฮอบบิท* (หรือ *There and Back Again*) เป็นเรื่องราวการต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่ว ผ่านตัวละครหลากหลายเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในมิดเดิลเอิร์ธ ตัวเอกของเรื่องคือ โฟรโด แห่งเผ่าพันธุ์ ฮอบบิท คนตัวเล็ก ผู้รักสงบที่จำต้องรับภารกิจสำคัญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในการนำแหวนแห่งอำนาจของจอมมาร เซารอน ไปทำลายยังหุบเขามรณะ ณ ใจกลางดินแดนของจอมมารเอง โดยได้รับความช่วยเหลือจากคณะผู้ติดตาม อันประกอบด้วย แกนดาร์ฟ พ่อมดผู้วิเศษ อารากอร์น พรานป่าผู้มีชาติกำเนิดสูงศักดิ์ เลโกลัส เอลฟ์หนุ่ม กิมลี คนแคระ แห่งขุนเขา โบโรเมียร์ นักรบเผ่าพันธุ์มนุษย์ เมอเรียด็อกกับ เปเรกริน สองฮอบบิทจอมป่วน และ แซมไวส์ คนรับใช้ผู้กล้าหาญ คณะเดินทางพบอุปสรรคและอันตรายนานัปการจากสมุนของจอมมารที่ต้องการแย่งชิงแหวนกลับคืน จนสมาชิกคนหนึ่งต้องสูญเสียชีวิตและคณะต้องแตกสลาย เรื่องราวในช่วงหลังเปลี่ยนจากการผจญภัยกลายเป็นสงครามและการวางแผนการรบเพื่อปกป้องทุกเผ่าพันธุ์บนแผ่นดินมิดเดิลเอิร์ธ แต่หลังจากเหตุการณ์สูญเสียต่าง ๆ นานา ในที่สุดโฟรโดก็ทำลายแหวนแห่งอำนาจได้สำเร็จ

จุดเริ่มต้นแห่งมหากาพย์การผจญชุดนี้ เกิดจากความหลงใหลในภาษาและตำนานโบราณของจอห์น โรนัลด์ รูเอล โทลคีน (John Ronald Reuel Tolkien - J.R.R.Tolkien) ศาสตราจารย์ด้านภาษาและวรรณคดีอังกฤษแห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ที่ต้องการสร้างเทพนิยายของอังกฤษเองแท้ๆ ขึ้นใหม่ โดยศึกษาจากเทพปกรณัมและนิทานพื้นบ้านในภูมิภาคต่างๆ ของยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำนานของพวกนอร์สและเยอรมันด้วยความเชื่อมั่นว่าเทพนิยายคือสิ่งที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรม โทลคีนพิถีพิถันเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในเรื่องเพื่อให้เกิดความสมจริงเป็นพิเศษ ถึงขนาดสร้างภาษา เควนยา (Quenya) และประดิษฐ์อักษร เทงวาร์ (Tengwar) เพื่อใช้เป็นภาษาของพวกเขาเอลฟ์ในเรื่องขึ้นใหม่ โดยอาศัยพื้นฐานจากภาษาฟินนิชของชาวฟินแลนด์ รวมถึงการเลือกใช้ภาษาและอักษรโบราณให้สอดคล้องกับลักษณะตัวละคร เช่น ใช้อักษรรูเน (Rune) ที่มีลักษณะเหลี่ยมมุมเป็นภาษาของคนแคระผู้แข็งแรงบึกบึน

โทลคีนใช้เวลาในการประพันธ์เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ถึง 12 ปี แต่ต้องรอเวลาถึง 6 ปีกว่าจะได้จัดพิมพ์หนังสือชุดนี้วางจำหน่าย เนื่องจากหนังสือมีความยาวมากและเพื่อให้ราคาหนังสือถูกลง สำนักพิมพ์จึงต้องแบ่งตีพิมพ์ออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

The Fellowship of The Ring (ลอร์ดออฟเดอะริงส์ ตอน มหันตภัยแห่งแหวน)

The Two Towers (ลอร์ดออฟเดอะริงส์ ตอน หอคอยคู่พิฆาต)

The Return of The King (ลอร์ดออฟเดอะริงส์ ตอน กษัตริย์คืนบัลลังก์)

โดยในแต่ละตอนยังแบ่งเป็นเล่มย่อยอีกตอนละ 2 เล่ม รวมทั้งหมดเป็น 6 เล่ม

นิยายชุดนี้นำเสนอประเด็นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ เรื่องราวการต่อสู้กันระหว่างฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรม การแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของสิ่งเล็กๆ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้ เรื่องของความเป็นอมตะและชีวิตหลังความตาย ความเมตตา กรุณา การกลับใจและสำนึกในบาป การเสียสละตนเอง ความมุ่งมั่นในจิตวิญญาณแห่งอิสรภาพ มิตรภาพ และความยุติธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อ่านทั่วโลกสามารถซึมซับได้โดยไม่มีกำแพงด้านเชื้อชาติหรือวัฒนธรรมมาเป็นตัวกำหนด บวกกับความนิยมที่ยังแรงไม่ตกของเดอะฮอบบิท จึงทำให้เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ครองใจนักอ่านอย่างกว้างขวางทันทีที่วางจำหน่ายครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2497 (ค.ศ. 1954) และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากมายไม่น้อยกว่า 38 ภาษา

- ได้รับรางวัลนิยายแฟนตาซียอดเยี่ยม จาก *International Fantasy Award*

- ค.ศ. 2003 ได้รับเลือกเป็น “หนังสือในดวงใจ” อันดับหนึ่งจากการสำรวจของสถานีโทรทัศน์บีบีซี

- เว็บไซต์อเมซอนดอตคอม เว็บไซต์ออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก ได้โหวตให้เป็น “หนังสือยอดเยี่ยมแห่งสหัสวรรษ”

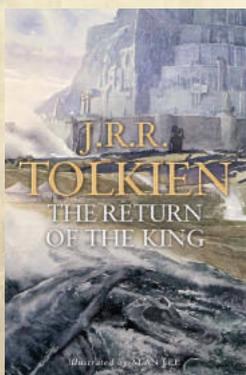
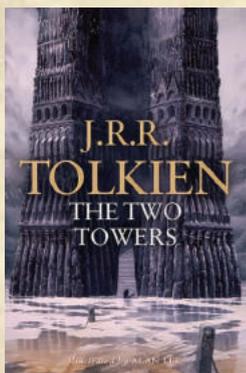
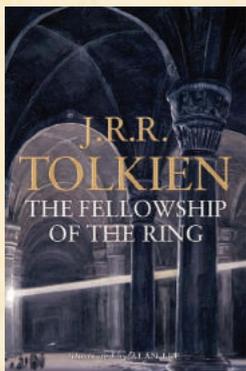
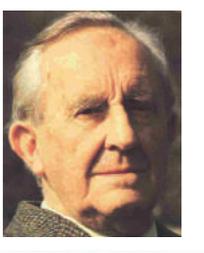

ภาพจาก whatculture.com

- ปัจจุบันขายได้กว่า 103 ล้านเล่มทั่วโลกจนเว็บไซต์บีบีซีเนชั่นไซเบอร์จัดอันดับให้เป็นหนังสือขายดีอันดับ 4 ของโลกในรอบ 50 ปี

นอกจากความโด่งดังของตัวหนังสือเองแล้วแง่มุมต่างๆ ของหนังสือชุดนี้ยังมีอิทธิพลต่อผู้คนครอบคลุมไปเกือบทุกวงการ นับตั้งแต่เป็นต้นธารของวรรณกรรมแนวแฟนตาซีในยุคปัจจุบัน เป็นประเด็นถกเถียงในวงวิชาการ การตีความเชิงปรัชญา ศาสนา การแสดงละครเวที ละครวิทยุ โทรทัศน์ แรบบันดอลใจ ในเนื้อเพลงรวมถึงชื่อวงร็อกแอนด์โรล ภาพยนตร์อนิเมชัน ตลอดจนชื่อบริษัทคอมพิวเตอร์ แต่ที่ประสบความสำเร็จที่สุดคงจะหนีไม่พ้นภาพยนตร์ไตรภาคของผู้กำกับ ปีเตอร์ แจ็คสัน (เข้าฉายระหว่าง พ.ศ. 2544 - พ.ศ. 2546) ที่ดัดแปลงเรื่องราวจากหนังสือให้เหมาะกับเทคนิคการเล่าเรื่องแบบภาพยนตร์ อีกทั้งยังสามารถเก็บประเด็นสำคัญได้ครบถ้วนจนเอาชนะใจผู้ชมที่เป็นแฟนหนังสือและคนที่ไม่เคยอ่านหนังสือมาก่อน จนได้รับรางวัลอคาเดมีอวอร์ดส (หรือ รางวัลออสการ์) สาขาภาพยนตร์ยอดเยี่ยม เมื่อ พ.ศ. 2547

สำหรับในประเทศไทย เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ได้รับการแปลเมื่อ พ.ศ. 2544 โดย วัลลี ชื่นยง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แพรวเยาวชน ได้รับความนิยมจากนักอ่านชาวไทยอย่างล้นหลาม จนได้เป็นหัวข้อแข่งขันในรายการ แฟนพันธุ์แท้ ออกอากาศทาง ททบ. 5 ซึ่งผู้ชนะที่ได้เป็นสุดยอดแฟนพันธุ์แท้ในครั้งนั้นคือ ธิดา จงนิรามย์สถิต ผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ *Spring Of Arda* เว็บไซต์ออร์ดิแฟนคลับลอร์ดออฟเดอะริงส์ของคนไทย และเป็นผู้แปลผลงานชิ้นสำคัญของโทลคีน คือ ตำนานแห่งซิลมาริล และ ตำนานบุตรแห่งฮูริน เวอร์ชันภาษาไทย อีกด้วย

เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน (J.R.R. Tolkien) เกิดเมื่อวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1892 เป็นกวี นักประพันธ์ นักภาษาศาสตร์ และ ศาสตราจารย์ชาวอังกฤษ เขาแต่งงานกับเอดิธ แมรี แบรท และมีลูกด้วยกัน 4 คน ได้แก่ จอห์น ฟรานซิส รูเอล, ไมเคิล ฮิลารี รูเอล, คริสโตเฟอร์ จอห์น รูเอล และ ฟริสซิลลา แอนน์ รูเอล โทลคีนเอาใจใส่ครอบครัวโดยเฉพาะเด็ก ๆ อย่างมาก เขามักอ่านหนังสือให้ลูกฟัง แต่งนิทานให้ลูกอ่าน อันเป็นกำเนิดของนิทานเด็กที่ได้ตีพิมพ์ในเวลาต่อมา คือ เดอะฮอบบิท และจดหมายจากคุณพ่อคริสต์มาส

โทลคีนได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งราชอาณาจักรบริเตนระดับ Commander จากสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 2 และได้รับการยกย่องว่า เป็นบิดาแห่งวรรณกรรมแฟนตาซียุคใหม่ ในปี ค.ศ. 2008 นิตยสารไทมส์จัดอันดับให้โทลคีนอยู่ในลำดับที่ 6 ใน 50 อันดับของ “นักประพันธ์ชาวอังกฤษผู้ยิ่งใหญ่ยุคหลังปี ค.ศ. 1945”

โทลคีน เสียชีวิตเมื่อวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1973 ลูกชายของเขา คริสโตเฟอร์ โทลคีน ได้นำเรื่องที่บิดาของตนแต่งค้างไว้หลายเรื่อง มาเรียบเรียงและตีพิมพ์ในชื่อ ประวัติศาสตร์มิดเดิลเอิร์ธ (The History of Middle Earth) ประกอบด้วยเรื่องเล่า บทกวี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และภาษาที่สร้างขึ้นในโลกจินตนาการที่ชื่อว่า อาร์ดา และแผ่นดินมิดเดิลเอิร์ธ ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานในงานประพันธ์ส่วนใหญ่ของ เจ.อาร์.อาร์.โทลคีน

โทลคีน มีผลงานทั้งในด้านวิชาการและวรรณกรรมแฟนตาซีจำนวนมาก ผลงานที่สร้างชื่อได้แก่

- เดอะฮอบบิท (The Hobbit)
- เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ (The Lord of the Rings)
- การผจญภัยของทอม บอมบาดิล (The Adventures of Tom Bombadil)

- จดหมายจากคุณพ่อคริสต์มาส (The Father Christmas Letters)

- ตำนานแห่งซิลมาริล (The Silmarillion)
- เกร็ดตำนานอันจารไม่จบแห่งนูเมนอร์และมิดเดิลเอิร์ธ (Unfinished Tales of Númenor and Middle-earth)

- หนังสือชุด ประวัติศาสตร์มิดเดิลเอิร์ธ (The History of Middle Earth)

- ตำนานบุตรแห่งฮูริน (The Children of Hurin)

“

แผนการของเซลล์ดอนจะช่วยได้
ก็แต่ผู้ที่ช่วยตนเอง เวลาย่อม
สร้างคน ระยะเวลาและระยะทาง
ทำให้มองเห็นอะไร ๆ ได้ชัดเจน
ศรัทธาที่มีความเชื่อมั่นเป็นรากฐาน
ย่อมจะคลอนแคลนได้ยาก
นอกจากจะถูกกระทบกระเทือน
อย่างรุนแรง ”

สถาบันสถาปนา

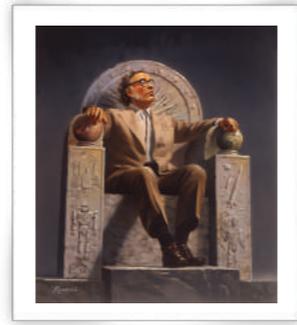
เมื่อจักรวรรดิเจริณรุ่งเรืองถึงขีดสุด ก็ถึงคราวตกต่ำลงจนกระทั่งล่มสลาย การล่มสลายของจักรวรรดินี้สามารถทำนายล่วงหน้าได้จากการคำนวณด้วยคณิตศาสตร์ขั้นสูงของฮารี เซลล์ดอน ซึ่งเรียกว่าวิชา “อนาคตประวัติศาสตร์” เซลล์ดอน บอกว่า หากไม่ทำอะไรเลย หลังการล่มสลาย อนาคตยุคที่ตามมาจะกินเวลาถึงสามหมื่นปีกว่าจักรวรรดิใหม่จะก่อร่างสร้างตัวขึ้นได้อีก ดังนั้น เพื่อจะย่นเวลาให้สั้นลง แผนการของเซลล์ดอน จึงเริ่มต้นขึ้นด้วยการก่อตั้ง “สถาบันสถาปนา” ให้เป็นแหล่งรวบรวมวิทยาการอันล้ำหน้าทั้งนี้เพื่อมุ่งหน้าสู่ “จักรวรรดิสากลจักรวาลแห่งที่สอง” ภายในเวลาหนึ่งพันปีข้างหน้า

การย่นเวลา ทำได้ด้วยการใส่ “วิกฤติการณ์” ต่าง ๆ เข้าไป แต่ต้องมีเงื่อนไข คือ ต้องมีมวลชนจำนวนมากพอ และคนเหล่านั้นไม่รู้เกี่ยวกับการวางแผนทางอนาคต ดังนั้น ประชากรชุดแรกที่ตั้งรกรากบนพิภพเทอร์มินัสเพื่อก่อตั้งสถาบันสถาปนา นั้น จึงไม่มีผู้ใดที่มีความรู้ด้านอนาคตประวัติศาสตร์เลย พวกเขาต้องหาทางแก้ปัญหาโดยไม่รู้ว่แผนการเซลล์ดอนเป็นอย่างไร และตนต้องประสบกับเหตุอะไรบ้าง

มีคำกล่าวว่ “เพื่อจัดการกับปัจจุบันให้ดี ควรเรียนรู้ประวัติศาสตร์ แต่ถ้าวอยากเตรียมการเพื่ออนาคตให้ดี ควรอ่านนิยายวิทยาศาสตร์” นี้ไม่ใช่คำกล่าวเกินจริงเลย นักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชั้นนำหลายคนได้ทำนายอนาคตผ่านนิยายของตนได้ถูกต้องหรือมีแนวโน้มจะเป็นจริงในเวลาอันใกล้ เช่น การมีหุ่นยนต์หรือระบบอัตโนมัติในชีวิตประจำวัน ปัญญาประดิษฐ์ที่ควบคุมยานอวกาศ การมีดาวเทียมค้างฟ้าและลิฟต์อวกาศ เป็นต้น ยังมีคำศัพท์จากนิยายวิทยาศาสตร์ที่กลายมาเป็นคำศัพท์ที่ใช้กันจริงๆ ด้วย เช่น โรโบติกส์ ผลงานที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่มาจาก “พีใหญ่ทั้งสาม” หรือ “Big Three” แห่งนิยายวิทยาศาสตร์ ได้แก่ อาเทอร์ ซี. คลาร์ก, โรเบิร์ต เอ. ไฮน์ไลน์, และไอแซค อาซิมอฟ

ผู้ประพันธ์เรื่อง “สถาบันสถาปนา” คือ ไอแซค อาซิมอฟ ซึ่งเป็นผู้ประพันธ์ต้นฉบับอันเป็นที่มาของ ภาพยนตร์ฮอลลีวูดเรื่อง “Bicentennial Man” (นำแสดงโดย โรบิน วิลเลียมส์) กับ “I, Robot” (นำแสดงโดย วิล สมิธ) อาซิมอฟเป็นนักชีวเคมีชาวอเมริกันเชื้อสายรัสเซีย แต่มีชื่อเสียงโด่งดังกว่าในฐานะนักเขียน งานเขียนของอาซิมอฟมีหลากหลายมาก ทั้งที่เป็นนิยายวิทยาศาสตร์และหนังสือวิชาการอื่น ๆ ด้านวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และปรัชญา ผลงานสำคัญในยุคแรก ๆ ของอาซิมอฟคือการตั้ง “กฎ 3 ข้อของหุ่นยนต์” ซึ่งต่อมากลายเป็นรากฐานของนิยายวิทยาศาสตร์อีกหลายเรื่อง

“กฎ 3 ข้อของหุ่นยนต์” เป็นแกนสำคัญของชุดเรื่องสั้น “I, Robot” (แปลไทยชื่อ “ฉันคือหุ่นยนต์”) ซึ่งเล่าเรื่องราวในยุคสมัยที่ไม่ไกลจากยุคของเราเท่าใดนัก เมื่อโลกของเราเริ่มมีหุ่นยนต์คล้ายมนุษย์เข้ามาใช้งานในแทบทุกภาคส่วน และมนุษย์เริ่มออกไปยังดาวเคราะห์อื่น ๆ ในระบบสุริยะ เนื้อเรื่องต่อมาเป็นชุดนักสืบหุ่นยนต์ 4 เล่ม ซึ่งเป็นการผจญภัยของเอไลจาห์ เบลีย์ กับหุ่นยนต์ดานีล ในยุคที่อาณานิคมบนพิภพต่างดาวเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก แต่โลกกลับเสื่อมโทรมลงเรื่อย ๆ จนไม่สามารถอยู่อาศัยได้ นอกจากนี้ อาซิมอฟยังแต่งนิยายและเรื่องสั้นเกี่ยวกับการออกไปตั้งอาณานิคมในอวกาศ เช่น ดาวดั่งธุลี (The Stars, Like Dust) ลาแล้วโลก (The Currents of Space) และอีกหลายเรื่องที่ยังไม่ได้แปลเป็นภาษาไทย

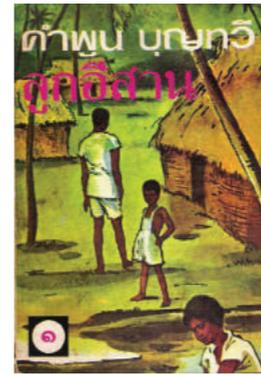

ภาพจาก commons.wikimedia.org
Illustration by Rowena Morrill

ไอแซค อาซิมอฟ (Isaac Asimov) เกิดระหว่างปลายปี ค.ศ. 1919 ถึง 2 มกราคม ค.ศ. 1920 (เขาไม่ทราบวันเกิดแน่นอน แต่เขาฉลองวันเกิดในวันที่ 2 มกราคม) ในรัสเซีย แต่พออายุ 3 ขวบครอบครัวก็อพยพไปสหรัฐอเมริกา เขาอ่านหนังสือออกเมื่ออายุ 5 ขวบ และเป็นเด็กคนเดียวที่อ่านหนังสือออกทันทีเมื่อเข้าเรียนชั้นประถมต้น เขารักการอ่าน โดยเฉพาะนวนิยายวิทยาศาสตร์ เริ่มเขียนนิยายตั้งแต่อายุ 11 ปี จบปริญญาเอกด้านเคมี และเป็นรองศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยบอสตัน ภายหลังจึงลาออกมาเขียนนิยายอย่างจริงจัง

อาซิมอฟกลายเป็นนักเขียนประจำให้กับนิตยสารวิทยาศาสตร์ดังหลายฉบับ และได้รับรางวัลฮิวโก 4 ครั้ง รางวัลเนบิวลา 1 ครั้ง เป็นนักเขียนที่สร้างผลงานไว้มากมายนับไม่ถ้วนในเวลาอันรวดเร็ว จนได้รับสมญานามว่า “เครื่องจักรสมองกลที่เขียนหนังสือได้” หนังสือที่อาซิมอฟเขียนไว้มากถึง 500 เรื่อง และที่เป็นบทความอีกหลายร้อยชิ้น ผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ ชุดสถาบันสถาปนา รวมทั้งหนังสืออีก 2 ชุด นั่นคือ หนังสือชุดจักรวรรดิเอ็มไพร์ (Galactic Empire Series) และ หนังสือชุดหุ่นยนต์ (Robot series)

อาซิมอฟเสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 6 เมษายน ค.ศ. 1992 ขณะอายุได้ 72 ปี

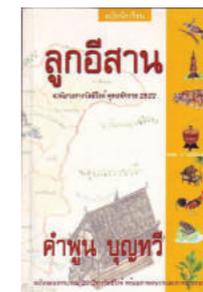
ลูกอีสาน

เรื่องเล่าของเด็กชายคุณพ่อ แม่ และน้อง 2 คน ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคอีสาน เด็กชายเรียนรู้จากคนรอบตัว ทั้งเรื่องการทำอาหาร การล่าสัตว์ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนความเชื่อ เด็กชายเรียนรู้ที่จะเอาตัวรอด และปรับตัวไปกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับความแห้งแล้งอย่างรุนแรง แต่ครอบครัวของคุณยังคงขยันอดทนไม่ทอดทิ้ง เรื่องราวทั้งหมดเน้นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การดำรงชีวิตตามธรรมชาติในถิ่นอีสานเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนั้นยังแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการทำบุญตามประเพณีได้ด้วย

“ถ้าเรียนหนังสือเก่ง ใหญ่มาสิเป็นหมอลำกะได้ เป็นครู เป็นนายฮ้อยขายควายก็ได้ ยามอ่านหนังสือ อย่างนอนอ่าน ชักลากจะกินหน้าอก ”

ใบปิดภาพยนตร์ ลูกอีสาน (2525)
จาก www.oknation.net

หากจะเอ่ยถึงหนังสือที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนอีสานแล้ว คนส่วนใหญ่คงนึกถึงลูกอีสานเป็นเรื่องแรกๆ ด้วยความโดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของอีสานแบบเปี่ยมล้นจนถึงขั้นได้กลิ่นปลาร้าหอมๆ ทำให้เป็นหนังสือที่ไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

ลูกอีสาน นวนิยายของ คำพูน บุญทวี เป็นการนำเอาเรื่องราวจากประสบการณ์ที่ผู้เขียนพบเห็นมาถ่ายทอดในรูปแบบของนวนิยาย โดยเขียนเป็นตอน ๆ ประมาณ 36 ตอน ตีพิมพ์ลงในนิตยสารฟ้าเมืองไทยรายสัปดาห์ ช่วงปี พ.ศ. 2518 - 2519 ซึ่งได้รับความนิยมอย่างสูง มีจดหมายจากผู้อ่านเขียนชื่นชมไปยังผู้เขียนและอาจินต์ ปัญจพรุค บรรณาธิการ เป็นจำนวนมาก และพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2519 โดยสำนักพิมพ์บรรณกิจ

ความแร้นแค้นในแผ่นดินอีสานในอดีตได้รับการถ่ายทอดผ่านประสบการณ์ของเด็กชายคุณ ลำนวน การเขียนแฝงไว้ด้วยความน่ารัก จริงใจ ตรงไปตรงมา อย่างคนชนบท ผสมผสานกับภาษาอีสานที่ผู้อ่านจะได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน กลายเป็นอารมณ์ขันแบบไม่ต้องเสแสร้ง ทั้งเรียนรู้ ผ่าฟัน และมีความหวังไปกับเด็กชายตัวน้อย สอนให้เรียนรู้ที่จะอดทนเพื่อเอาชนะความยากแค้นตามธรรมชาติผ่านความมานะบากบั่น ความเอื้ออาทรต่อกัน และความเคารพในระบอบอาวุโส สะท้อนให้เห็นถึงแบบแผนชีวิตชนบทของคนอีสาน ทั้งการกิน การอยู่ ตลอดจนวัฒนธรรมประเพณีความเชื่อต่าง ๆ ตั้งแต่เกิดจนตาย แถมยังได้รู้สูตรอาหารพื้นบ้านอีสาน และตื่นตาตื่นใจไปกับอาหารแปลก ๆ หากินที่ไหนไม่ได้อีกด้วย

ได้รับรางวัลนวนิยายดีเด่นของคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติในปี พ.ศ. 2519 ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนประจำปี พ.ศ. 2522 ได้รับการจัดให้เป็นหนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน ได้รับคัดเลือกเป็นหนังสืออ่านนอกเวลาระดับมัธยมปลาย และยังได้รับการแปลภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น อังกฤษ ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส

ลูกอีสาน ได้รับการนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่อง ลูกอีสาน ในปี พ.ศ. 2525 ผลิตและจัดจำหน่ายโดยไฟว์สตาร์โปรดักชั่น กำกับการแสดงโดย วิจิตร คุณาวุฒินำแสดงโดย งามวิจิตรธรรม ได้รับการตอบรับอย่างล้นหลาม และพิเศษที่สุดคือครั้งนั้น คำพูน บุญทวี ผู้เขียนได้ร่วมแสดงภาพยนตร์เรื่องนี้ในบทของ “ลุงกา” ด้วย

ภาพจาก th.wikipedia.org
 สืบค้นจากหนังสือ "รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน"
 ของสำนักพิมพ์ชมรมเด็ก พิมพ์ปี พ.ศ. 2548

คำพูน บุญทวี เดิมชื่อ คุณ เกิดเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2471 ที่บ้านทรายมูล ตำบลทรายมูล อำเภอยโสธร จังหวัดอุบลราชธานี (ปัจจุบันเป็นตำบลทรายมูล อำเภอทรายมูล จังหวัดยโสธร) เขาเรียนหนังสือที่บ้านเกิดจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนปรีชาบัณฑิต จากนั้นจึงเริ่มทำงานหลายอย่าง เป็นทั้งกรรมกรรับจ้าง คนเลี้ยงม้าแข่ง สารถีสามล้อครูและผู้คุมเรือนจำ เริ่มเขียนหนังสือครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2513 เมื่อครั้งเป็นผู้คุม จนกลายเป็นนักเขียนสารคดี เรื่องสั้น และนวนิยายชีวิตของชาวอีสานและชีวิตคนคุก ได้รับรางวัลซีไรต์เป็นคนแรกของไทยเมื่อ พ.ศ. 2522 จากเรื่อง ลูกอีสาน และได้รับยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ประจำปี พ.ศ. 2544 เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2546 รวมอายุได้ 74 ปี

ผลงานเรื่องอื่น ๆ นวนิยาย อาทิ *ดอกฟ้ากับหมาคอก* *นายฮ้อยทมิฬ* *คำสารภาพ* *ของซี้คูก* *รวมเรื่องสั้น* *อาทิ* *หอมกลิ่นบาทา* *นักเลงลูกทุ่ง* *แม่หม้ายที่รัก* *สารคดี* *อาทิ* *ไผ่ยิงเสือโคร่ง* *คำพูนกลัวตาย* ฯลฯ

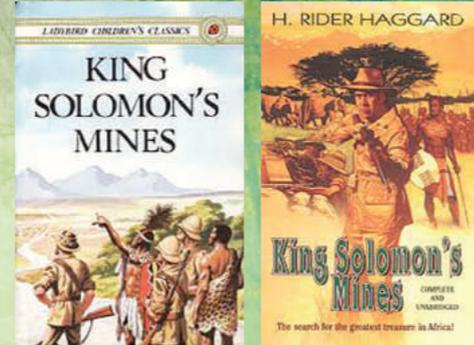

“
 ตัวเขาเล็กก็จริงครับ
 คุณหญิง แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้มีมือ
 หรือน้ำใจ บุรุษนี้ยิ่งใหญ่
 ยิ่งกว่านั้นยังเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว
 เขาเป็นลูกผู้ชายจริง ๆ
 ชนิดที่จะหาได้ไม่ถ่างนัก...”

เพชรพระอุมา

เรื่องราวการผจญภัยของ **รพินทร์ ไพรวลัย** นายพรานป่าหรือจอมพรานที่ได้รับการว่าจ้างนำทางในการออกติดตามค้นหาผู้สูญหายของคณะนายจ้างชาวเมือง 3 คน ได้แก่ พ.ท.ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ม.ร.ว.ดาริน วราฤทธิ์ และพ.ต.ไชยยนต์ อนันตรัย ในดินแดนลึกลับ ป่าดงดิบที่เต็มไปด้วยอาถรรพณ์ เรื่องราวแปลกประหลาดต่าง ๆ การเดินทางนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคและอันตรายนานาชนิด แต่ละบทแต่ละตอนวางเงื่อนไขให้ต้องติดตาม และคลี่คลายปัญหาอย่างน่าสนใจ ขณะเดียวกันในเรื่องการผจญภัยก็ผูกเรื่องราวความรักของรพินทร์ และม.ร.ว.ดารินไว้ให้ผู้อ่านคอยลุ้นและเอาใจช่วย ภาคแรกนี้จบลงที่การได้พบบุคคลที่ออกตามหา รวมทั้งได้กู่บัลลังก์คืนให้แก่แกงชาย พรานกระเทียรัง อีกตัวละครเอกของเรื่อง

ที่สร้างสีสัน และความน่าตื่นตาในเรื่อง ส่วนภาคสองนั้นรพินทร์ ได้ถูกว่าจ้างให้ออกติดตามหาเครื่องบินที่สูญหายพร้อมด้วยระเบิดนิวเคลียร์ โดยมีฝรั่งจำนวน 4 คน เป็นผู้ว่าจ้าง แต่เมื่อเชษฐา และดาริน ได้ทราบข่าวการรับจ้างเป็นพรานผู้นำทางของรพินทร์ ก็เกรงว่าจะถูกฆ่าทิ้งเมื่อทำงานเสร็จสิ้น เนื่องจากเป็นงานลับขององค์กร จึงออกติดตามคณะนายจ้างใหม่ของรพินทร์ ภาคนี้จึงเป็นการผจญภัยที่สนุกไม่แพ้ภาคแรกต้องผ่านเรื่องราวแปลก ๆ และมีเหตุการณ์ย้อนไปถึงอดีตชาติของดารินและรพินทร์ ท้ายที่สุดรพินทร์นำคณะนายจ้างฝรั่งบุกป่าเพื่อค้นหาซากเครื่องบินและระเบิดนิวเคลียร์จนพบ และดารินกับรพินทร์ได้แต่งงานกันที่เมืองมรกตนครโดยการวางแผนอันแยบยลของแกงชาย

ภาพจาก www.all-magazine.com
ถ่ายภาพโดย พิศนิ สาขานัก

นวนิยาย “เพชรพระอุมา” ได้ชื่อว่า เป็น นวนิยายที่ยาวที่สุดในโลก และใช้เวลาเขียนมากที่สุดในโลกแม้เนื้อหาในหนังสือจะกินเวลาแค่เพียง 2 ปี เท่านั้น ในคำนำซึ่งพิมพ์ครั้งสุดท้าย “พนมเทียน” ได้เล่าถึงการทำงานอันเป็นมหากาพย์ในชีวิตของเขาไว้ว่า “ผมเริ่มเขียนนวนิยายเรื่อง “เพชรพระอุมา” เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2507 มาถึงบทอวสานสมบูรณ์เมื่อกลางดึกสัปดาห์ (02:45 น.) ของวันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2533 (หรือเป็นเวลาเริ่มต้นของวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2533 นั่นเอง)

ถ้าจะนับเวลาจากเริ่มเขียนจนจบเรื่อง ก็ประมาณ 25 ปี 7 เดือน กับอีก 2 หรือ 3 วัน ซึ่งเป็นระยะเวลายาวนานพอสมควร พุดกันเล่นๆ ตามประสาชาวบ้านก็คือ เขียนตั้งแต่หนุ่มมาจนเฒ่าเมื่อแก่ ระยะเวลาระหว่างนี้ ผมสะดุ้งผวาอยู่ตลอดเวลา ว่าตัวเองจะตายเสียก่อนที่เรื่องจะจบสิ้นสมบูรณ์ เพราะกรรมเก่าที่เคยก่อไว้ ทำให้มีโรคประจำตัว คือโรคหัวใจ

“ความตายนั้นผมไม่กลัว แต่กลัวจะเขียนเรื่องไม่จบ”

ด้วยระยะเวลาเขียนที่ยาวนาน เพชรพระอุมา จึงเคยตีพิมพ์ในรูปแบบต่างๆ ทั้งพ็อกเก็ตบุ๊ก วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง หนังสือรายวัน และครั้งล่าสุดคือในนิตยสารประเภท 10 วันต่อเล่ม

แม้โครงเรื่องของเพชรพระอุมานั้นจะนำมาจากหนังสือเรื่อง คิง โซโลมอนส์ ไมนส์ (King Solomon's Mines) ของ เซอร์ เอช. โรดเจอร์ แฮกการ์ด (Sir H. Rider Haggard) แต่พนมเทียนได้สร้างสรรค์รายละเอียดแทบทุกด้านไว้ในหนังสือ ทำให้เพชรพระอุมา โดดเด่นเป็นตัวของตัวเองและมีกลิ่นอายของความเป็นไทยอย่างเต็มที่ นักวิชาการทางด้านวรรณกรรมหลายคนจึงยกย่องและให้เกียรติหนังสือชุดนี้ว่าเป็นงานวรรณกรรมชั้นเลิศ และมีการค้นคว้าเพื่อทำเป็นวิทยานิพนธ์เปรียบเทียบกับงานวรรณกรรมแนวผจญภัยระหว่างคิง โซโลมอนส์ ไมนส์ ล่องไพร และเพชรพระอุมา ซึ่งแตกต่างและข้อสรุปชี้ให้เห็นถึงความเอกลักษณ์ของพนมเทียนอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

แต่แรกนั้น พนมเทียนตั้งใจเขียนเพชรพระอุมาเล่นๆ ให้จบภายในหนึ่งปี แต่เมื่อเขียนแล้วนำประสบการณ์มาใส่ เติมรายละเอียด พบว่าไม่สามารถจบลงได้อย่างที่ตั้งใจ เพราะเมื่อเขียนแล้วต้องขยายความอย่างที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพราวกับอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยตนเอง พนมเทียนใช้คำอธิบายว่า “เหมือนได้เดินไปในนั้น”

พนมเทียนเป็นนามปากกาของ **ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ** ได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี พ.ศ. 2540 เขาเกิดวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2474 ที่จังหวัดปัตตานี

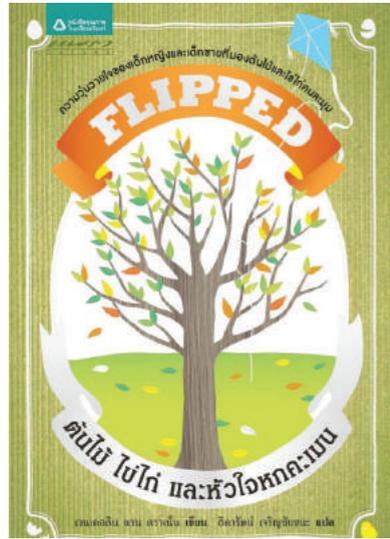
พนมเทียน มุ่งมั่นเป็นนักเขียนตั้งแต่วัยเรียนอยู่ชั้นมัธยม เมื่ออายุได้ 16 ปี ขณะเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุทธินาราม เขาเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องแรก คือ *เห่าดง* โดยเขียนต้นฉบับไว้ในสมุดจดวิชาประวัติศาสตร์ให้เพื่อน ๆ ได้อ่านกันเล่น ต่อมาอีกหนึ่งปีก็เริ่มเขียนนวนิยาย *จุฬาทริคูณ* แต่ผู้อ่านโดยทั่วไปก็ยังไม่รู้จักพนมเทียนมากนักจนกระทั่ง *ปฐพีเพลิง* ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์เพลินจิตต์ ทำให้พนมเทียนเป็นที่รู้จัก ผลงานเรื่องแรกที่เขียนไว้คือ *เห่าดง* จึงได้รับการพิมพ์เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์เพลินจิตต์รายวัน ผลงานของพนมเทียนมีทั้งสิ้น 38 เรื่อง เช่น *จุฬาทริคูณ* *เล็บครุฑ* *เพชรพระอุมา* และ *ศิวาราตรี*

พนมเทียน เป็นตัวอย่างที่ดีของการเป็นนักเขียน และเป็นผู้ลบล้างค่านิยมที่ว่านักเขียนไส้แห้งได้ดีที่สุดคนหนึ่ง เขาเคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “ชีวิตทุกวันนี้ได้อยู่ได้เพราะเพชรพระอุมาเลี้ยงตัวไปจนกว่าจะตาย ไม่ได้เลี้ยงตัวคนเดียว เลี้ยงทั้งครอบครัว”

นามปากกา พนมเทียน นั้นเขาพบเมื่อครั้งเรียนมัธยมปลาย ในหนังสือเรียนวิทยาศาสตร์ หมายถึงเปลวไฟที่ติดอยู่บนปลายเทียนซึ่งให้ทั้งความสว่าง รุ่งโรจน์และสรรพสิ่งดงาม

ผู้อ่านที่หลงใหลเพชรพระอุมาเคยบอกว่าไม่กล้าอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะเห็นจำนวนเล่มแล้ว นึกไม่ออกว่าตัวเองจะสามารถอ่านจบได้หรือไม่ แต่เพราะความสนุกของเนื้อหาและความสมจริงในทุก ๆ ด้านนั่นเอง จึงทำให้แทบทุกคนที่หากได้หยิบอ่านเล่มแรกมาอ่านแล้วล้วนก็วางไม่ลง ต้องหาเล่มสอง สาม สี่ และถัด ๆ ไปอ่านจนจบภาคแรกและภาคสองอย่างต่อเนื่อง เคยมีผู้อ่านแปลเพชรพระอุมาเป็นภาษาอังกฤษ แต่เพราะพนมเทียนทดลองให้แปลแล้วพบว่า ผู้แปลไม่อาจเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวอย่างแท้จริง เพราะความละเอียดต่าง ๆ นั้นมากมายและซับซ้อนทำให้ พนมเทียนปฏิเสธการแปลนั้นลง

ต้นไม้ ไข่ไก่ และหัวใจหกคะเมน

“

ฉันไปที่ต้นซีคามอร์ทุกครั้งที่มีโอกาส พอถึงช่วงมัธยมต้นก็กลายเป็นไปเกือบทุกวัน เพราะรถประจำทางที่ไปโรงเรียนของเราจอดที่ถนนคอลลิเออร์ หน้าต้นซีคามอร์เป๊ะ ที่แรกฉันแค่อยากรู้ว่าตัวเองจะปีนได้สูงแค่ไหนก่อนที่รถประจำทางจะเลี้ยวเข้ามาจอด แต่ไม่ช้าฉันก็รีบแจ้นออกจากบ้านเพื่อปีนขึ้นไปบนตำแหน่งประจำเพื่อรอดูพระอาทิตย์ขึ้น คุณกกระพือปีกพับ ๆ หรือแค่ดูเด็กคนอื่นมุงหน้ามาที่ขอบทางเท้าฉันพยายามชวนพวกเด็ก ๆ ที่ป้ายรถประจำทางให้ปีนขึ้นมาด้วยกัน สักนิตก็ยั้งดี

”

เมื่อ “ไบรซ์ ลอสกี” และ “จูลี เบเกอร์” เด็กวัยเจ็ดขวบครึ่งพบกันในวันที่ไบรซ์ ย้ายบ้านมาอยู่ในละแวกเดียวกับจูลี เด็กหญิงก็ถูกใจช่วยเหลือในการย้ายข้าวของเพื่อนบ้านครอบครัวใหม่ด้วยความกระตือรือร้น ซึ่งคือคุณสมบัติพิเศษของเธอ และเธอพบว่าตกหลุมรักเด็กชายตาสีฟ้าแปลกประหลาดคนนี้ ขณะที่เด็กชายมองว่าเพื่อนใหม่นั้นช่างจู้จี้จ้านและวุ่นวาย เขาจึงพยายามอยู่ห่างแต่ต้องมาพบว่าต้องเรียนร่วมชั้นเดียวกัน เรื่องราวความสนุกสนานประสาเด็กดำเนินไปจนกระทั่งวันที่ทั้งคู่เติบโตจนอยู่ชั้นมัธยมต้น จูลี-เด็กหญิงผู้เต็มไปด้วยความสุข เธอเรียนรู้โลกผ่านธรรมชาติอันยิ่งใหญ่จากซีคามอร์ต้นโต แม่ไก่ และสนามหญ้ารอบ ๆ บ้าน ขณะที่ไบรซ์-เด็กชายเอาแต่หมกมุ่นเรื่องของตนเองจนกลายเป็นคนขี้อลาดและเกือบพลาดโอกาสเรียนรู้เรื่องราวภายนอก และแล้ววันหนึ่งระหว่างการเติบโตเด็กหญิงจึงได้รู้ว่าสิ่งที่เธอหลงใหลนั้น(อาจ)ไม่ใช่ความจริง ส่วนเด็กชายเริ่มตระหนักว่า สิ่งที่เขาตั้งข้อรังเกียจมาตลอดนั้นมีแง่มุมที่น่าสนใจและมีความหมายมากกว่าที่เขาคิด เขาจึงได้เรียนรู้ผ่านความผิดพลาดและลงมือแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เรื่องราวดำเนินไปสู่ความสัมพันธ์ที่สวยงาม

ความสนุกของวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ นอกจากอยู่ที่เนื้อหาที่สะท้อนความคิดของเด็กและวัยรุ่นแล้ว ยังอยู่ที่กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบสลับมุมมองของสองตัวละครเด่นทั้งสอง “ไบรซ์ ลอสกี” และ “จูลี เบเกอร์” ที่ในภาษาอังกฤษ เรียกว่า he-said she-said style โดยในหนังสือแบ่งการเล่าเรื่องออกเป็น 14 บท เปิดเรื่องด้วยมุมมองของไบรซ์ ในมุมมองของเด็กวัยเจ็ดขวบครึ่งที่ต้องย้ายบ้านมาพบกับเพื่อนบ้านแสนวุ่นวายในวัยเดียวกันที่ชื่อว่า จูลี ขณะที่บทถัดมาว่าด้วยมุมมองของจูลีต่อเหตุการณ์เดียวกันกับที่ไบรซ์มองเห็นและคิดต่อสิ่งที่ปรากฏตรงหน้า โดยใช้พจน์ที่ตัวหนังสือที่แตกต่าง และสำนวนเล่าที่ทำให้เห็นภาพของความคิดเด็กชายและเด็กหญิงของสองคนที่ไม่เหมือนกัน

การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างฉับไว เป็นเรื่องของก้าวข้ามวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น ความรักที่เกิดขึ้นในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นนั้นให้ความรู้สึกน่ารักน่าเอ็นดู ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเข้าถึงความรู้สึกของตัวละครและร่วมลุ้นอย่างใกล้ชิดในแต่ละฉากแต่ละการกระทำ นอกจากนั้นรายละเอียดหรือปมที่ผูกไว้ในมุมมองของตัวละครหนึ่งก็ถูกคลี่คลายจากการอธิบายด้วยมุมมองของตัวละครอีกตัว ซึ่งส่วนใหญ่วรรณกรรมเยาวชนที่เล่าได้ตอบกันมักเป็นในรูปแบบของจดหมายเขียนคุยกันมากกว่า วิธีการดังกล่าวเท่าที่พบแปลมีในวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นหนังสือแปลจากภาษาเยอรมันในชื่อว่า “ชายหนุ่มหลุมข้าง ๆ” (*Grabben I graven bredvid*) โดย Katarina Mazetti เขียน / ธนิดา ปาณิกวงศ์ แปล

ต้นไม้ ไข่ไก่ และหัวใจหกคะเมน (*Flipped*) ได้รับรางวัล California Young Reader Medal ซึ่งเป็นรางวัลที่ได้จากการเลือกหนังสือโปรดโดยเด็ก ๆ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา นอกจากรางวัลที่ได้รับแล้ว สิ่งที่นักเขียนรู้สึกตื่นเต้นมากคือ การที่หนังสือได้ถูกทำเป็นภาพยนตร์ เธอเคยให้สัมภาษณ์ถึงที่มาของการทำภาพยนตร์ว่า ผู้กำกับ Rob Reiner บอกเหตุผลที่ต้องการทำว่า เขาได้ “อ่าน” หนังสือเล่มนี้แล้วชอบมาก และเขาอ่านหนังสือเล่มนี้ตามลูกชายวัยรุ่นของเขา เธอจึงรู้สึกตื่นเต้นที่ทีมงานทั้งหมดได้อ่านและชื่นชอบหนังสือก่อนที่จะทำให้เรื่องราว ฉากและตัวละครทุกตัวได้โลดแล่นมีชีวิตจริง เธอเคยไปเยี่ยมกองถ่ายและได้เห็นฉากของเรื่องที่เขาสรรหาโลกชั้นจากเมืองมิชิแกน (*Michigan*) เป็นฉากหลังในหนังสือ และที่น่าทึ่งคือต้นซีคามอร์ที่ทางทีมงานหาพบนั้น เป็นต้นไม้ที่ใหญ่โตคล้ายในจินตนาการของเธอ และเมื่อปีนขึ้นไปบนต้นจะพบตัวอักษรที่เขียนไว้ว่า “I love this tree, this tree loves me” โดยเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ที่ชื่อ Daniel ซึ่งรักต้นไม้ต้นนี้มากเช่นเดียวกับจูลี

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ออกมาเมื่อปี ค.ศ. 2001 (พ.ศ. 2544) สำนักพิมพ์แพรวเยาวชนนำมาแปลเป็นฉบับภาษาไทยโดย อิศารัตน์ เจริญชัยชนะ ปี พ.ศ. 2554

เวนเดลีน แวน ดรานีน

(Wendelin Van Draanen) รักการอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก ๆ เธอมีพ่อเป็นนักเคมีชาวเนเธอร์แลนด์ที่ย้ายมาอยู่สหรัฐอเมริกา เธอเล่าว่าอ่านหนังสือได้ตั้งแต่ยังอายุน้อย ๆ โดยมีแม่เป็นคนสอนให้อ่าน และความทรงจำที่เธอมีเกี่ยวกับหนังสือ คือความสุขของการได้อ่าน และได้นอนกอดกับน้องชายฟังพ่ออ่านหนังสือเล่มโปรดของพวกเขา

ก่อนหน้าจะเป็นนักเขียน เธอเคยเป็นครูสอนคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ในชั้นมัธยม แต่เพราะความชอบอ่านและมีลูกเป็นวัยรุ่น เธอจึงเริ่มเขียนในสิ่งที่เธอคิดว่าไม่มีใครเขียนถึง ดังนั้น งานเขียนของ เวนเดลีน แวน ดรานีน ส่วนใหญ่จึงถูกออกถูกใจวัยรุ่นอย่างมาก โดยเฉพาะชุดซีรีส์เรื่อง Sammy Keyes และ Gecko & Sticky

ภาพจาก sleifoundation.wordpress.com

“ อ้อตโต้ ยืนชั้นชมร้านของตัวเองอยู่เป็นนาน แม้ว่าทั้งหมดนั้นจะไม่ใช่มือของเขาคนเดียว แต่เขาก็มีส่วนอยู่มากในการสร้างมันขึ้นมา จาก แรงกาย แรงสมองของตัวเอง ถึงตู้โชว์หน้าร้าน จะลอกแบบมาจากร้าน ‘ชาลูน’ ของจำ เขาก็ยัง ภูมิใจกับมัน คนอื่น ๆ ที่ผ่านไปมา อาจจะมอง ร้านของเขาเป็นเพียงกระต๊อบ กระจ้อยร้อย ไม่มีราคาค่างวด แต่สำหรับเขาแล้ว มันมีค่า มากมายนักในความรู้สึก ค่าของมันมิใช่อยู่กับ ราคาวัดคู่ก่อสร้าง ทว่าอยู่ที่ความฝันได้กลายเป็นความจริงขึ้นมา ”

พันธุ์หมาบ้า

เรื่องราวของมิตรภาพของกลุ่มเพื่อนในวัย คึกคะนองและตั้งตัวในช่วงชีวิตที่แต่ละคนกำลังหา หนทางให้กับตนเอง ทั้ง อ้อตโต้ ทัย เล็กฮิป ลำสี ลาน แก่ ชวนชิว ฯลฯ เนื้อหาของเรื่องดำเนิน ไปที่ฉากของจังหวัดภูเก็ตในยุคสามสิบปีที่ผ่านมา ที่ ทะเลภูเก็ตยังคงเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำหรับชาวต่าง ชาติเป็นส่วนใหญ่ ชีวิตของตัวละครแต่ละตัวมีที่มาที่ ไปที่เข้ามาเกี่ยวเนื่องกัน แม้ภาษาและพฤติกรรมของ ตัวละครในเรื่องจะเป็นภาษาดิบ ๆ หยาบ ๆ มีแต่ภาพ ของการดื่มเหล้า สูบกัญชา แต่ภาพเหล่านี้ก็สะท้อน เรื่องราวที่เกิดขึ้นและให้กลิ่นของฉากและบรรยากาศ ของเรื่องได้อย่างชัดเจน เรื่องเริ่มที่ชวนชิวลงไปหา อ้อตโต้ที่ภูเก็ตเพื่อหาข้อมูลในการเขียนนิยาย ฉาก เริ่มต้นนั่นเองที่ทำให้เพื่อนสองคนหลังไหลเรื่องราว สู่กัน อ้อตโต้เล่าถึงชีวิตของตัวเอง และเพื่อน ๆ จนกลายเป็นที่มาของนวนิยายเล่มหนาเล่มนี้

ชาติ กอบจิตติ เคยแนะนำว่าถ้าจะให้เหมาะคน อ่านหนังสือเล่มนี้ควรจะมีอายุสักประมาณ 18 ปีขึ้นไป “...ไม่ใช่อะไร... เขาคิดว่าอายุคงช่วยกรองเนื้อหาแก่คน อ่านได้ในระดับหนึ่ง”

เรื่องราวเหล่านี้เคยเพื่อตีพิมพ์เป็นตอนๆ ลงใน นิตยสาร “ลลนา” ตั้งแต่ปีแรกเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2528 ก่อนจะนำมาตีพิมพ์รวมกันเป็นเล่มอีกครั้งเมื่อปี พ.ศ. 2531

แรกเริ่มเดิมทีหนังสือเรื่องนี้ ชาติ กอบจิตติ ลังเลใจว่าจะให้ชื่ออะไรระหว่าง “พันธุ์หมาบ้า” หรือ “คนเหล่านั้น” แต่สุดท้ายคุณนั่นทวัน ญุ่น ก็ช่วยตัดสินใจว่าชื่อ “พันธุ์หมาบ้า” ด้วยเหตุผลที่ว่า “เรื่องนี้ใช้ คำหยาบเยอะ ก็บอกเสียแต่ชื่อเรื่องว่ามันหยาบ รับได้ก็ รับไม่ได้ก็อย่าอ่าน”

ชาติเคยเล่าว่า พันธุ์หมาบ้า ได้แรงบันดาลใจมาจากหนังสือ 2 เล่ม คือ “หลายชีวิต” ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช และ “บางลำภูสแควร์” ของ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์’ จึงนำเรื่องราวในหมู่เพื่อนมาบันทึกไว้ในรูปแบบนวนิยาย โดยประเด็นหลักของหนังสือคือ “เรื่องของเพื่อน ไม่ใช่ เรื่องการใช้ชีวิต”

ภาพจาก www.bangkokbiznews.com
พันธุ์หมาบ้า...แบรนด์ต้องเพื่อคนรักหนังสือได้ออนไลน์
โดย : รัตติยา อังกุลานนท์

หลายเสียงที่เคยอ่าน พันธุ์หมาบ้า ตั้งข้อสังเกตว่าหนังสือเรื่องนี้หยาบเกินไปสำหรับ ให้เด็กอ่าน กลัวว่าเด็กจะยึดเป็นคัมภีร์ในการใช้ ชีวิตแล้วจะทำให้เด็กเหลวไหลหรือทำตามอย่าง ตัวละคร ชาติเคยคุยเมื่อครั้งงานครบรอบ 20 ปี พันธุ์หมาบ้าไว้ว่า “การเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่มี ต่อเด็ก สังเกตว่าทุกตัวละครครอบครัวมีปัญหา ทัยก็มีปัญหา อ้อตโต้ก็มีปัญหา ลานมันไม่กล้า เข้าบ้านเพราะกลัวแม่ ผู้ปกครองสำคัญต่อตัวเด็ก สำคัญต่อชีวิตในอนาคตของคนนั้น” พันธุ์หมาบ้าพิมพ์ซ้ำถึง 27 ครั้ง (และยังจะมีพิมพ์ซ้ำต่อไป เพราะนักอ่านรุ่นใหม่ ยังติดใจและแนะนำให้อ่านกันอยู่เสมอ) ได้รับการ แปลเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และปัจจุบันกำลัง อยู่ในขั้นตอนการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่น

ภาพจาก www.thaiwriternetwork.com

นักเขียนผู้ได้สองรางวัลซีไรต์ จากนิยาย สองเรื่องคือ คำพิพากษา (พ.ศ. 2524) และ เวลา (ปี พ.ศ. 2536) ได้รับการยกย่องเป็นศิลปิน แห่งชาติ และศิลปินศิลปาธร สาขาวรรณศิลป์ เมื่อ พ.ศ. 2547

ชาติ กอบจิตติ เป็นชาวสมุทรสาคร เกิด เมื่อปี พ.ศ. 2497 เรียนจบด้านศิลปะที่เพาะช่าง ก่อนมาเป็นนักเขียนเขาเคยทำงานเย็บกระเป่า หนึ่งชาย แต่เพราะความมุ่งมั่นจะเป็นนักเขียน ทำให้เขาทุ่มเททำงาน โดยมีเรื่องสั้นเรื่องแรกคือ “นักเรียนนักเลง” เขียนลงในหนังสืออนุสรณ์ ปทุมคงคา พ.ศ. 2512

ชาติ กอบจิตติ ยึดอาชีพนักเขียนเพื่อ เลี้ยงชีพเพียงอย่างเดียว เขาเคยกล่าวไว้ว่า “ผม เลือก” ที่จะเป็นคนเขียนหนังสือ ผมให้มันทั้ง ชีวิต เอาทั้งชีวิตแลกกับมัน” เขามีความละเอียด พิถีพิถันกับงานเขียนโดยเฉพาะนวนิยายอย่างมาก ดั่งจะเห็นได้ว่ากว่านวนิยายแต่ละเรื่องจะนำเสนอ สู่สาธารณะจะใช้เวลาในการสร้างสรรค์นานหลายปี แต่ทุกครั้งก็ได้รับผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ

ชาติมีผลงานออกมาแล้ว 15 เล่ม และ งานทุกเล่มของ ชาติ กอบจิตติ พิมพ์ได้ชื่อ สำนักพิมพ์ทอง สำนักพิมพ์ของเขาเอง โดย ทุกเล่มเลือกใช้กระดาษรีไซเคิลเพื่อลดต้นทุนในการ ผลิตเพื่อให้ราคาหนังสือไม่แพงจนเกินไป เป้า หมายดังกล่าวนี้ชาติทำขึ้นเพราะต้องการสร้าง นักอ่าน โดยเฉพาะนักอ่านรุ่นใหม่ เขาจึงไม่ ต้องการให้ราคาหนังสือเป็นอุปสรรคต่อผู้รักการ อ่านวรรณกรรมไทย เขาเคยกล่าวเกี่ยวกับการอ่าน ไว้ว่า “ไม่มีใครเสียคนเพราะอ่านหนังสือ”

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เกียรติแนะนำหนังสือ

- ดร.คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา อดีตเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 ดร.ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ นักแปล นักการเงินการธนาคาร
 อาจารย์พรอนงค์ นิยมคำ ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา
 อาจารย์ชัชมิตร แสงกระจ่าง นักเขียน นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2550 - 2553
 คุณสุดใจ พรหมเกิด ผู้จัดการแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน
 อาจารย์เกษร บัวทอง อาจารย์บรรณารักษ์ โรงเรียนนนทรีวิทยา
 คุณชีวัน วิสาสะ นักเขียน นักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก
 คุณชจรฤทธิ์ รักษา นักเขียน
 คุณสรวงมณฑ์ ลีทิสमान สื่อมวลชน
 คุณอริยา ไพฑูรย์ บรรณาธิการหนังสือวรรณกรรมเยาวชน
 ดร. นำชัย ชีววิวรรณ์ นักวิทยาศาสตร์
 คุณวุฒิชาติ ชุ่มสนิท (บินหลา สันกาลาคีรี) นักเขียน บรรณาธิการ
 คุณสุวัฒน์ อัสวไชยชาญ สื่อมวลชน
 คุณโตมร ศุขปรีชา นักแปล นักเขียน
 อาจารย์สาธิตา ทรงวิทยา นักแปล อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
 และการจัดการการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 อาจารย์อัจฉรา ประดิษฐ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ผศ. รพีพร คงสมบูรณ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 คุณสรารัฐ เสงี่ยมสวัสดิ์ (นิ้วกลม) นักเขียน
 อาจารย์พีรียา พงษ์สาลี อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 คุณเกื้อกมล นิยม สำนักพิมพ์สานอักษรและนักกิจกรรมเพื่อการศึกษา
 คุณสุกัญญา ณีฐกุลวัฒน์ ผู้ก่อตั้งร้านหนังสือ 'เล่า' เชียงใหม่
 คุณวีระศักดิ์ จันทร์สงแสง นักเขียนสารคดี
 คุณมณูญ ทองนพรัตน์ นักธุรกิจ ผู้ปกครอง
 คุณภัทรีดา ประสานทอง นักวาดภาพประกอบ
 คุณลำพู แสงลก นักเขียน นักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก
 คุณวชิราวรรณ ทับเสื่อ นักเขียน นักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็ก
 คุณนวิษฐา สุนทรเวช นักเขียนหนังสือสำหรับเด็ก และนักกิจกรรม
 นักศึกษา สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก ปีที่ 1 - 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ขั้นตอน การคัดเลือก หนังสือ

โครงการวรรณกรรมชั้นดี 50 เล่มที่เยาวชน
 ควรอ่านก่อนโต ได้รับทุนจากกองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัย
 และสร้างสรรค์ โดยเชื่อมั่นว่า การอ่านวรรณกรรม
 เยาวชนที่ดี เป็นหนทางที่สั้นและประหยัดที่สุดหนทาง
 หนึ่งที่จะช่วยหล่อหลอมบุคลิกภาพของเยาวชน เพื่อ
 พวกเขาจะสามารถกำหนดเส้นทางชีวิตที่จะก่อให้เกิด
 ประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสังคม และเป็นพลังที่มีศักยภาพ
 ในการพัฒนาประเทศต่อไป มีวัตถุประสงค์เพื่อแนะนำ
 วรรณกรรมเยาวชนที่มีคุณค่า สร้างคุณธรรมให้เกิด
 ภายในจิตใจ ช่วยสร้างแรงบันดาลใจ และจุดประกาย
 ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้
 อ่านวรรณกรรมเยาวชนชั้นดีที่ส่งผ่านมามากมาย
 สมัย เพื่อให้ครู ผู้ปกครองและบรรณารักษ์ได้มีทางเลือก
 ทวารวรรณกรรมเด็กและเยาวชนที่เหมาะสมตรงกับ
 วัย ตลอดจนเพื่อส่งเสริมและกระตุ้นให้สังคมเห็นความ
 สำคัญของการอ่านวรรณกรรมเยาวชน
 ทั้งนี้ มีแผนงานในการดำเนินโครงการ
 ดังนี้

- ตั้งคณะกรรมการโครงการ กลุ่มผู้มีความ
 ชำนาญด้านวรรณกรรมสำหรับเยาวชน
- ติดต่อกลุ่มนักอ่านที่เป็นผู้ใหญ่ที่ยังคง
 ความร่วมสมัย เพื่อจะได้แนะนำวรรณกรรมเยาวชน
 ที่ยังสามารถหาได้ในตลาดหรือห้องสมุด ที่ประสบ
 ความสำเร็จในอาชีพให้เป็นผู้ร่วมแนะนำ ซึ่งเป็นผู้มี
 ประสบการณ์ที่ดีกับวรรณกรรมเยาวชน จำนวน 25 คน
 (ซึ่งต่อมาได้ปรับเป็น 32 คน)
- ให้ผู้แนะนำเสนอชื่อวรรณกรรมเยาวชนที่
 เห็นว่าดีที่สุดและเหมาะสม ภายใต้คำแนะนำว่า “หาก
 ต้องการแนะนำหนังสือวรรณกรรม อายุ 12-18 ที่ดีที่สุด
 3 เล่มให้ลูกหลานในครอบครัวตัวเอง จะแนะนำหนังสือ
 เรื่องอะไรบ้าง” โดยให้ได้มีเวลาคิดอย่างรอบคอบ (ซึ่ง

ต่อมาคณะกรรมการเสนอให้แนะนำท่านละ 10 เล่ม)
 - คณะทำงานมีกระบวนการคัดกรอง จนกระทั่ง
 ได้หนังสือ จำนวน 50 เรื่อง ดังนี้

- ในรอบแรก ได้รับรายชื่อหนังสือแนะนำจาก
 ผู้ทรงคุณวุฒิ 32 คนได้รายชื่อหนังสือ จำนวน 194 ชื่อ
 เรื่อง
- มีหนังสือจำนวน 20 ชื่อเรื่องที่คุณวุฒิ
 แนะนำตรงกันหรือมากกว่า 3 ท่านขึ้นไป จึงถึงได้
 การแนะนำแล้ว
- คณะทำงานเสนอหนังสือ จำนวน 174 ชื่อ
 เรื่องให้คณะกรรมการคัดกรองเป็นรอบที่สอง โดยให้
 เลือกท่านละ 30 ชื่อเรื่อง
- คณะทำงานคัดเลือกชื่อเรื่องที่คุณวุฒิ
 เลือกตรงกันขึ้นมา หากรายชื่อทั้งหมดเกินจำนวน 50 ชื่อ
 เรื่อง ประธานโครงการจะเป็นผู้พิจารณาเลือกเข้าหรือตัด
 ออก ตามเงื่อนไข ให้คงหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนไทย
 เอาไว้ ให้คงหนังสือที่มีวางจำหน่ายในปัจจุบันเอาไว้ ให้
 คงหนังสือที่มีความเป็นอมตะเอาไว้
- คณะทำงานจัดหาหนังสือตัวอย่าง จัดทำ
 บรรณนิทัศน์ ค้นหาข้อมูลที่น่าสนใจที่เผยแพร่ทั่วโลก
 หรือบทสัมภาษณ์ผู้แนะนำที่ได้แรงบันดาลใจจากหนังสือ
 แต่ละเล่ม บางเล่มที่เคยดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ บท
 ละคร ภาพประกอบ มานำเสนอในรูปแบบที่หลากหลาย
 ซึ่งหนังสือแต่ละเล่มมีการนำเสนอหรือสร้างแรง
 จูงใจในการอ่านแตกต่างกันไป
- ออกแบบรูปเล่มหนังสือ วรรณกรรม 50 เรื่อง
 ที่ต้องอ่านก่อนโต ให้สวยงาม เชิญให้อ่าน ในรูปเล่มที่
 กะทัดรัด สวยงาม จำนวน 2,000 เล่ม

รายชื่อหนังสือแนะนำ

ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน	ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน
1	โต๊ะโต๊ะจัง	13	34	สี่ดรุณี	2
2	เจ้าชายน้อย	11	35	คุณพ่อขายาว	2
3	บ้านเล็กในป่าใหญ่	7	36	โนสวนลับ (โนสวนศรี)	2
4	ต้นส้มแสนรัก	7	37	เซอร์ล็อก โฮล์มส์	2
5	ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก	6	38	เวลาในขวดแก้ว	2
6	โมโมะ	6	39	ส้มสีม่วง	2
7	จินตนาการไม่รู้จบ	6	40	ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน	2
8	ติสตุ นักปลูกต้นไม้	5	41	ความสุขของกะทิ	2
9	วินนี่ เดอะ พูห์	5	42	โรงเรียนริมทะเล	2
10	บิงหญาป่าใหญ่	5	43	ความลับของทะเล	2
11	ขวัญสงฆ์	4	44	บันทึกลับของแอนน์ แฟรงค์	2
12	โรงงานช็อคโกแลต มหัศจรรย์	3	45	ความสุขแห่งชีวิต	2
13	แฮร์รี่ พอตเตอร์	3	46	มหกรรมในท้องทุ่ง	2
14	เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก	3	47	เจ้าชายไม่พูด	1
15	วัยฝันวันเยาว์	3	48	งานศิลป์ชิ้นใหญ่ ของช่างจิตรกร	1
16	ตำนานแห่งนาร์เนีย	3	49	ขวดคนอยู่ไหน	1
17	ผีเสื้อและดอกไม้	3	50	เบ๊บ หมูเลี้ยงแกะ	1
18	สี่แผ่นดิน	3	51	เกิดเป็นน้องคนเล็ก	1
19	ลิตเติ้ลทรี	3	52	ความน่าจะเป็น	1
20	ปริศนามนุษย์กลของ อูโก้ กาเบิร์ต	3	53	เพียงความเคลื่อนไหว	1
21	แมวน้อยอยากนิพนพาน	2	54	ความรักของต้นโอ๊ค	1
22	นิกกับพิม	2	55	แอนนิมอลล์ฟาร์ม	1
23	เด็กชายหนุ่มกระโปรง	2	56	โลกของโซฟี	1
24	ชุมทรัพย์ที่ปลายฝัน	2	57	บลัดเลย์ เด็กเกเร	1
25	หมาโหลถูกกว่า	2		หลังห้องเรียน	1
26	คนตัวจิ๋ว	2	58	หมอหัวเราะ	1
27	ล่องไพร	2	59	หลังอาน	1
28	80 วันรอบโลก	2	60	วันวาร	1
29	ขนานน้อยกลางทุ่งนา	2	61	แผ่นดินนี้เราจอง	1
30	เดินสู่อิสราภาพ	2	62	สองพี่น้องผู้กล้าหาญ	1
31	แมรี่ป๊อปบินส์	2	63	จดหมายถึงดวงดาว	1
32	นางนวล	2	64	ฉันอยู่ที่คีตรุที่รัก	1
33	เจ้าหญิง	2	65	สองดวงจันทร์	1
			66	ดอกไม้บานในใจฉัน	1

ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน	ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน
67	ทุกคนเหงานดาวเดียวกัน	1	101	โอวาทสี่ของท่านเหลียวผาน	1
68	จิ้งหรีดน้อยผจญภัย	1	102	พุทธศาสนาในระดับ ที่ทุกคนควรรู้	1
69	แก้วจอมแก่น	1	103	สัญจรสู่สาละวิน วิถีแห่ง ต้นธาร ตำนานแห่งขุนเขา	1
70	สามก๊ก	1	104	ก้าวที่พลาด	1
71	ปริศนา	1	105	ขอความรักบ้างได้ไหม	1
72	ทรัพย์สินดิน	1	106	มหาวิทยาลัยชีวิต	1
73	อาหารบราตรี	1	107	กิมเพลจอมโง่	1
74	สวนสัตว์	1	108	ฉากและชีวิต	1
75	โลกสีน้ำเงิน	1	109	พันธุ์หมาบ้า	1
76	สมุดบันทึกของโรอัล ดาห์ล	1	110	บองหลา	1
77	อานหัก	1	111	คนขี่ม้าขาว	1
78	เก้าอี้ของเด็กหญิงอิดะ	1	112	โตเกียวทาวเวอร์	1
79	ลอร์ดออฟเดอะริงส์	1	113	เส้นทางเถื่อน	1
80	วิทยาศาสตร์เพื่ออะไร	1	114	เสียงเพรียกจากพงพี	1
81	ประวัติย่อของเกือบทุกสิ่ง จากจักรวาลถึงเซลล์	1	115	โรบินสันครุโซ	1
82	ปลาที่ว่ายน้ำในสนามฟุตบอล	1	116	บันทึกสี่เท้าจากหัวใจ ผู้ไร้บ้าน	1
83	ปิ่น เชื้อโรค และเหล็กกล้า	1	117	ตามหาสรวงสวรรค์	1
84	แก่นพุทธศาสนา	1	118	มาทิลดา	1
85	สัมฤทธิ์พิศวง	1	119	หน้าต่างบานแรก	1
86	กรรม นรก สวรรค์ สำหรับคนรุ่นใหม่	1	120	เจ้าน้อยพอนเติลรอย	1
87	เหตุผลของธรรมชาติ	1	121	เด็กวันอาทิตย์	1
88	บนเส้นทางชีวิต	1	122	กระท่อมน้อยของลุงทอม	1
89	ใต้ทะเลสองหมื่นโยชน์	1	123	มายา	1
90	สามทหารเสือ	1	124	เพลงขลุ่ยในฝัน	1
91	อลิซในแดนมหัศจรรย์	1	125	นิทานของออสการ์ ไวลด์	1
92	หน้ากากเหล็ก	1	126	ข้างหลังโปสการ์ด	1
93	เทพนิยายกริมม์	1	127	ปราสาทของพ่อ	1
94	ลูกพีชยักษ์	1	128	सानตาราม	1
95	มนุษย์สองร้อยปี	1	129	พระจันทร์กระดาศ	1
96	คนปลูกต้นไม้	1	130	วิมานลอย	1
97	หุบเขากินคน	1	131	ปีเตอร์คาเมนซินด์	1
98	มิตรภาพต่างสายพันธุ์	1	132	เรื่องเล่าจากร่างกาย	1
99	แว้งที่รัก	1	133	สถาบันสถาปนา	1
100	นิทานหรรษา	1			

ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน	ลำดับ	ชื่อหนังสือ	คะแนน
134	น้องแป้ง	1	168	ไม้บรรทัดของยมทูต	1
135	เมืองแก้ว	1	169	ร้านหนังสือที่มีแต่नियाรัก	1
136	แพลทเทอโร	1	170	ครอบครัวลูกดก	1
137	ครูโย่ง	1	171	จดหมายจากเด็กชายช่างฝัน	1
138	ลูกไฟ	1	172	ต้นไม้ ไซโก้	
139	بيبปึ้งเท้ายาว	1		และหัวใจหกคะแนน	1
140	คุณหมอนักสู้	1	173	นักเรียนตัวอย่างแห่ง	
141	เด็กหญิงสวนกาแฟ	1		โรงพยาบาลสัตว์ประหลาด	1
142	เกาะที่มีความสุขที่สุดในโลก	1	174	เทวดาที่โหล่	1
143	ตามหาใจตัน	1	175	ปราสาทกระต่ายจันทร์	1
144	ชุดประดาน้ำและผีเสื้อ	1	176	เมื่อสวรรค์ให้รางวัลผม	1
145	กามนิต	1	177	ผู้พิทักษ์ประวัติศาสตร์	
146	ม้าแสนรู้	1		ตอนพายุแห่งชะตากรรม	1
147	แผ่นดินของเรา	1	178	นักสืบน้อยแห่งเอ็คโคพอลล์	1
148	ห้วงมหรรณพ	1	179	ทอม ซอเยอร์ ยุคไอที	
149	ปรัชญาชีวิต	1		(คู่หูอัจฉริยะ)	1
150	หิ่งห้อย	1	180	ห้าสหายผจญภัย	1
151	ไฟแดง	1	181	พลังแห่งชีวิต ฉบับเด็ก	1
152	หลายชีวิต	1	182	กระเป๋าดินทางของฮันนา	1
153	ใบไม้ที่หายไป	1	183	มองผ่านป่า	
154	มือนั้นสีขาว	1		ผู้ที่เห็นจากสรรพเสียง	1
155	ม้าก้านกล้วย	1	184	ผู้เสกทราย ภาค 1 น้ำตาล	
156	ลูกอีसान	1		ร้อยสี, ภาค 2 วสันต์	
157	คำพิพากษา	1		เหมันต์	1
158	ตลิ่งสูงซุงหนัก	1	185	100 ชั้นตอนสู่	
159	อมตะ	1		ความล้มเหลว	1
160	เราหลงลืมอะไรบางอย่าง	1	186	รอยประทับ	1
161	คือแรงใจและไฟฝัน	1	187	จดหมายจากเมืองไทย	1
162	จดหมายจากเมืองไทย	1	188	พราวแสงรุ่ง	1
163	เพชรพระอุมา	1	189	รอวันนั้น	1
164	เมืองมหัศจรรย์แห่ง		190	เพียงความฝัน	1
	หุบเขาสายหมอก	1	191	โต๊ะก็คือโต๊ะ	1
165	The Ordinary Princess:		192	นางนวลกับมवलแมว	
	เจ้าลาเวนเดอร์สีม่วงเอย	1		ผู้สอนให้นกบิน	1
166	โรงเรียนเวทมนตร์	1	193	ประจำลูกไอ้ค	1
167	เด็กกระป๋อง	1	194	แมวน้อย 100 หมิ่นชาติ	1

